

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Tornado (1/24)

Dorothy woonde midden op de grote prairies van Kansas, met oom Henry, die boer was, en tante Em, de boerin. Hun huis was klein, want het hout om het mee te bouwen moest vele kilometers per wagen vervoerd worden. Er waren vier muren, een vloer en een dak, die één kamer vormden; en deze kamer bevatte een roestig uitziend fornuis, een aanrecht voor de afwas, een tafel, drie of vier stoelen en de bedden. Oom Henry en tante Em hadden een groot bed in de ene hoek, en Dorothy een klein bed in een andere hoek. Er was geen zolder en geen kelder - behalve een klein gat dat in de grond was gegraven, een zogenaamde tornado-kelder, waar het gezin naartoe kon gaan voor het geval er een van die grote wervelwinden zou opsteken, krachtig genoeg om elk gebouw op zijn pad te verpletteren. Je kon het bereiken via een luik in het midden van de vloer, van waaruit een ladder naar het kleine, donkere gat leidde.

Toen Dorothy in de deuropening stond en om zich heen keek, zag ze niets anders dan de grote grijze prairie aan alle kanten. Geen boom of huis doorbrak de brede uitgestrektheid van het vlakke land dat in alle richtingen tot aan de rand van de hemel reikte. De zon had het geploegde land tot een grijze massa gebakken, waar

kleine scheurtjes doorheen liepen. Zelfs het gras was niet groen, want de zon had de toppen van de lange bladen verbrand totdat ze overal dezelfde grijze kleur hadden. Ooit was het huis geschilderd, maar de zon liet de verf bladderen en de regen spoelde het weg, en nu was het huis net zo saai en grijs als al het andere. Toen tante Em daar kwam wonen, was ze een jonge, mooie vrouw. Maar de zon en de wind hadden ook haar veranderd. Ze hadden de schittering uit haar ogen gehaald en er een sober grijs van gemaakt; ze hadden het rood van haar wangen en lippen gehaald, en ze waren nu ook grijs. Ze was mager en glimlachte nooit meer. Toen Dorothy, die een wees was, voor het eerst bij haar kwam, was tante Em zo geschrokken van het gelach van het kind dat ze het uitschreeuwde en haar hand op haar hart drukte telkens wanneer Dorothy's vrolijke stem haar oren bereikte; en ze keek nog steeds verbaasd naar het kleine meisje als ze weer iets kon vinden om om te lachen.

Oom Henry lachte nooit. Hij werkte van 's ochtends tot 's avonds hard en wist niet wat vreugde was. Hij was ook grijs, van zijn lange baard tot aan zijn ruige laarzen, en hij zag er streng en plechtig uit en hij sprak zelden.

Het was Toto die Dorothy aan het lachen maakte en haar ervan weerhield net zo grijs te worden als alles in haar omgeving. Toto was niet grijs. Hij was een kleine zwarte hond, met lang zijdeachtig haar en kleine zwarte ogen die vrolijk fonkelden aan weerszijden van zijn grappige, kleine neus. Toto speelde de hele dag, en

Dorothy speelde graag met hem en hield zielsveel van hem.

Vandaag speelden ze echter niet. Oom Henry zat op de drempel en keek bezorgd naar de lucht, die nog grijzer was dan normaal. Dorothy stond in de deur met Toto in haar armen en keek ook naar de lucht. Tante Em was de afwas aan het doen.

Uit het verre noorden hoorden ze het lage gejammer van de wind, en oom Henry en Dorothy konden zien dat het lange gras in golven boog voor de aankomende storm. Er kwam nu een scherp gefluit in de lucht vanuit het zuiden, en terwijl ze hun ogen die kant op draaiden, zagen ze ook rimpelingen in het gras uit die richting komen.

Plotseling stond oom Henry op.

"Er komt een tornado aan, Em," riep hij tegen zijn vrouw. "Ik ga voor de dieren zorgen." Toen rende hij naar de schuren waar de koeien en paarden werden gehouden.

Tante Em liet haar werk vallen en kwam naar de deur. Eén blik maakte haar duidelijk dat er inderdaad een groot gevaar op de loer lag.

"Snel, Dorothy!" schreeuwde ze. "Ren naar de kelder!" Toto sprong uit Dorothy's armen en verstopte zich onder het bed, en het meisje probeerde hem te pakken te krijgen. Tante Em gooide, angstig, het luik in de vloer open en klom de ladder af, het kleine, donkere gat in. Dorothy ving Toto eindelijk en begon haar tante te volgen. Toen ze halverwege de kamer was, klonk er

opeens een luide gil van de wind, en het huis schudde zo hard dat ze haar evenwicht verloor en plotseling op de grond zat.

Toen gebeurde er iets vreemds.

Het huis draaide twee of drie keer rond en steeg langzaam in de lucht. Dorothy had het gevoel alsof ze in een ballon omhoog ging.

De noorden- en zuidenwinden ontmoetten elkaar op de plek waar het huis stond, en maakten het huis precies tot het centrum van de tornado. Midden in een tornado is de lucht over het algemeen stil, maar de grote druk van de wind aan alle kanten van het huis bracht het huis steeds hoger omhoog, totdat het helemaal bovenaan de tornado was; en daar bleef het en werd net zo gemakkelijk kilometers ver weg gedragen als dat je een veer kunt dragen.

Het was erg donker en de wind gierde vreselijk om haar heen, maar Dorothy merkte dat ze vrij gemakkelijk mee bewoog. Na de eerste paar keer ronddraaien, en nog een keer toen het huis flink omviel, had ze het gevoel alsof ze zachtjes heen en weer werd gewiegd, als een baby in een wieg.

Toto vond het niet leuk. Hij rende door de kamer, nu eens hier, dan weer daar, luid blaffend; maar Dorothy zat doodstil op de grond en wachtte af wat er zou gebeuren.

Een keer kwam Toto te dicht bij het open luik en viel erin; en eerst dacht het kleine meisje dat ze hem kwijt was. Maar al snel zag ze een van zijn oren door het gat omhoog steken, want de sterke luchtdruk hield hem overeind zodat hij niet kon vallen. Ze kroop naar het

gat, pakte Toto bij zijn oor en sleepte hem weer de kamer in, waarna ze het luik sloot zodat er geen ongelukken meer konden gebeuren.



Uur na uur verstreek en langzaam kwam Dorothy over haar schrik heen; maar ze voelde zich heel erg alleen, en de wind gierde zo luid om haar heen dat ze bijna doof werd. Aanvankelijk had ze zich afgevraagd of ze verpletterd zou worden als het huis naar beneden zou storten; maar naarmate de uren verstreken en er niets vreselijks gebeurde, maakte ze zich geen zorgen meer en besloot ze rustig af te wachten en te zien wat de toekomst zou brengen. Eindelijk kroop ze over de wiebelende vloer naar haar bed en ging erop liggen; en Toto volgde en ging naast haar liggen. En ondanks het heen en weer zwaaien van het huis en het gejammer van de wind sloot Dorothy al snel haar ogen en viel in een diepe slaap.



Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Raad met de Dwergen (2/24)

Ze werd wakker door een schok, zo plotseling en hevig dat Dorothy misschien gewond zou zijn geraakt als ze niet op het zachte bed had gelegen. Zoals het was, kwam ze op adem door de schok en vroeg zich af wat er was gebeurd. Toto stak zijn koude neusje in haar gezicht en jammerde somber. Dorothy ging rechtop zitten en merkte dat het huis niet bewoog, en dat het niet meer donker was, want de felle zon scheen door het raam naar binnen en overspoelde het kleine kamertje. Ze sprong uit haar bed en met Toto op haar hielen rende ze en opende de deur.

Het kleine meisje slaakte een kreet van verbazing en keek om zich heen, terwijl haar ogen groter en groter werden bij alle prachtige dingen die ze zag.

De tornado had het huis heel zacht neergezet – althans voor een tornado – midden in een land van wonderbaarlijke schoonheid. Er waren overal prachtige grasvelden, met statige bomen die rijke en weelderige vruchten droegen. Overal stonden rijen prachtige bloemen, en vogels met zeldzame en schitterende verenkleedden zongen en fladderden in de bomen en struiken. Een eindje verderop was een kleine beek, die tussen groene oevers stroomde en bruiste, en mompelde met een stem die heel aangenaam was voor een klein

meisje dat zo lang op de droge, grijze prairies had gewoond.

Terwijl ze gretig naar de vreemde en prachtige bezienswaardigheden stond te kijken, merkte ze dat er een groep van de vreemdste mensen op haar afkwam die ze ooit had gezien. Ze waren niet zo groot als het volwassen volk waaraan ze altijd gewend was; maar ze waren ook niet erg klein. In feite leken ze ongeveer net zo groot als Dorothy, die een groot kind was voor haar leeftijd, hoewel zij, zo te zien, vele jaren ouder waren.

Het waren drie mannen en één vrouw, en ze waren allemaal vreemd gekleed. Ze droegen ronde hoeden met een punt van dertig centimeter, met kleine belletjes rond de randen die leuk rinkelden als ze bewogen. De hoeden van de mannen waren blauw; de hoed van de kleine vrouw was wit en ze droeg een witte jurk die in plooiën om haar schouders hing. Er overheen waren kleine sterretjes gestrooid die als diamanten glinsterden in de zon. De mannen waren gekleed in blauw, in dezelfde tint als hun hoeden, en droegen goed gepolijste laarzen met een diepe kleur blauw aan de bovenkant. De mannen, dacht Dorothy, waren ongeveer net zo oud als oom Henry, want twee



van hen hadden baarden. Maar de kleine vrouw was ongetwijfeld veel ouder. Haar gezicht was bedekt met rimpels, haar haar was bijna wit en ze liep nogal stijf. Toen deze mensen het huis naderden waar Dorothy in de deuropening stond, bleven ze staan en fluisterden onder elkaar, alsof ze bang waren verder te komen. Maar het oude vrouwtje liep naar Dorothy toe, maakte een diepe buiging en zei met lieve stem:

"Je bent welkom, meest nobele tovenares, in het land van de Dwergen. We zijn je zo dankbaar dat je de Boze Heks van het Oosten hebt gedood en dat je ons volk hebt bevrijd van slavernij."

Dorothy luisterde met verwondering naar deze toespraak. Wat kon de kleine vrouw bedoelen door haar een tovenares te noemen en te zeggen dat ze de Boze Heks van het Oosten had gedood? Dorothy was een onschuldig, ongevaarlijk klein meisje, dat vele kilometers van huis door een tornado was meegevoerd; en ze had in haar hele leven nog nooit iets gedood.

Maar de kleine vrouw verwachtte kennelijk dat ze zou antwoorden; dus zei Dorothy aarzelend: "Je bent erg aardig, maar er moet een vergissing in het spel zijn. Ik heb niets gedood."

"Jouw huis in ieder geval wel," antwoordde het oude vrouwtje lachend, "en dat is hetzelfde." - "Kijk", vervolgde ze, wijzend naar de hoek van het huis. "Daar zijn haar twee voeten, die nog steeds onder een blok hout uitsteken."

Dorothy keek en slaakte een kreet van angst. Daar, net onder de hoek van de grote balk waarop het huis

rustte, staken twee voeten uit, gekleed in zilveren, puntige schoenen.

"Oh jee! Oh jee!" riep Dorothy, terwijl ze ontsteld haar handen samenvouwde. "Het huis moet op haar zijn gevallen. Wat moeten we nu doen?"

"Er is niets meer aan te doen," zei de kleine vrouw kalm.

"Maar wie was zij?" vroeg Dorothy.

"Ze was de boze heks van het Oosten, zoals ik al zei," antwoordde de kleine vrouw. "Ze heeft alle Dwergen jarenlang vast gehouden en hen dag en nacht laten werken. Nu zijn ze allemaal vrij en zijn ze je heel dankbaar voor de gunst."

"Wie zijn de Dwergen?" vroeg Dorothy.

"Zij zijn de mensen die in dit land in het oosten wonen, waar de Boze Heks regeerde."

"Ben jij een Dwerg?" vroeg Dorothy.

"Nee, maar ik ben hun vriend, ook al woon ik in het land van het Noorden. Toen ze zagen dat de Heks van het Oosten dood was, stuurden de Dwergen een snelle boodschapper naar mij, en ik kwam meteen. Ik ben de Heks van het Noorden."

"Oh, lieve hemel!" riep Dorothy. "Ben jij een echte heks?"

"Ja, inderdaad," antwoordde het vrouwtje. "Maar ik ben een goede heks en de mensen houden van mij. Ik ben niet zo machtig als de Boze Heks die hier regeerde, anders had ik de mensen zelf kunnen bevrijden."

"Maar ik dacht dat alle heksen slecht waren," zei het meisje, dat half bang was nu ze tegenover een echte heks stond. "Oh nee, dat is een grote vergissing. Er

waren slechts vier heksen in het hele Land van Oz, en twee van hen, degenen die in het noorden en het zuiden wonen, zijn goede heksen. Ik weet dat dit waar is, want ik ben zelf een van hen en kan mij dus niet vergissen. Degenen die in het Oosten en het Westen woonden waren inderdaad slechte heksen; maar nu je een van hen hebt gedood, is er nog maar één boze heks in het hele land van Oz – dat is degene die in het Westen woont."

"Maar," zei Dorothy, na even nagedacht te hebben, "tante Em heeft me verteld dat de heksen allemaal dood waren – jaren en jaren geleden al."

"Wie is tante Em?" vroeg het oude vrouwtje.

"Ze is mijn tante die in Kansas woont, waar ik vandaan kom."

De Heks van het Noorden leek een tijdje na te denken, met haar hoofd gebogen en haar ogen op de grond gericht. Toen keek ze op en zei: "Ik weet niet waar Kansas ligt, want ik heb nooit eerder van dat land gehoord. Maar vertel me eens: is het een beschaafd land?"

"Ja zeker," antwoordde Dorothy.

"Daardoor komt het. Ik geloof dat er in de beschaafde landen geen heksen meer zijn, noch tovenaars, noch tovenaressen, noch magiërs. Maar zie je, het Land van Oz is nooit beschaafd geworden, want we zijn afgesneden van de rest van de wereld. Daarom hebben we nog steeds heksen en tovenaars onder ons."

"Wie zijn de tovenaars?" vroeg Dorothy.

"Oz zelf is de Grote Tovenaar," antwoordde de Heks, terwijl ze haar stem liet dalen tot fluisteren. "Hij is

machtiger dan de rest van ons samen. Hij woont in de Stad van de Smaragden."

Dorothy wilde nog een vraag stellen, maar op dat moment gaven de Dwergen, die zwijgend erbij hadden gestaan, een luide schreeuw en wezen naar de hoek van het huis waar de Boze Heks had gelegen.

"Wat is er?" vroeg het oude vrouwtje, keek en begon te lachen. De voeten van de dode heks waren volledig verdwenen en er was niets anders over dan de zilveren schoenen.

"Ze was zo oud," legde de Heks van het Noorden uit, "dat ze snel is opdroogd in de zon. Dit is haar einde. Maar de zilveren schoenen zijn van jou, en je mag ze dragen". Ze bukte zich, pakte de schoenen op en nadat ze het stof eruit had geschud, overhandigde ze ze aan Dorothy.

"De Heks van het Oosten was trots op die zilveren schoenen," zei een van de Dwergen, "en er is een zekere magie aan verbonden; maar wat het precies is, hebben we nooit geweten."

Dorothy droeg de schoenen het huis binnen en zette ze op tafel. Toen kwam ze weer naar buiten, naar de Dwergen en zei:

"Ik wil graag terug naar mijn oom en tante, want ik weet zeker dat ze zich zorgen om mij maken. Kunnen jullie mij helpen mijn weg te vinden?"

De Dwergen en de Heks keken eerst naar elkaar, vervolgens naar Dorothy, en schudden toen hun hoofd.

"In het Oosten, niet ver hier vandaan," zei iemand, "is een grote woestijn, en niemand zou het overleven om die over te steken."

"Het is hetzelfde in het Zuiden," zei een ander, "want ik ben daar geweest en heb het gezien. Het Zuiden is het land van de Quadlings."

"Er is mij verteld," zei de derde man, "dat het in het Westen hetzelfde is. En dat land, waar de Winkies wonen, wordt geregeerd door de Boze Heks van het Westen, die jou tot haar slaaf zou maken als je haar tegenkwam."

"Het noorden is mijn thuis," zei de oude dame, "en aan de rand ervan ligt dezelfde grote woestijn die dit Land van Oz omringt. Ik ben bang, mijn lieve kind, dat je bij ons zult moeten wonen."

Dorothy begon te snikken, want ze voelde zich eenzaam tussen al deze vreemde mensen. Haar tranen leken de goedgehartige Dwergen te bedroeven, want zij haalden onmiddellijk hun zakdoeken tevoorschijn en begonnen ook te huilen. Wat het oude vrouwtje betreft, ze zette haar hoed af en balanceerde de punt op het puntje van haar neus, terwijl ze met plechtige stem "Een, twee, drie" telde. Meteen veranderde de hoed in een lei, waarop met grote, witte krijtstrepen geschreven stond: "LAAT DOROTHY NAAR DE STAD VAN SMARAGDEN GAAN"

Het oude vrouwtje haalde de lei van haar neus, las de woorden erop en vroeg: "Heet jij Dorothy, mijn lieve kind?"

"Ja," antwoordde het kind, terwijl ze opkeek en haar tranen droogde.

"Dan moet je naar de Stad van de Smaragden gaan. Misschien kan Oz je helpen."

"Waar is deze stad?" vroeg Dorothy.

"Het ligt precies in het midden van het land en wordt geregeerd door Oz, de Grote Tovenaar waarover ik je vertelde."

"Is hij een goede man?" vroeg het meisje bezorgd.

"Hij is een goede tovenaar. Of hij een man is of niet, kan ik niet zeggen, want ik heb hem nog nooit gezien."

"Hoe kom ik daar?" vroeg Dorothy.

"Je moet lopen. Het is een lange reis, door een land dat soms prettig en soms donker en verschrikkelijk is. Ik zal echter alle magische kunsten gebruiken die ik ken om je voor gevaar te behoeden."

"Wil je niet met mij meegaan?" smeekte het meisje, dat het oude vrouwtje als haar enige vriendin begon te beschouwen.

"Nee, dat kan ik niet doen," antwoordde ze, "maar ik zal je mijn kus geven, en niemand zal het wagen iemand te verwonden die gekust is door de Heks van het Noorden."

Ze kwam dicht bij Dorothy en kuste haar zachtjes op het voorhoofd. Waar haar lippen het meisje raakten, lieten ze een ronde, glanzende vlek achter, zoals Dorothy kort daarna ontdekte.

"De weg naar de Stad van de Smaragden is geplaveid met gele baksteen," zei de heks, "dus je kunt het niet missen. Als je in Oz aankomt, wees dan niet bang voor de tovenaar, maar vertel je verhaal en vraag hem om je te helpen. Vaarwel mijn lieve kind."

De drie Dwergen bogen diep voor haar en wensten haar een prettige reis, waarna ze tussen de bomen weglieden. De Heks gaf Dorothy een vriendelijk knikje, draaide zich drie keer op haar linkerhiel rond en

verdween meteen, tot grote verbazing van de kleine Toto, die luid achter haar aan blafte toen ze weg was, terwijl hij zelfs bang was geweest om te grommen toen ze er nog was.

Maar Dorothy, die nu wist dat ze een heks was, had al verwacht dat ze precies op die manier zou verdwijnen, en was niet in het minst verrast.



Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Hoe Dorothy de Vogelverschrikker redde (3/24)

Toen Dorothy alleen werd gelaten, begon ze honger te krijgen. Dus ging ze naar de kast en sneed wat brood voor zichzelf, dat ze besmeerde met boter. Ze gaf ook wat aan Toto, pakte een emmer van de plank en droeg die naar het beekje en vulde hem met helder, bruisend water. Toto rende naar de bomen en begon te blaffen tegen de vogels die daar zaten. Dorothy ging hem halen en zag zulke heerlijke vruchten aan de takken hangen dat ze er wat van plukte, het was precies wat ze nog nodig had voor haar ontbijt.

Toen ging ze terug naar huis, en nadat ze zichzelf en Toto een flinke slok van het koele, heldere water had gegeven, begon ze zich klaar te maken voor de reis naar de Stad van Smaragd.

Dorothy had maar één andere jurk, maar die was schoon en hing aan een kapstok naast haar bed. Het was een jurk met witte en blauwe ruiten; en hoewel het blauw door het vele wassen wat vervaagd was, was het nog steeds een mooie jurk. Het meisje waste zichzelf, kleepte zich in de schone jurk en bond haar roze zonnedoek om haar hoofd. Ze pakte een mandje en vulde het met brood uit de kast. Ze legde er een witte

doek overheen. Toen keek ze naar haar voeten en merkte hoe oud en versleten haar schoenen waren.

"Voor een lange reis zullen ze zeker niet volstaan, Toto" zei ze. En Toto keek met zijn kleine zwarte ogen naar haar gezicht en kwispelde met zijn staart om te laten zien dat hij begreep wat ze bedoelde.

Op dat moment zag Dorothy op tafel de zilveren schoenen liggen die aan de Heks van het Oosten hadden toebehoord.

"Ik vraag me af of ze mij passen," zei ze tegen Toto.

"Ze zouden ideaal zijn om een lange wandeling in te maken, want ze kunnen niet slijten."

Ze trok haar oude leren schoenen uit en paste de zilveren schoenen, die haar zo goed pasten alsof ze voor haar gemaakt waren.

Eindelijk pakte ze haar mandje op.

"Kom mee, Toto," zei ze. "We gaan naar de Stad van Smaragd en vragen de Geweldige Toveraar van Oz hoe we weer naar Kansas kunnen komen."

Ze sloot de deur, deed hem op slot en stopte de sleutel voorzichtig in de zak van haar jurk. En zo begon ze, terwijl Toto braaf achter haar aan draafde, aan haar reis.

Er waren verschillende wegen in de buurt, maar het duurde niet lang voordat ze de weg vond die geplaveid was met gele stenen. Binnen korte tijd liep ze vlot richting de Stad van Smaragd, terwijl haar zilveren schoenen vrolijk tikten op de harde, gele weg. De zon scheen helder en de vogels zongen lieflijk, en Dorothy voelde zich lang niet zo naar als dat je zou denken van een klein meisje dat plotseling uit haar eigen land was

weggevoerd en midden in een vreemd land was neergestreken.

Terwijl ze verder liep, was ze verrast om te zien hoe mooi het land om haar heen was. Er waren fraaie hekken aan de zijkanten van de weg, geschilderd in een sierlijke blauwe kleur, en daarachter lagen velden met graan en groenten in overvloed. Blijkbaar waren de Dwergen goede boeren en konden ze grote gewassen verbouwen. Af en toe passeerde ze een huis, en de mensen kwamen naar buiten om naar haar te kijken en diep te buigen terwijl ze voorbijging; want iedereen wist dat zij het was geweest die de boze heks had vernietigd en hen uit hun slavernij had bevrijd. De huizen van de Dwergen waren vreemd uitziende woningen, want ze waren allemaal rond, met een grote koepel als dak. Ze waren allemaal blauw geverfd, want in dit land van het Oosten was blauw de favoriete kleur. Tegen de avond, toen Dorothy moe was van haar lange wandeling en zich begon af te vragen waar ze de nacht moest doorbrengen, kwam ze bij een huis dat groter was dan de rest. Op het groene gazon ervoor dansten veel vrolijke mannen en vrouwen. Vijf kleine violisten speelden zo luid mogelijk, en de mensen lachten en zongen, terwijl een grote tafel vlakbij vol stond met heerlijk fruit en noten, taarten en cakes en nog veel meer lekkers om te eten.

De mensen begroetten Dorothy vriendelijk en nodigden haar uit voor het avondeten en om bij hen de nacht door te brengen; want dit was het huis van een van de rijkste Dwergen van het land, en zijn vrienden waren

samen met hem bijeengekomen om hun vrijheid van de slavernij van de Boze Heks te vieren.

Dorothy at een stevig avondmaal en werd bediend door de rijke Dwerg zelf, wiens naam Boq was. Toen ging ze op een bank zitten en keek hoe de mensen dansten.

Toen Boq haar zilveren schoenen zag, zei hij: "Je moet een grote tovenaars zijn."

"Waarom?" vroeg het meisje.

"Omdat je zilveren schoenen draagt en de boze heks hebt gedood. Bovendien zit er wit in je jurk, en alleen heksen en tovenaresses dragen wit."

"Mijn jurk is blauw-wit geruit," zei Dorothy, terwijl ze de vrouwen erin gladstreek.

"Het is aardig van je om dat te dragen," zei Boq. "Blauw is de kleur van de Dwergen, en wit is de heksenkleur. Dus we weten dat je een vriendelijke heks bent."

Dorothy wist niet wat ze hierop moest zeggen, want alle mensen leken te denken dat ze een heks was, en ze wist heel goed dat ze maar een gewoon klein meisje was dat door een tornado in een vreemd land was terechtgekomen.

Toen ze moe was van het kijken naar het dansen, leidde Boq haar naar het huis, waar hij haar een kamer gaf met een mooi bed erin. De lakens waren gemaakt van blauwe stof en Dorothy sliep heerlijk tot de ochtend, met Toto opgerold op het blauwe kleed naast haar.

Ze at een stevig ontbijt en keek naar een kleine Dwerg-baby, die met Toto speelde en aan zijn staart trok en kraaide en lachte op een manier die Dorothy enorm amuseerde. Toto was voor alle mensen een bijzonder object, want ze hadden nog nooit een hond gezien.

"Hoe ver is het naar de Stad van Smaragd" vroeg het meisje.

"Dat weet ik niet," antwoordde Boq ernstig, "want ik ben er nog nooit geweest. Het is beter voor mensen om uit de buurt van Oz te blijven, tenzij ze zaken met hem moeten doen. Maar het is een lange weg naar de Stad van Smaragd, en het zal je vele dagen kosten. Het land hier is rijk en aangenaam, maar je moet door ruige en gevaarlijke plaatsen reizen voordat je het einde van je reis bereikt."

Dit baarde Dorothy een beetje zorgen, maar ze wist dat alleen de Geweldige Tovenaar van Oz haar kon helpen weer naar Kansas te gaan, dus besloot ze dapper om niet terug te keren.

Ze nam afscheid van haar nieuwe vriend en vervolgde haar weg opnieuw over de weg van gele bakstenen. Toen ze enkele kilometers had afgelegd, bedacht ze dat ze zou stoppen om uit te rusten, dus klom ze op een hek naast de weg en ging daar zitten. Achter het hek lag een groot maïsveld, en niet ver daarvandaan zag ze een Vogelverschrikker, hoog op een paal geplaatst om de vogels van het rijpe maïs weg te houden.

Dorothy leunde met haar kin op haar hand en staarde peinzend naar de Vogelverschrikker. Zijn hoofd was een kleine zak gevuld met stro, met ogen, een neus en een mond erop geschilderd om het een gezicht voor te laten stellen. Op zijn hoofd zat een oude, puntige blauwe hoed, die van een of andere Dwerg was geweest, en de rest van de figuur was een blauw pak, versleten en vervaagd, dat ook met stro was gevuld. Aan de voeten zaten een paar oude laarzen met blauwe bovenkanten,

zoals iedere man in dit land droeg, en de figuur werd boven de maïsstengels uitgetild door middel van de paal die langs zijn rug stak.

Terwijl Dorothy in het geschilderde gezicht van de Vogelverschrikker keek, was ze verrast toen ze zag dat een van de ogen langzaam naar haar knipoogde. Ze dacht eerst dat ze zich vergiste, want



geen van de vogelverschrikkers in Kansas knipoogde ooit; maar even later knikte de figuur vriendelijk naar haar. Toen klom ze van het hek af en liep er naar toe, terwijl Toto om de paal heen rende en blafte.

"Goedendag," zei de Vogelverschrikker met nogal hese stem.

"Spreek jij?!" vroeg het meisje verwonderd.

"Zeker," antwoordde de Vogelverschrikker. "Hoe gaat het met u?"

"Met mij gaat het best goed, dank u," antwoordde Dorothy beleefd. "Hoe gaat het met u?"

"Ik voel me zo niet lekker," zei de Vogelverschrikker met een glimlach, "want het is erg vervelend om hier dag en nacht vast te zitten om kraaien te verjagen."

"Kun je niet naar beneden komen?" vroeg Dorothy.

"Nee, want deze paal zit in mijn rug. Als u alstublieft de paal wilt weghalen, zal ik u zeer dankbaar zijn."

Dorothy strekte beide armen uit en tilde de figuur van de paal, dat lukte gemakkelijk omdat hij gevuld was met stro en daarom was hij vrij licht.

"Hartelijk dank," zei de Vogelverschrikker, toen hij op de grond was gezet. "Ik voel me als een nieuwe man."

Dorothy was hier verbaasd over, want het klonk vreemd om een opgezette man te horen praten, en hem te zien buigen en naast haar te zien lopen.

"Wie ben je?" vroeg de Vogelverschrikker toen hij zich had uitgestrekt en gaapte. "En waar ga je naar toe?"

"Mijn naam is Dorothy," zei het meisje, "en ik ga naar de Stad van Smaragd om de Geweldige Oz te vragen mij terug te sturen naar Kansas."

"Waar is de Stad van Smaragd?" vroeg hij. "En wie is Oz?"

"Oh, weet je dat niet?" vroeg ze verbaasd.

"Nee inderdaad. Ik weet niets. Zie je, ik zit vol met stro, dus ik heb helemaal geen hersens," antwoordde hij droevig.

"Oh," zei Dorothy, "het spijt me heel erg voor je."

"Denk je," vroeg hij, "als ik met jou naar de Stad van Smaragd ga, dat Oz mij wat hersens kan geven?"

"Dat weet ik niet," antwoordde ze, "maar je mag gerust met me meekomen, als je wilt. Als Oz je geen hersens geeft, zul je in elk geval niet slechter af zijn dan nu."

"Dat is waar," zei de Vogelverschrikker. "Weet je," vervolgde hij vertrouwelijk, "ik vind het niet erg dat mijn benen, armen en lichaam vol stro zitten, want zo kan ik niet gewond raken. Als iemand op mijn tenen

trapt of een speld in mij steekt, maakt dat niet uit, want ik voel het niet. Maar ik wil niet dat mensen mij een dwaas noemen, en als mijn hoofd gevuld blijft met stro in plaats van met hersens, zoals dat van jou, hoe kan ik dan ooit iets weten?"

"Ik begrijp hoe je je voelt," zei het kleine meisje, dat echt medelijden met hem had. "Als je met me meegaat, zal ik Oz vragen alles te doen wat hij kan voor je."

"Bedankt," antwoordde hij dankbaar.

Ze liepen terug naar de weg. Dorothy hielp hem over het hek en ze liepen over het pad van gele baksteen naar de Stad van Smaragd.

Toto vond deze toevoeging aan gezelschap aanvankelijk niet leuk. Hij snuffelde rondom de Vogelverschrikker alsof hij vermoedde dat er misschien een nest ratten in het stro zat, en gromde vaak onvriendelijk tegen hem.

"Let maar niet op Toto," zei Dorothy tegen haar nieuwe vriend. "Hij bijt nooit."

"Oh, ik ben niet bang," antwoordde de Vogelverschrikker. "Hij kan het stro niet beschadigen. Laat mij die mand voor je dragen. Ik vind het niet erg, want ik kan niet moe worden. Ik zal je een geheim vertellen," vervolgde hij terwijl hij verder liep. "Er is maar één ding in de wereld waar ik bang voor ben."

"Wat is dat?" vroeg Dorothy; "De boer die jou heeft gemaakt?"

"Nee," antwoordde de Vogelverschrikker; "voor een aangestoken lucifer."

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Weg door het Bos (4/24)

Na een paar uur begon de weg hobbelig en ongelijk te worden, en het lopen werd zo moeilijk dat de Vogelverschrikker vaak struikelde over de gele stenen, die hier erg oneffen waren. Soms waren ze kapot of ontbraken ze helemaal, waardoor er gaten achterbleven waar Toto overheen sprong en waar Dorothy omheen liep. Wat de Vogelverschrikker betreft, die had geen hersens, hij liep rechtdoor, stapte zo in de gaten en viel met zijn volle lengte op de harde stenen. Het deed hem echter nooit pijn, en Dorothy tilde hem op en zette hem weer op de been, terwijl hij samen met haar vrolijk lachte om zijn eigen ongeluk.

De boerderijen werden hier lang niet zo goed verzorgd als verder terug. Er waren minder huizen en minder fruitbomen, en hoe verder ze gingen, hoe somberder en eenzamer het land werd.

Om twaalf uur gingen ze langs de kant van de weg zitten, vlakbij een beekje, en Dorothy opende haar mand en haalde er wat brood uit. Ze bood de Vogelverschrikker een stuk aan, maar hij weigerde.

"Ik heb nooit honger," zei hij, "en het is een geluk dat ik dat niet heb, want mijn mond is geschilderd, en als ik er een gat in zou snijden zodat ik kon eten, zou het

stro waarmee ik gevuld ben, eruit komen en dat zou de vorm van mijn hoofd bederven."

Dorothy bekeek hem nog eens en zag dat dit waar was, dus knikte ze alleen maar en at haar brood.

"Vertel me iets over jezelf en het land waar je vandaan komt" zei de Vogelverschrikker toen ze klaar was met eten. Dus vertelde ze hem alles over Kansas, en hoe grijs alles daar was, en hoe de tornado haar naar dit vreemde land van Oz had gevoerd.

De Vogelverschrikker luisterde aandachtig en zei: "Ik begrijp niet waarom je dit prachtige land zou willen verlaten en terug zou willen gaan naar de droge, grijze plek die je Kansas noemt."

"Dat komt doordat je geen hersens hebt" antwoordde het meisje. "Hoe somber en grijs onze thuisplekken ook zijn, wij mensen van vlees en bloed zouden daar liever wonen dan in welk ander land dan ook, hoe mooi het daar ook zal zijn. Er is namelijk geen enkele plek zoals thuis."

De Vogelverschrikker zuchtte.

"Natuurlijk kan ik het niet begrijpen," zei hij. "Als jullie hoofden gevuld waren met stro, zoals de mijne, zouden jullie waarschijnlijk allemaal op die prachtige plekken wonen, en dan zou Kansas helemaal geen mensen hebben. Het is een geluk voor Kansas dat je hersens hebt."

"Wil je me niet een verhaal vertellen, terwijl we rusten?" vroeg het kind.

De Vogelverschrikker keek haar verwijtend aan en antwoordde:

"Mijn leven is zo kort geweest dat ik eigenlijk helemaal niets weet. Ik ben pas eergisteren gemaakt. Wat er vóór die tijd in de wereld gebeurde, is mij allemaal onbekend. Gelukkig, toen de boer mijn hoofd maakte, was een van de eerste dingen die hij deed mijn oren erop schilderen, zodat ik hoorde wat er aan de hand was. Er was nog een Dwerg bij hem, en het eerste wat ik hoorde was de boer die zei: Wat vind je van die oren?"

"Ze zijn niet recht", antwoordde de ander.

"Maakt niet uit"" zei de boer. "Het zijn net zo goed oren," wat maar al te waar was.

"Nu ga ik de ogen maken", zei de boer. Dus schilderde hij mijn rechteroog, en zodra het klaar was, merkte ik dat ik met grote nieuwsgierigheid naar hem en naar alles om me heen keek, want dit was mijn eerste glimp van de wereld.

"Dat is wel een mooi oog", merkte de Dwerg op die naar de boer keek. "Blauwe verf is precies goed voor de kleur van de ogen."

"Ik denk dat ik de andere een beetje groter ga maken", zei de boer. En toen het tweede oog klaar was, kon ik veel beter zien dan voorheen. Toen maakte hij mijn neus en mijn mond. Maar ik zei niets, omdat ik op dat moment niet wist waar een mond voor was. Ik had het plezier om te zien hoe ze mijn lichaam en mijn armen en benen maakten; en toen ze eindelijk mijn hoofd vastmaakten, voelde ik me heel trots, want ik dacht dat ik net zo goed een mens was als wie dan ook."

"Deze kerel zal de kraaien snel genoeg laten schrikken," zei de boer. "Hij ziet eruit als een echte man."

"Wel, hij is een man," zei de ander, en ik was het volkomen met hem eens. De boer droeg me onder zijn arm naar het maïsveld en zette me op een hoge stok, daar waar je me vond. Hij en zijn vriend liepen kort daarna weg en lieten mij alleen."

"Ik hield er niet van om op deze manier in de steek gelaten te worden. Dus probeerde ik achter hen aan te lopen. Maar mijn voeten raakten de grond niet en ik werd gedwongen op die paal te blijven staan. Het was een eenzaam leven, want ik had niets om aan te denken, omdat ik nog maar zo kort geleden was gemaakt. Veel kraaien en andere vogels vlogen het maïsveld in, maar zodra ze mij zagen, vlogen ze weer weg, denkend dat ik een Dwerg was; en dit beviel mij en gaf mij het gevoel dat ik een behoorlijk belangrijk persoon was. Na een tijdje vloog er een oude kraai naar me toe, en nadat hij me aandachtig had aangekeken, ging hij op mijn schouder zitten en zei:

"Ik vraag me af of die boer dacht mij op deze domme manier voor de gek te houden. Elke verstandige kraai zou kunnen zien dat je alleen maar gevuld bent met stro." Toen sprong hij aan mijn voeten naar beneden en at zoveel maïs als hij wilde. De andere vogels, die zagen dat de kraai niks was overkomen, kwamen ook de maïs eten, dus in korte tijd was er een grote zwerm om me heen.

"Ik werd hier echt verdrietig van, want het liet zien dat ik toch niet zo'n goede Vogelverschrikker was; maar de oude kraai troostte mij en zei: "Als je maar hersens in je hoofd had, zou je een net zo goed mens zijn als ieder van hen, en zelfs een beter mens dan sommigen

van hen. Hersenen zijn de enige dingen die de moeite waard zijn in deze wereld, of je nu een kraai of een man bent."

"Toen de kraaien verdwenen waren, dacht ik hierover na en besloot dat ik mijn best zou doen om wat hersens te bemachtigen. Gelukkig kwam jij langs en trok me van de paal, en uit wat jij vertelt, ben ik er zeker van dat de Grote Oz mij hersens zal geven zodra we in de Stad van Smaragd aankomen."

"Ik hoop het," zei Dorothy ernstig, "aangezien je ze graag lijkt te willen hebben."

"Oh ja; heel graag, het verontrust me" antwoordde de Vogelverschrikker. "Het is zo'n ongemakkelijk gevoel om te weten dat je een dwaas bent."

"Nou," zei het meisje, "laten we gaan." En ze overhandigde de mand aan de Vogelverschrikker.

Er stonden nu helemaal geen hekken langs de weg en het land was ruig en braakliggend. Tegen de avond kwamen ze bij een groot bos, waar de bomen zo groot waren en dicht bij elkaar groeiden dat hun takken elkaar ontmoetten over de weg van gele baksteen. Het was bijna donker onder de bomen, want de takken sloten het daglicht buiten; maar de reizigers stopten niet en gingen het bos in.

"Als deze weg naar binnen gaat, moet hij er ook weer uit komen," zei de Vogelverschrikker, "en aangezien de Stad van Smaragd aan de andere kant van de weg ligt, moeten we gaan waarheen hij ons ook leidt."

"Dat begrijpt iedereen," zei Dorothy.

"Zeker; daarom weet ik het ook," antwoordde de Vogelverschrikker. "Als er hersenen voor nodig waren

om het uit te zoeken, had ik het nooit kunnen zeggen."

Na ongeveer een uur verdween het licht en strompelden ze voort in de duisternis. Dorothy kon helemaal niets zien, maar Toto kon dat wel, want sommige honden kunnen heel goed zien in het donker; en de

Vogelverschrikker verklaarde dat hij net zo goed kon zien als overdag. Dus pakte ze zijn arm

vast en slaagde er zo in redelijk goed verder te gaan.

"Als je een huis ziet, of een plek waar we kunnen overnachten," zei ze, "moet je het mij vertellen; want het is erg oncomfortabel om in het donker te lopen."

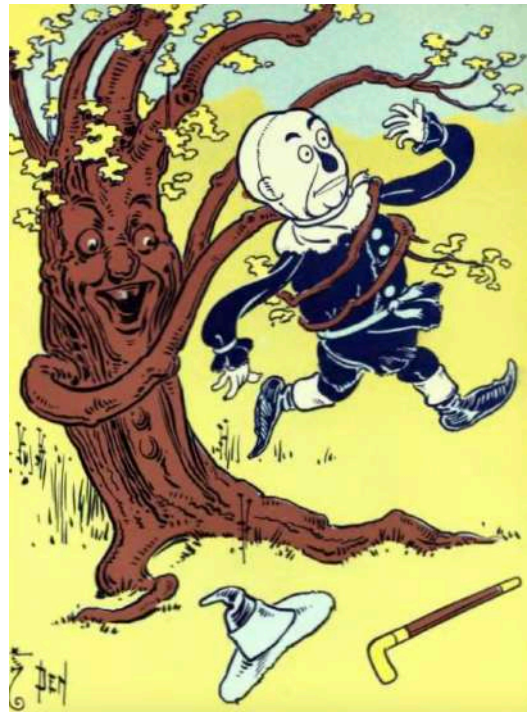
Kort daarna stopte de Vogelverschrikker.

"Ik zie rechts van ons een klein huisje," zei hij,

"gebouwd van boomstammen en takken. Zullen we daarheen gaan?"

"Ja zeker," antwoordde het kind. "Ik ben erg moe."

Dus leidde de Vogelverschrikker haar door de bomen tot ze het huisje bereikten, en Dorothy ging naar binnen en vond in een hoek een bed van gedroogde bladeren. Ze ging meteen liggen en met Toto naast haar viel ze al snel in een diepe slaap. De Vogelverschrikker, die nooit moe werd, stond in een andere hoek en wachtte geduldig tot de ochtend aanbrak.



Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Redding van de Blikken Houthakker (5/24)

Toen Dorothy wakker werd, scheen de zon door de bomen en Toto was al een hele tijd op jacht naar vogels en eekhoorns. Ze ging rechtop zitten en keek om zich heen. Daar was de Vogelverschrikker, die nog steeds geduldig in zijn hoek stond en op haar wachtte.

"We moeten water gaan zoeken," zei ze tegen hem.

"Waarom wil je water zoeken," vroeg de Vogelverschrikker.

"Om mijn gezicht schoon te wassen van het stof van de weg, en om te drinken, en zodat ik het droge brood makkelijker door kan slikken."

"Het moet ongemakkelijk zijn om van vlees en bloed gemaakt te zijn," zei de Vogelverschrikker nadenkend, "want je moet slapen en eten en drinken. Maar je hebt wel hersens, en het is zeker de moeite waard om goed te kunnen nadenken."

Ze verlieten het huisje en liepen tussen de bomen door tot ze een kleine bron met helder water vonden, waar Dorothy dronk, zich baadde en haar ontbijt at. Ze zag dat er niet veel brood meer in de mand zat, en het meisje was dankbaar dat de Vogelverschrikker niets

hoefde te eten, want er was nauwelijks genoeg voor haarzelf en Toto voor die dag.

Toen ze klaar was met eten en op het punt stond terug te gaan naar de weg van gele baksteen, schrok ze toen ze vlakbij een diep gekreun hoorde.

"Wat was dat?" vroeg ze bedeesd.

"Geen idee," antwoordde de Vogelverschrikker; "Maar we kunnen wel gaan kijken."

Op dat moment bereikte een tweede kreun hun oren, en het geluid leek van achter hen te komen. Ze draaiden zich om en liepen een paar stappen door het bos, toen Dorothy iets ontdekte dat lag te glinsteren in een zonnestraal die tussen de bomen viel. Ze rende naar de plek en bleef toen staan, met een kreet van verbazing. Een van de grote bomen was gedeeltelijk omgehakt en ernaast stond, met een opgeheven bijl in zijn handen, een man die geheel van blik was gemaakt. Zijn hoofd, armen en benen waren aan zijn lichaam vastgemaakt, en hij stond volkomen roerloos, alsof hij zich helemaal niet kon bewegen.

Dorothy keek hem vol verbazing aan, en de Vogelverschrikker ook, terwijl Toto scherp blafte en in de blikken benen hapte, die pijn deden aan zijn tanden.

"Was jij aan het kreunen?" vroeg Dorothy.

"Ja," antwoordde de Blikken man, "dat was ik. Ik kreun al meer dan een jaar, en niemand heeft mij ooit eerder gehoord of is mij komen helpen."

"Ach, wat kan ik voor je doen?" vroeg ze zachtjes, want ze was ontroerd door de droevige stem waarmee de man sprak.

"Haal een oliekannetje en smeer mijn gewrichten in," antwoordde hij. "Ze zijn zo erg verroest dat ik ze helemaal niet meer kan bewegen; als ik goed geolied ben, zal het snel weer goed met mij gaan. Je zult een oliekannetje op een plank in mijn huisje vinden."

Dorothy rende onmiddellijk terug naar het huisje en vond het oliekannetje, en toen kwam ze terug en vroeg bezorgd: "Waar zitten je gewrichten?"

"Eerst graag mijn nek oliën," antwoordde de Blikken Houthakker. Dus smeerde ze hem in met olie, en omdat hij behoorlijk verroest was en vast zat, pakte de Vogelverschrikker de blikken kop vast en bewoog hem zachtjes heen en weer totdat hij vrij kon bewegen, en toen kon de man zijn nek weer zelf draaien.

"Smeer nu de gewrichten in mijn armen," zei hij. En Dorothy smeerde ze in met olie en de Vogelverschrikker boog ze voorzichtig totdat ze helemaal vrij waren van roest en zo goed als nieuw.

De Blikken Houthakker slaakte een zucht van voldoening en liet zijn bijl zakken, die hij tegen de boom zette.

"Dit is een enorme opluchting," zei hij. "Ik houd die bijl al in de lucht sinds ik begon te roesten, en ik ben blij dat ik hem eindelijk kan neerleggen. Als je nu de gewrichten van mijn benen wilt smeren, zal het nog beter met me gaan."

Dus smeerden ze zijn benen totdat hij ze vrij kon bewegen; en hij bedankte hen keer op keer voor zijn vrijlating, want hij leek een heel beleefd wezen en echt dankbaar.

"Als jullie niet langs waren gekomen, had ik daar misschien voor altijd moeten staan," zei hij; "Dus jullie

hebben zeker mijn leven gered. Hoe zijn jullie hier terechtgekomen?"

"We zijn op weg naar de Stad van Smaragd om de Grote Oz te zien," antwoordde ze, "en we stopten bij jouw huisje om de nacht door te brengen."

"Waarom willen jullie de Grote Oz zien", vroeg de Blikken man.

"Ik wil graag dat hij me terugstuurt naar Kansas, en de Vogelverschrikker wil vragen of hij hersenen in zijn hoofd kan krijgen," antwoordde ze.

De Blikken Houthakker leek even diep na te denken.

Toen zei hij:

"Denk je dat Oz mij een hart kan geven?"

"Ja, dat denk ik wel,"

antwoordde Dorothy. "Het zou net zo eenvoudig moeten zijn als de Vogelverschrikker hersenen geven."

"Dat is waar," antwoordde de Blikken Houthakker.

"Dus als jullie het goed vinden dat ik me bij jullie gezelschap aansluit, dan zal ik mee gaan naar de Stad van Smaragd en zal ik Oz vragen om mij ook te helpen."

"Kom gerust mee," zei de

Vogelverschrikker hartelijk, en Dorothy voegde eraan toe dat ze zijn gezelschap ook op prijs stelde. Dus nam



de Blikken Houthakker zijn bijl op zijn schouder en ze liepen gezamenlijk door het bos tot ze bij de weg kwamen die geplaveid was met gele baksteen.

De Blikken Houthakker had Dorothy gevraagd het oliekannetje in haar mandje te doen. "Want," zei hij, "als ik in de regen terecht kom en opnieuw ga roesten, zal ik het oliekannetje hard nodig hebben."

Het was geluk dat hun nieuwe kameraad zich bij het gezelschap had gevoegd, want kort nadat ze weer aan hun reis waren begonnen, kwamen ze op een plek waar de bomen en takken zo dik over de weg groeiden dat de reizigers er niet doorheen konden. Maar de Blikken Houthakker ging met zijn bijl aan de slag en hakte zo goed dat hij al snel een doorgang vrijmaakte voor het hele gezelschap.

Terwijl ze verder liepen, was Dorothy zo diep in gedachten dat ze het niet merkte toen de Vogelverschrikker in een gat viel en daarna naar de kant van de weg rolde. Hij moest haar te roepen om hem weer overeind te helpen.

"Waarom ben je niet om het gat heen gelopen?" vroeg de Blikken Houthakker.

"Ik weet niet genoeg," antwoordde de Vogelverschrikker. "Mijn hoofd zit vol stro, weet je, en daarom ga ik naar Oz om hem om wat hersens te vragen."

"Oh ja, ik begrijp het," zei de Blikken Houthakker.

"Maar hersenen zijn niet de beste dingen ter wereld."

"Heb jij ze?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Nee, mijn hoofd is helemaal leeg," antwoordde de Houthakker. "Maar ooit had ik wel hersenen, en ook een

hart; dus ik heb ze allebei geprobeerd, en ik zou veel liever een hart hebben dan hersenen."

"Waarom?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Ik zal je mijn verhaal vertellen, en dan zul je het begrijpen."

En terwijl ze door het bos liepen, vertelde de Blikken Houthakker het volgende verhaal:

"Ik ben geboren als zoon van een houthakker die bomen in het bos omhakte en het hout voor de kost verkocht. Toen ik opgroeide, werd ik ook houthakker, en na de dood van mijn vader zorgde ik voor mijn oude moeder zolang ze leefde. Toen besloot ik dat ik in plaats van alleen te blijven wilde gaan trouwen, zodat ik niet eenzaam zou worden."

"Een van de Dwergen-meisjes was zo mooi dat ik al snel met heel mijn hart van haar ging houden. Zij beloofde, op haar beurt, met mij te trouwen zodra ik genoeg geld kon verdienen om een mooi huis voor haar te bouwen; dus ging ik harder werken dan ooit. Maar het meisje woonde bij een oude vrouw die niet wilde dat ze met iemand trouwde, want ze was zo lui dat ze wilde dat het meisje bij haar bleef en het koken en het huishouden deed. Dus ging de oude vrouw naar de Boze Heks van het Oosten en beloofde haar twee schapen en een koe als ze het huwelijk kon voorkomen. Daarop betoverde de Boze Heks mijn bijl, en toen ik op een dag op mijn best aan het hakken was, want ik wilde zo snel mogelijk het nieuwe huis afkrijgen en met het meisje trouwen, gleeed de bijl in één keer uit en hakte mijn linkerbeen eraf."

"Dit leek aanvankelijk een groot ongeluk, want ik wist dat een eenbenige man niet goed zou kunnen werken als houthakker. Dus ging ik naar een ijzersmid en liet hem een nieuw been maken. Het been werkte heel goed, toen ik er eenmaal aan gewend was. Maar mijn actie maakte de Boze Heks van het Oosten boos, want ze had de oude vrouw beloofd dat ik niet met het mooie Dwergen-meisje zou trouwen. Toen ik weer begon te hakken, gleden mijn bijl uit en hakte mijn rechterbeen af. Opnieuw ging ik naar de ijzersmid en opnieuw maakte hij een been voor mij. Hierna hakte de betoverde bijl mijn armen af, de een na de ander; maar het was niet erg, want ik liet ze vervangen door blikken exemplaren. De Boze Heks liet toen de bijl uitglijden en hakte mijn hoofd af, en eerst dacht ik dat dit het einde van mij was. Maar de ijzersmid kwam langs en hij maakte voor mij een nieuw hoofd van blik."

"Ik dacht toen dat ik de Boze Heks had verslagen, en ik werkte harder dan ooit; maar ik wist niet hoe wreed mijn vijand kon zijn. Ze bedacht een nieuwe manier om mijn liefde voor het mooie Dwergen-meisje te doden, en liet mijn bijl opnieuw uitglijden, zodat hij dwars door mijn lichaam sneed en me in twee helften spleet.

Opnieuw kwam de ijzersmid mij te hulp en maakte een lichaam van blik voor mij, waarbij hij mijn blikken armen, benen en hoofd er door middel van gewrichten aan vastmaakte, zodat ik me net zo goed kon bewegen als vroeger. Maar helaas! Ik had nu geen hart, zodat ik al mijn liefde voor het Dwergen-meisje verloor, en het kon me niet meer schelen of ik met haar trouwde of niet. Ik

veronderstel dat ze nog steeds bij de oude vrouw woont, wachtend tot ik naar haar toe kom."

"Mijn lichaam schitterde zo helder in de zon dat ik er erg trots op was en het maakte nu niet uit of mijn bijl uitgleed, want hij kon toch niets meer bij mij afhakken. Er was maar één gevaar: namelijk dat mijn gewrichten zouden roesten; maar ik had een oliekannetje in mijn huisje en zorgde ervoor dat ik mezelf oliede wanneer ik het nodig had. Er kwam echter een dag waarop ik vergat dit te doen, en omdat ik in een regenbui terechtkwam, waren mijn gewrichten al verroest voordat ik aan het gevaar dacht, en moest ik in het bos blijven staan totdat jij me kwam helpen. Het was iets vreselijks om te ondergaan, maar gedurende het jaar dat ik daar stond, had ik tijd om te bedenken dat het grootste verlies dat ik had gekend het verlies van mijn hart was. Terwijl ik verliefd was, was ik de gelukkigste man op aarde; maar niemand kan liefhebben zonder een hart, en daarom ben ik vastbesloten Oz te vragen mij er een te geven. Als hij dat doet, ga ik terug naar het Dwergen-meisje en trouw met haar."

Zowel Dorothy als de Vogelverschrikker hadden vol belangstelling naar het verhaal van de Blikken Houthakker geluisterd, en nu begrepen ze waarom hij zo graag een nieuw hart wilde krijgen.

"Toch," zei de Vogelverschrikker, "zal ik om hersenen vragen in plaats van om een hart; want een dwaas zou niet weten wat hij met een hart moet doen als hij er een had."

"Ik kies voor het hart," antwoordde de Blikken Houthakker; "Want hersenen maken iemand niet gelukkig, en geluk is het beste wat er ter wereld is." Dorothy zei niets, want ze wist echt niet welke van haar twee vrienden gelijk had, en ze besloot dat als zij maar terug kon naar Kansas en tante Em, het er niet zoveel toe deed of de Blikken Man geen hersens had en de Vogelverschrikker geen hart, of dat ieder kreeg wat hij wilde.

Wat haar het meest zorgen baarde, was dat het brood bijna op was en dat een volgende maaltijd voor haarzelf en Toto de mand echt helemaal leeg zou maken. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat noch de Blikken Houthakker, noch de Vogelverschrikker ooit iets aten, maar zij was niet van blik of stro gemaakt en kon niet leven tenzij ze te eten kreeg.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Laffe Leeuw (6/24)

Al die tijd hadden Dorothy en haar metgezellen door het dichte bos gewandeld. De weg was nog steeds geplaveid met gele baksteen, maar deze was nu grotendeels bedekt door gedroogde takken en dode bladeren van de bomen, en het lopen was helemaal niet gemakkelijk.

Er waren weinig vogels in dit deel van het bos, want vogels houden van het open land waar veel zonneschijn is. Zo nu en dan klonk er een diep gegrom van een wild dier, verborgen tussen de bomen. Deze geluiden deden het hart van het kleine meisje van schrik sneller kloppen, want ze wist niet precies wat het was; maar Toto wist het wel, en hij liep dicht naast Dorothy en blafte niet eens terug.

"Hoe lang zal het duren voordat we het bos uit zijn," vroeg het kind aan de Blikken Houthakker.

"Dat weet ik niet," was het antwoord, "want ik ben nog nooit in de Stad van Smaragd geweest. Maar mijn vader ging daar een keer heen, toen ik nog een jongen was, en hij zei dat het een lange reis was door een gevaarlijk land, hoewel het land dichtbij de stad waar Oz woont wel prachtig is. Maar ik ben niet bang zolang ik mijn oliekannetje heb en niets de Vogelverschrikker pijn kan

doen, en jij draagt op je voorhoofd het teken van de kus van de Goede Heks, en dat zal je tegen alle kwaad beschermen."

"Maar Toto dan," zei het meisje bezorgd. "Wat zal hem beschermen?"

"Wij moeten hem beschermen als hij in gevaar is," antwoordde de Blikken Houthakker.

Net toen hij sprak, klonk er uit het bos een vreselijk gebrul, en het volgende moment sprong er een grote leeuw de weg op. Met één klap van zijn poot mepte hij de Vogelverschrikker rond en rond naar de rand van de weg, en toen sloeg hij met zijn scherpe klauwen naar de Blikken Houthakker. Maar tot grote verbazing kon hij geen deuk maken in het blik, maar de Houthakker viel wel op de weg en bleef stil liggen.

Toen Toto de vijand in zicht had, rende hij blaffend naar de Leeuw toe, en het grote beest had net zijn bek geopend om de hond te bijten, toen Dorothy, uit angst dat Toto zou worden gedood en achteloos voor gevaar, naar voren snelde en de Leeuw zo hard als ze kon, een tik op zijn neus gaf, terwijl ze riep:

"Waag het niet Toto te bijten! Je zou je moeten schamen, een groot beest als jij, die een arm klein hondje wil bijten!

"Ik heb hem niet gebeten," zei de Leeuw, terwijl hij met zijn poot over zijn neus wreef waar Dorothy hem had geraakt.

"Nee, maar je hebt het wel geprobeerd," antwoordde ze. "Jij bent niets anders dan een grote lafaard."

"Ik weet het," zei de Leeuw, terwijl hij beschaamd zijn kop liet hangen. "Ik heb het altijd geweten. Maar wat kan ik er aan doen?"

"Ik weet het niet, maar ik weet wel dat ook de arme strooien Vogelverschrikker is geslagen!"

"Is hij gevuld met stro?" vroeg de Leeuw verrast, terwijl hij zag hoe ze de Vogelverschrikker oppakte en hem op zijn voeten zette, terwijl ze hem weer in vorm klopte.

"Natuurlijk zit hij vol met stro" antwoordde Dorothy, die nog steeds boos was.

"Daarom ging hij zo gemakkelijk omver" merkte de Leeuw op. "Het verbaasde me al om hem zo rond te zien draaien. Is die andere ook gevuld met stro?"

"Nee," zei Dorothy, "hij is van blik." En ze hielp de Houthakker weer overeind.

"Daarom waren mijn klauwen bijna afgestompt," zei de Leeuw. "Toen ze tegen het blik krabden, liep er een koude rilling over mijn rug. Wat is dat kleine dier waar je zo lief voor bent?"

"Hij is mijn hond, Toto," antwoordde Dorothy.

"Is hij van blik of stro?" vroeg de Leeuw.

"Geen van beiden. Hij is van vlees en bloed gemaakt" zei het meisje.

"Oh, wat een eigenaardig dier en opmerkelijk klein, nu ik naar hem kijk. Niemand zou het in zijn hoofd halen om in zo'n klein ding te bijten, behalve een lafaard als ik," vervolgde de Leeuw verdrietig.

"Wat maakt jou een lafaard?" vroeg Dorothy, verwonderd naar het grote beest kijkend, want hij was zo groot als een klein paard.

"Dat is een mysterie," antwoordde de Leeuw." `Ik denk dat ik zo geboren ben. Alle andere dieren in het bos verwachten uiteraard dat ik dapper ben, want overal wordt gedacht dat de Leeuw de Koning der Dieren is. Ik leerde dat als ik heel hard brulde, elk levend wezen bang werd en me uit de weg ging. Elke keer dat ik een mens tegen kwam, was ik erg bang; maar ik brulde gewoon maar, en dan rennen ze altijd zo snel als ze kunnen weg. Als de olifanten, de tijgers en de beren ooit hadden geprobeerd met mij te vechten, was ik zelf gaan vluchten – ik ben zo'n lafaard; maar zodra ze mij horen brullen, proberen ze allemaal bij me weg te komen, en natuurlijk liet ik ze gaan."



"Maar dat klopt niet. De Koning der Dieren mag geen lafaard zijn," zei de Vogelverschrikker.

"Ik weet het," antwoordde de Leeuw, terwijl hij met het puntje van zijn staart een traan uit zijn oog veegde. "Het is mijn grote verdriet en het maakt mijn leven erg ongelukkig. Maar als er gevaar dreigt, begint mijn hart sneller te kloppen van angst."

"Misschien heeft je hart een ziekte," zei de Blikken Houthakker.

"Dat zou kunnen" zei de Leeuw.

"Als dat zo is," vervolgde de Blikken Houthakker, "zou je blij moeten zijn, want het bewijst in elk geval dat je een hart hebt. Wat mij betreft, ik heb geen hart; dus ik kan geen hartziekte hebben."

"Misschien," zei de Leeuw nadenkend, "zou ik geen lafaard zijn als ik geen hart had."

"Heb jij hersenen?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Ik denk het, maar ik heb nooit gekeken," antwoordde de Leeuw.

"Ik ga naar de Grote Oz om hem te vragen mij hersenen te geven," merkte de Vogelverschrikker op, "want mijn hoofd zit vol met stro."

"En ik ga vragen of ik een hart kan krijgen", zei de Blikken Houthakker.

"En ik ga vragen of hij mij en Toto terug kan sturen naar Kansas", voegde Dorothy eraan toe.

"Denk je dat Oz mij moed kan geven?" vroeg de laffe Leeuw.

"Net zo gemakkelijk als hij mij hersenen kan geven," zei de Vogelverschrikker.

"Of mij een hart," zei de Blikken Houthakker.

"Of mij terug kan sturen naar Kansas", zei Dorothy.

"Dan ga ik met jullie mee, als jullie het niet erg vinden" zei de Leeuw, "want mijn leven is gewoonweg ondraaglijk zonder een beetje moed."

"Je bent van harte welkom," antwoordde Dorothy,

"want jij zult helpen de andere wilde dieren op afstand te houden. Het lijkt mij dat zij nog laffer moeten zijn dan jij als ze toestaan dat jij ze zo gemakkelijk bang maakt."

"Dat is waar," zei de Leeuw, "maar dat maakt mij niet moediger, en zolang ik weet dat ik een lafaard ben, zal ik ongelukkig zijn."

Zo ging het kleine gezelschap opnieuw op reis, terwijl de Leeuw met statige stappen naast Dorothy liep. Toto keurde deze nieuwe kameraad aanvankelijk niet goed, want hij kon niet vergeten hoe bijna hij verpletterd was tussen de grote kaken van de Leeuw. Maar na een tijdje voelde hij zich meer op zijn gemak, en al snel werden Toto en de Laffe Leeuw goede vrienden.

Gedurende de rest van die dag was er geen ander avontuur dat de rust van hun reis verstoorde. De Blikken Houthakker trapte wel op een kever die langs de weg kroop, en doodde het arme kleine ding per ongeluk. Dit maakte de Blikken Houthakker erg ongelukkig, want hij zorgde er altijd voor dat hij geen enkel levend wezen pijn deed; en terwijl hij verder liep, hilde hij dikke tranen van verdriet en spijt. Deze tranen stroomden langzaam over zijn gezicht en over de scharnieren van zijn kaak, en daar begon het te roesten. Toen Dorothy hem een vraag stelde, kon de Blikken Houthakker zijn mond niet meer openen, omdat zijn kaken stevig op elkaar waren vast geroest. Hij werd hierdoor erg bang en maakte drukke gebaren naar Dorothy dat ze hem moest helpen, maar ze begreep er niks van. De Leeuw keek ook verbaasd en wist ook niet wat er aan de hand was. Maar de Vogelverschrikker pakte het oliekannetje uit Dorothy's mand en smeerde de kaakgewrichten van de Blikken Houthakker in, zodat hij na enkele ogenblikken weer net zo goed kon praten als voorheen.

"Dit zal mij een lesje leren," zei hij, "ik moet goed opletten waar ik loop. Want als ik nog een insect of kever zou doden, zou ik zeker weer moeten huilen, en door het huilen roesten mijn kaken weer zodat ik niet meer kan praten."

Daarna liep hij heel voorzichtig verder, met zijn ogen op de weg gericht, en als hij een kleine mier voorbij zag zwoegen, stapte hij er voorzichtig overheen, om hem geen kwaad te doen. De Blikken Houthakker wist heel goed dat hij geen hart had, en daarom zorgde hij er goed voor dat hij nooit wreed of onaardig tegen wat dan ook zou zijn.

"Jullie mensen met een hart," zei hij, "hebben iets om jullie te leiden, zodat jullie nooit iets verkeerd kunnen doen; maar ik heb geen hart, en dus moet ik heel voorzichtig zijn. Als Oz mij een hart geeft, dan hoef ik niet meer zo goed op te letten."

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Reis naar de Geweldige Oz (7/24)

Ze waren verplicht die nacht onder een grote boom in het bos te kamperen, want er waren geen huizen in de buurt. De boom vormde een goede, dikke bedekking om hen tegen de dauw te beschermen, en de Blikken Houthakker hakte een grote stapel hout met zijn bijl en Dorothy maakte een groot vuur dat haar verwarmde en haar minder eenzaam deed voelen. Zij en Toto aten het laatste broodje, maar nu wist ze niet wat ze als ontbijt zouden moeten eten.

"Als je wilt," zei de Leeuw, "zal ik het bos in gaan en een hert voor je doden. Je kunt het bij het vuur braden, want jij hebt een eigenaardige smaak omdat je de voorkeur geeft aan gekookt of gebakken voedsel. Zo zul je een heel goed ontbijt hebben."

"Niet doen! Alsjeblieft niet," smeekte de Blikken Houthakker. "Ik zou zeker moeten huilen als je een arm hert doodde, en dan zouden mijn kaken weer gaan roesten."

Maar de Leeuw ging het bos in en vond zijn eigen avondmaal, en niemand wist wat het was, want hij zei er niets over. En de Vogelverschrikker vond een boom vol noten en vulde Dorothy's mand ermee, zodat ze lange tijd geen honger zou hebben. Ze vond dit heel

aardig en attent van de Vogelverschrikker, maar ze lachte hartelijk om de onhandige manier waarop het arme wezen de noten oppakte. Zijn met stro gevulde handen waren zo onhandig en de noten waren zo klein dat hij er bijna net zoveel liet vallen als dat hij er in de mand deed. Maar de Vogelverschrikker vond het niet erg dat het hem moeite kostte om de mand te vullen, want zo kon hij uit de buurt van het vuur blijven. Hij vreesde namelijk dat er een vonk in zijn stro zou kunnen komen en hem zou verbranden. Daarom bleef hij op ruime afstand van de vlammen, en kwam alleen dichterbij om Dorothy met droge bladeren te bedekken toen ze ging slapen. Deze hielden haar behaaglijk en warm, en ze sliep heerlijk tot de ochtend aanbrak. Toen het licht werd, baadde het meisje haar gezicht in een kabbelend beekje, en kort daarna gingen ze allemaal richting de Smaragdgroene Stad.

Voor de reizigers zou het een spannende dag worden. Ze hadden nauwelijks een uur gelopen toen ze voor zich een grote kloof zagen die dwars over de weg lag en het bos aan weerszijden zo ver als ze konden zien in tweeën scheidde. Het was een heel brede kloof, en toen ze naar de rand kropen en erin keken, konden ze zien dat het ook heel diep was, en dat er veel grote, grillige rotsen op de bodem lagen. De wanden waren zo steil dat geen van hen naar beneden kon klimmen, en even leek het erop dat ze hun reis moest afbreken.

"Wat moeten we nu doen?" riep Dorothy wanhopig uit. "Ik heb geen flauw idee," zei de Blikken Houthakker, en ook de Leeuw schudde zijn ruige manen en keek nadenkend.

Maar de Vogelverschrikker zei: "We kunnen niet vliegen, dat is een ding wat zeker is. We kunnen ook niet in deze grote kloof afdalen. Daarom moeten we, als we er niet overheen kunnen springen, maar stoppen waar we nu zijn."

"Ik denk dat ik er wel overheen zou kunnen springen," zei de Laffe Leeuw, nadat hij in gedachten de afstand zorgvuldig had gemeten.

"Dan komt alles goed met ons," antwoordde de Vogelverschrikker, "want je kunt ons allemaal een voor een op je rug dragen."

"Nou, ik zal het proberen," zei de Leeuw. "Wie gaat er als eerste?"

"Ik ga wel als eerste," verklaarde de Vogelverschrikker, "want als je erachter komt dat je toch niet over de kloof kunt springen, zou Dorothy gedood worden, en zou de Blikken Houthakker een zware deuk oplopen als hij op de rotsen valt. Maar als ik op jouw rug zit, maakt het niet zo veel uit, want de val zou mij helemaal geen pijn doen."

"Ik ben zelf vreselijk bang om te vallen," zei de Laffe Leeuw, "maar ik denk dat er niets anders op zit dan het te proberen. Dus ga op mijn rug zitten, dan zullen we de sprong wagen."

De Vogelverschrikker ging op de rug van de Leeuw zitten en het grote beest liep naar de rand van de kloof en hurkte neer.

"Waarom neem je niet eerst een aanloop en spring je dan?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Omdat dat niet de manier is waarop wij leeuwen deze dingen doen," antwoordde hij. Toen nam hij opeens een

geweldige sprong, schoot door de lucht en landde veilig aan de andere kant. Ze waren allemaal erg blij om te zien hoe gemakkelijk hij dat deed, en nadat de Vogelverschrikker van zijn rug was gegleden, sprong de Leeuw weer over de kloof.

Dorothy bedacht dat zij als volgende zou gaan; dus nam ze Toto in haar armen en klom op de rug van de Leeuw, terwijl ze met één hand zijn manen stevig vasthield. Het volgende moment leek het alsof ze door de lucht vloog; en toen, voordat ze tijd had om erover na te denken, was ze veilig aan de andere kant. De Leeuw ging voor de derde keer terug om de Blikken Houthakker te halen, en toen gingen ze allemaal even zitten om het beest een kans te geven om uit te rusten, want zijn grote sprongen hadden hem buiten adem gemaakt en hij hijgde als een grote hond die te lang gelopen heeft. Het bos was aan deze kant erg dicht en het zag er donker en somber uit. Nadat de Leeuw had gerust, vervolgden ze de weg van gele baksteen en vroegen zich stilletjes af, ieder in zijn eigen gedachten, of ze ooit weer aan het einde van het bos zouden komen en de felle zon weer zouden zien. Om hun ongemak nog groter te maken, hoorden ze al snel vreemde geluiden in de diepten van het bos, en de Leeuw fluisterde hen toe dat de Kalidah's in dit deel van het land woonden.

"Wie zijn de Khalida's?" vroeg Dorothy.

"Het zijn monsterlijke beesten met lichamen als een beer en een kop als een tijger," antwoordde de Leeuw, "en met klauwen zo lang en scherp dat ze mij net zo gemakkelijk in tweeën kunnen scheuren als ik Toto kan doden. Ik ben vreselijk bang voor de Kalidah's."

"Het verbaast me niet dat je bang bent," antwoordde Dorothy. "Het moeten vreselijke beesten zijn."

De Leeuw stond net op het punt antwoord te geven toen ze plotseling bij weer een kloof in de weg kwamen. Deze was zo breed en diep dat de Leeuw meteen wist dat hij er niet overheen kon springen.

Dus gingen ze zitten om te overleggen wat ze moesten doen, en na ernstig nadenken zei de Vogelverschrikker: "Hier staat een grote boom, vlakbij de kloof. Als de Blikken Houthakker hem kan omhakken, zodat hij naar de andere kant valt, kunnen we er gemakkelijk overheen lopen."

"Dat is een uitstekend idee," zei de Leeuw. "Je zou bijna denken dat je hersenen in je hoofd had, in plaats van stro."

De Blikken Houthakker ging onmiddellijk aan het werk, en zijn bijl was zo scherp dat de boom al snel bijna doorgehakt was. Toen zette de Leeuw zijn sterke voorpoten tegen de boom en duwde uit alle macht, en langzaam kantelde de grote boom en viel met een klap over de kloof, met de bovenste takken aan de andere kant.

Ze waren net begonnen deze brug over te steken toen een diep gegrom hen allemaal deed opkijken, en tot hun schrik zagen ze twee grote beesten op hen af rennen met lichamen als beren en hoofden als tijgers.

"Dat zijn de Kalidah's!" riep de Laffe Leeuw, terwijl hij begon te beven."

"Snel!" riep de Vogelverschrikker. "Laten we oversteken."

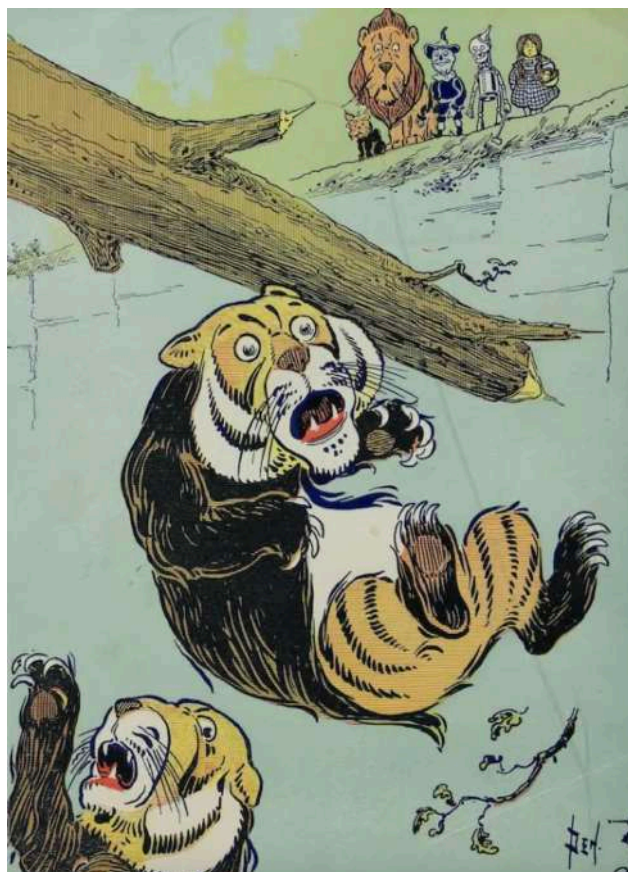
Dus ging Dorothy als eerste, met Toto in haar armen, de Blikken Houthakker volgde en de Vogelverschrikker kwam er achteraan. De Leeuw, hoewel hij zeker bang was, draaide zich om naar de Kalidah's, en brulde toen zo luid en verschrikkelijk dat Dorothy schreeuwde en de Vogelverschrikker achterover viel van schrik, en zelfs de woeste beesten bleven staan en hem verrast aankeken.

Maar toen ze zagen dat ze groter waren dan de Leeuw, en zich herinnerden dat het er twee van hen waren en slechts één van hem, renden de Kalidah's

opnieuw naar voren, en de Leeuw stak de boom over en draaide zich om om te zien wat ze nu zouden doen. Zonder ook maar een moment te stoppen, begonnen de woeste beesten ook de boom over te steken. En de Leeuw zei tegen Dorothy:

"We zijn verloren, want ze zullen ons zeker aan stukken scheuren met hun scherpe klauwen. Maar blijf vlak achter mij, en ik zal tegen ze vechten zolang ik leef."

"Wacht even!" riep de Vogelverschrikker. Hij had erover nagedacht wat hij het beste kon doen, en nu vroeg hij de Blikken Houthakker om op het uiteinde van de boom die aan hun kant van de kloof lag, in te hakken. De



Blikken Houthakker begon meteen zijn bijl te gebruiken, en net toen de twee Kalidah's bijna aan de overkant waren, viel de boom met een klap in de kloof, en nam de lelijke, grommende beesten met zich mee. Beiden werden verpletterd op de scherpe punten van de rotsen op de bodem.

"Nou," zei de Laffe Leeuw, terwijl hij opgelucht ademhaalde, "ik zie dat we nog een tijdje langer zullen blijven leven, en daar ben ik blij om, want het moet heel ongemakkelijk zijn om niet meer te leven. Die wezens maakten me zo bang dat mijn hart nog steeds heel hard klopt."

"Ah," zei de Blikken Houthakker droevig, "ik wou dat ik een hart had dat klopte."

Dit avontuur maakte de reizigers angstiger dan ooit om het bos uit te komen, en ze liepen zo snel dat Dorothy verschrikkelijk moe werd en op de rug van de Leeuw moest klimmen. Tot hun grote vreugde werden de bomen dunner naarmate ze verder kwamen, en in de middag kwamen ze plotseling een brede snelstromende rivier tegen die vlak voor hen stroomde. Aan de andere kant van het water konden ze de weg van gele baksteen zien die door een prachtig land liep, met groene weiden bezaaid met kleurige bloemen en de hele weg werd omzoomd met bomen die vol hingen met heerlijk fruit. Ze waren enorm blij dit prachtige land voor zich te zien.

"Maar hoe moeten we de rivier oversteken?" vroeg Dorothy.

"Dat is gemakkelijk," antwoordde de Vogelverschrikker.
"De Blikken Houthakker moet een vlot voor ons bouwen, zodat we naar de andere kant kunnen drijven."
Dus pakte de Houthakker zijn bijl en begon kleine bomen om te hakken om een vlot te maken, en terwijl hij daarmee bezig was, vond de Vogelverschrikker op de oever van de rivier een boom vol met heerlijk fruit. Dit beviel Dorothy heel goed, aangezien ze de hele dag alleen maar noten had gegeten, en ze maakte een heerlijke maaltijd van het rijpe fruit.
Maar het kost tijd om een vlot te maken, zelfs als je zo ijverig en onvermoeibaar bent als de Blikken Houthakker, en toen de nacht aanbrak, was het werk nog niet gedaan. Maar gelukkig vonden ze een gezellig plekje onder de bomen waar ze tot de ochtend goed sliepen; en Dorothy droomde van de Stad van Smaragd en van de goede tovenaar Oz, die haar spoedig weer naar haar eigen huis zou terugsturen.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Het Dodelijke Papaverveld (8/24)

Ons groepje reizigers werd de volgende ochtend verfrist en vol hoop wakker, en Dorothy ontbijtte als een prinses met perziken en pruimen van de bomen langs de rivier. Achter hen lag het donkere bos waar ze veilig doorheen waren gekomen, hoewel ze veel ontmoedigingen hadden doorstaan; maar voor hen lag een lieflijk, zonnig land dat hen leek uit te nodigen naar de Smaragdgroene Stad.

De brede rivier scheidde hen nog wel van dit prachtige land. Maar het vlot was bijna klaar, en nadat de Blikken Houthakker nog een paar boomstammen had gekapt en ze met houten pinnen aan elkaar had vastgemaakt, waren ze klaar om te vertrekken. Dorothy ging in het midden van het vlot zitten en hield Toto in haar armen. Toen de Laffe Leeuw op het vlot stapte, kantelde het vlot hevig naar zijn kant, want hij was groot en zwaar; maar de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker stonden aan de andere kant om het vlot in evenwicht te houden, en ze hadden lange stokken in hun handen om het vlot door het water te duwen.

Aanvankelijk kwamen ze zo, met elkaar, goed vooruit, maar toen ze het midden van de rivier bereikten, sleurde de snelle stroming het vlot stroomafwaarts,

steeds verder weg van de weg van gele baksteen. En het water werd zo diep dat de lange palen de bodem niet meer raakten.

"Dit gaat niet goed," zei de Blikken Houthakker, "want als we het land niet kunnen bereiken, zullen we naar het land van de Boze Heks van het Westen worden gedreven, en zij zal ons betoveren en ons tot haar slaven maken."

"En dan zou ik geen hersenen krijgen," zei de Vogelverschrikker.

"En ik zal geen moed krijgen," zei de Laffe Leeuw.

"En ik zal nooit meer terug naar Kansas gaan," zei Dorothy.

"We moeten echt proberen naar de Stad van Smaragd te gaan," vervolgde de Vogelverschrikker, en hij duwde zo hard tegen zijn lange stok dat deze vast bleef steken in de modder op de bodem van de rivier. Voordat hij de stok er weer uit kon trekken of de stok kon loslaten – werd het vlot meegesleurd en bleef de arme Vogelverschrikker midden in de rivier aan de paal hangen.

"Vaarwel," hij riep hen na, en het speet hen heel erg dat ze hem moesten achterlaten. De Blikken Houthakker begon natuurlijk te huilen, maar herinnerde zich gelukkig net op tijd dat hij zou kunnen roesten, en droogde snel zijn tranen met Dorothy's schort.

Natuurlijk was dit een slechte zaak voor de Vogelverschrikker.

"Ik ben nu nog slechter af dan toen ik Dorothy voor het eerst ontmoette," dacht hij. "Toen zat ik vast aan een paal in een maïsveld, waar ik in ieder geval kon doen

alsof ik de kraaien bang maakte. Maar het heeft toch zeker geen zin dat een Vogelverschrikker midden in een rivier aan een paal vastzit. En ik ben bang dat ik uiteindelijk nooit hersenen zal hebben!"

Het vlot dreef steeds verder stroomafwaarts en de arme Vogelverschrikker bleef ver achter. Toen zei de Leeuw:

"We moeten iets doen om ons te redden. Ik denk dat ik wel naar de oever kan zwemmen en het vlot achter me aan kan trekken, als jullie maar aan het puntje van mijn staart vasthouden."

Hij sprong het water in en de Blikken Houthakker greep zijn staart stevig vast. Toen begon de Leeuw uit alle macht naar de oever te zwemmen. Het was hard werken, ook al was hij groot en sterk; maar langzamerhand werden ze uit de stroming getrokken, en toen pakte Dorothy de lange stok van de Blikken Houthakker en hielp hem het vlot naar land te duwen. Ze waren allemaal heel moe toen ze eindelijk de oever bereikten en op het mooie groene gras stapten, en ze wisten ook dat de stroom hen een heel eind van de weg van gele baksteen had gevoerd die naar de Stad van Smaragd leidde.

"Wat moeten we nu doen?" vroeg de Blikken Houthakker, terwijl de Leeuw op het gras ging liggen om op te drogen in de zon.

"We moeten op de een of andere manier terug naar de weg," zei Dorothy.

"Het beste plan is om langs de rivieroever te lopen tot we weer bij de weg komen," merkte de Leeuw op.

Dus toen ze uitgerust waren, pakte Dorothy haar mand op en liepen ze langs de met gras begroeide oever naar de weg waar de rivier hen vandaan had gevoerd. Het was een prachtig land, met veel bloemen, fruitbomen en zonneshijn om hen op te vrolijken, en als ze niet zoveel medelijden hadden gehad met de arme

Vogelverschrikker, waren ze heel gelukkig geweest.

Ze liepen zo snel ze konden verder, Dorothy stopte maar één keer om een mooie bloem te plukken; en na een tijdje riep de Blikken Houthakker: "Kijk!"

Toen keken ze allemaal naar de rivier en zagen de Vogelverschrikker op zijn paal midden in het water zitten. Hij zag er erg eenzaam en verdrietig uit.

"Wat kunnen we doen om hem te redden?" vroeg Dorothy.

De Leeuw en de Houthakker schudden allebei hun hoofd, want ze wisten het niet. Dus gingen ze op de oever zitten en staarden weemoedig naar de Vogelverschrikker totdat een ooievaar voorbij vloog, die, toen hij hen zag, stopte op de oever.

"Wie zijn jullie en waar gaan jullie heen?" vroeg de ooievaar.

"Ik ben Dorothy," antwoordde het meisje, "en dit zijn mijn vrienden, de Blikken Houthakker en de Laffe Leeuw; en we gaan naar de Stad van Smaragd."

"Dit is niet de weg," zei de ooievaar, terwijl hij zijn lange nek draaide en het vreemde gezelschap met een scherpe blik aankeek.

"Dat weet ik," antwoordde Dorothy, "maar we zijn de Vogelverschrikker kwijt geraakt onderweg en vragen ons af hoe we hem terug kunnen krijgen."

"Waar is hij?" vroeg de ooievaar.

"Daar in de rivier," antwoordde het kleine meisje.

"Als hij niet zo groot en zwaar was, zou ik hem voor je halen," merkte de ooievaar op.

"Hij is helemaal niet zwaar," antwoordde Dorothy gretig, "want hij is gevuld met stro; en als je hem bij ons terug wilt brengen, zullen we je eeuwig dankbaar zijn."

"Nou, ik zal het proberen," zei de ooievaar, "maar als ik merk dat hij te zwaar is om te dragen, zal ik hem in de rivier laten vallen."

Dus vloog de grote vogel de lucht in en over het water totdat hij bij de plek kwam waar de Vogelverschrikker op zijn paal zat. Toen greep de Ooievaar met zijn grote klauwen de Vogelverschrikker bij de arm en droeg hem de lucht in en terug naar de oever, waar Dorothy, de Leeuw, de Blikken Houthakker en Toto zaten.

Toen de Vogelverschrikker zich weer in het gezelschap van zijn vrienden bevond, was hij zo blij dat hij ze allemaal omhelsde, zelfs de Leeuw en Toto; en terwijl ze verder liepen zong hij "Doe-de-lie-doe", bij elke stap voelde hij zich heel gelukkig.

"Ik was bang dat ik voor altijd in de rivier zou moeten blijven," zei hij, "maar de vriendelijke ooievaar heeft me gered, en als ik ooit hersenen krijg, zal ik de ooievaar weer vinden en hem in ruil daarvoor wat vriendelijks aanbieden."

"Dat hoeft niet hoor," zei de ooievaar, die naast hen vloog. "Ik vind het altijd fijn om iemand in moeilijkheden te helpen. Maar ik moet nu gaan, want mijn baby's wachten in het nest op mij. Ik hoop dat jullie de Stad van Smaragd zullen vinden en dat Oz jullie zal helpen."

"Dank je wel", antwoordde Dorothy, en toen vloog de vriendelijke ooievaar de lucht in en was al snel uit het zicht verdwenen.

Ze liepen verder, luisterend naar het vrolijke gezang van de felgekleurde vogels en kijkend naar de prachtige bloemen, zoveel dat de hele grond ermee bedekt was. Er waren grote gele en witte en blauwe en paarse bloesems, naast grote trossen scharlaken papavers, die zo schitterend van kleur waren dat ze Dorothy's ogen bijna verblindden.

"Zijn al deze helderrode bloemen niet prachtig?" vroeg het meisje, terwijl ze de kruidige geur van de schitterende bloemen inademde.

"Dat denk ik wel," antwoordde de Vogelverschrikker.

"Maar als ik hersenen heb, zal ik ze waarschijnlijk mooier vinden."

"Als ik een hart zou hebben, zou ik van ze houden," zei de Blikken Houthakker.

"Ik heb altijd van bloemen gehouden'" zei de Leeuw.

"Ze lijken zo hulpeloos en zwak. Maar in het bos zijn geen bloemen zo mooi als deze bloemen."

Ze kwamen nu steeds meer van de grote scharlakenrode klaprozen tegen, en steeds minder van de andere bloemen; en al snel bevonden ze zich midden in een grote klaprozenweide. Nu is het algemeen bekend dat wanneer er teveel van deze bloemen bij elkaar zijn, hun geur zo krachtig is dat iedereen die het inademt in slaap valt, en als de slaper niet wordt weggesleept van de bloemen, slaapt hij voor altijd door. Maar Dorothy wist dit niet, en ze kon zich ook niet onttrekken aan de geur van de helderrode bloemen die overal in de buurt

waren; dus haar ogen werden zwaar en ze voelde dat ze moest gaan zitten om uit te rusten en te slapen. Maar de Blikken Houthakker vond dit geen goed idee.

"We moeten ons haasten en voor het donker terug zijn op de weg van gele baksteen," zei hij; en de Vogelverschrikker was het met hem eens. Dus bleven ze lopen totdat

Dorothy niet langer op haar benen kon staan. Haar ogen sloten zich als vanzelf en ze vergat waar ze was en viel tussen de klaprozen, in een diepe slaap.

"Wat zullen we nu doen?" vroeg de Blikken Houthakker.

"Als we haar hier achterlaten, zal ze sterven!" zei de Leeuw. "De geur van de bloemen zal ons allemaal uiteindelijk doden. Zelf kan ik mijn ogen nauwelijks openhouden en de hond slaapt ook al."

Het was waar; Toto was naast zijn kleine bazin in slaap gevallen. Maar de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker, die niet van vlees waren, hadden geen last van de geur van de bloemen.

"Ren zo hard als je kunt," zei de Vogelverschrikker tegen de Leeuw, "en ga zo snel mogelijk weg uit dit



bedwelmende papaver-bed. We zullen het kleine meisje meenemen, maar als jij in slaap valt, ben je te groot om gedragen te worden."

Dus de Leeuw schudde zichzelf wakker en sprong zo snel als hij kon naar voren. Binnen een mum van tijd was hij uit het zicht.

"Laten we van onze handen een stoel maken en haar dragen," zei de Vogelverschrikker. Dus pakten ze Toto op en legden de hond op Dorothy's schoot, en toen maakten ze een stoel met hun handen als zitplaats en hun armen als armleuningen en droegen het slapende meisje tussen hen in door de bloemen.

Ze liepen maar verder en verder en het leek erop dat er nooit een einde zou komen aan het grote tapijt van dodelijke bloemen dat hen omringde. Ze volgden de bocht van de rivier en kwamen uiteindelijk hun vriend de Leeuw tegen, diep in slaap

tussen de klaprozen. De bloemen waren te sterk geweest voor het enorme beest en hij had het uiteindelijk opgegeven en was, slechts op korte afstand van het einde van het bloemenveld, in slaap gevallen,



daar waar het zoete gras zich in prachtige groene velden voor hen verspreidde.

"We kunnen niets voor hem doen," zei de Blikken Houthakker droevig; "want hij is veel te zwaar om te tillen. We moeten hem hier achterlaten om voor altijd door te slapen, en misschien zal hij dromen dat hij eindelijk moed heeft gevonden."

"Dat spijt me verschrikkelijk," zei de Vogelverschrikker. "De Leeuw was een heel goede kameraad voor iemand die zo laf was. Maar laten we doorgaan."

Ze droegen het slapende meisje naar een mooie plek naast de rivier, ver genoeg van het papaver-veld om te voorkomen dat ze nog meer gif van de bloemen inademde, en legden haar zachtjes op het zachte gras en wachtten tot een frisse bries haar wakker zou maken.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Koningin van de Veldmuizen (9/24)

"We kunnen nu niet ver meer van de weg van gele baksteen zijn," merkte de Vogelverschrikker op, terwijl hij naast het meisje stond, "want we zijn bijna zover gekomen als dat de rivier ons wegvoerde."

De Blikken Houthakker stond op het punt antwoord te geven toen hij een zacht gegrom hoorde, en terwijl hij zijn hoofd draaide (wat prachtig werkte op de scharnieren) zag hij een vreemd beest over het gras naar hen toe komen rennen. Het was een grote gele Wilde Kat, en het leek dat hij iets achtervolgde, want zijn oren lagen dicht bij zijn kop en zijn bek stond wijd open, waardoor twee rijen lelijke tanden zichtbaar waren, terwijl zijn rode ogen gloeiden als vuurballen.

Toen het beest dichterbij kwam, zag de Blikken Houthakker dat er een kleine grijze veldmuis voor het beest uit rende, en hoewel hij geen hart had, wist hij dat het verkeerd was als de Wilde Kat zou proberen zo'n mooi, hulpeloos diertje te doden.

Dus hief de Houthakker zijn bijl, en terwijl de Wilde Kat voorbij rende, gaf hij het beest een snelle klap waardoor de kop van het beest van zijn lichaam werd

afgesneden, en het rolde in twee stukken naar zijn voeten.

De veldmuis bleef staan, nu zij bevrijd was van haar vijand; en terwijl zij langzaam naar de Houthakker toe kwam, zei zij met een piepend stemmetje:

"Oh dank je! Heel erg bedankt voor het redden van mijn leven."

"Geen probleem hoor," antwoordde de Houthakker. "Ik heb geen hart, weet je, dus ik zorg ervoor dat ik iedereen help die misschien een vriend nodig heeft, ook al is het maar een muis."

"Ook al is het maar een muis," riep het diertje verontwaardigd. "Wel luister goed, ik ben een koningin – de koningin van alle veldmuizen!"

"Oh, echt?" zei de Blikken Houthakker, terwijl hij een buiging maakte.

"Daarom heb je een grote en moedige daad verricht door mijn leven te redden," voegde de koningin eraan toe.

Op dat moment kwamen er een aantal muizen aanrennen, zo snel als hun pootjes hen konden dragen, en toen ze hun koningin zagen riepen ze uit:

"Oh Majesteit, we dachten dat u gedood zou worden!

Hoe bent u erin geslaagd om aan de grote Wilde Kat te ontsnappen?" En ze bogen allemaal zo diep voor de kleine koningin dat ze bijna op hun kopjes gingen staan.

"Deze grappige Blikken Man," antwoordde ze, "heeft de Wilde Kat gedood en mijn leven gered. Dus voortaan moeten jullie hem allemaal dienen en zijn geringste wens gehoorzamen."

"Dat zullen we doen," riepen alle muizen schrill in koor. En toen renden ze alle kanten op, want Toto was uit zijn slaap ontwaakt, en toen hij al die muizen om hem heen zag, blafte hij van verrukking en sprong midden in de groep. Toto had er altijd van gehouden om muizen te achtervolgen toen hij in Kansas woonde, en hij vond dat hij daarmee geen kwaad deed.

Maar de Blikken Houthakker pakte de hond in zijn armen en hield hem stevig vast, terwijl hij naar de muizen riep: "Kom terug! Kom terug! Toto zal jullie geen pijn doen."

Hierop stak de Koningin van de Muizen haar hoofd onder een graspol vandaan en vroeg met een schuchtere stem: "Weet je zeker dat hij ons niet zal bijten?"

"Ik zal dat niet toestaan," zei de Blikken Houthakker; "dus wees dus niet bang."

Eén voor één kwamen de muizen terug kruipen, en Toto blafte niet meer, hoewel hij probeerde uit de armen van de Houthakker te ontsnappen en hij zou hem gebeten hebben als hij niet had geweten dat hij van blik was gemaakt. Eindelijk sprak een van de grootste muizen.

"Is er iets dat we kunnen doen," vroeg de muis, "om u terug te betalen voor het redden van het leven van onze koningin?"

"Ik kan niks bedenken," antwoordde de Houthakker maar de Vogelverschrikker, die had geprobeerd na te denken, maar dat niet kon omdat zijn hoofd vol stro zat, zei snel: "Oh ja zeker; jij kunt onze vriend, de Laffe Leeuw, redden die nog in het papaver-bed ligt te slapen."

"Een leeuw!" riep de kleine koningin. "Wel, hij zou ons allemaal opeten."

"Oh nee hoor," verklaarde de Vogelverschrikker; "Deze leeuw is een lafaard."

"Echt?" vroeg de muis.

"Dat zegt hij zelf," antwoordde de Vogelverschrikker, "en hij zou nooit iemand pijn doen die onze vriend is. Als u ons wilt helpen hem te redden, beloof ik dat hij u allen met vriendelijkheid zal behandelen."

"Goed," zei de koningin, "we vertrouwen je. Maar wat moeten we doen?"

"Zijn er veel van deze muizen die jou koningin noemen en bereid zijn jou te gehoorzamen?"

"Ja zeker," antwoordde ze, "er zijn er duizenden."

"Laat ze dan allemaal zo snel mogelijk hierheen komen, en laat iedereen een lang stuk touw meenemen."

De koningin wendde zich tot de muizen die haar begeleidden en zei dat ze meteen al haar onderdanen moesten gaan halen. Zodra ze haar bevelen hoorden, renden ze zo snel mogelijk alle kanten op.

"Nu," zei de Vogelverschrikker tegen de Blikken Houthakker, "moet jij naar de bomen aan de rivierkant gaan en daarvan een wagen maken die de Leeuw kan vervoeren."

Dus ging de Houthakker meteen naar de bomen en begon te werken; en al snel maakte hij een wagen van de takken van bomen, waarvan hij alle bladeren en kleine takjes weghakte. Hij maakte alles met houten pinnen aan elkaar vast en maakte de vier wielen uit korte stukken van een grote boomstam. Hij werkte zo

snel en zo goed dat tegen de tijd dat de muizen arriveerden, de wagen helemaal klaar was. Ze kwamen van alle kanten, en het waren er duizenden: grote muizen en kleine muizen en middelgrote muizen; en ieder bracht een touwtje mee in zijn bek. Het was rond deze tijd dat Dorothy wakker werd uit haar lange slaap en haar ogen opende.

Ze was enorm verbaasd toen ze merkte dat ze op het gras lag, terwijl duizenden muizen om haar heen stonden en haar verlegen aankeken. Maar de Vogelverschrikker vertelde haar alles, en zich tot de waardige kleine Muis wendend, zei hij: "Sta mij toe u Hare Majesteit, de Koningin, aan je voor te stellen."



Dorothy knikte ernstig en de koningin maakte een buiging, waarna ze heel vriendelijk deed tegen het kleine meisje.

De Vogelverschrikker en de Houthakker begonnen nu de muizen aan de wagen vast te maken met behulp van de touwtjes die ze hadden meegebracht. Het ene uiteinde van een touwtje werd om de nek van elke muis gebonden en het andere uiteinde aan de wagen. Natuurlijk was de wagen duizend keer groter dan alle muizen die hem zouden trekken; maar toen alle muizen

waren ingespannen, konden ze hem vrij makkelijk trekken. Zelfs de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker konden erop zitten en werden snel door hun vreemde paardjes naar de plek getrokken waar de Leeuw lag te slapen.

Na heel wat hard werken, want de Leeuw was zwaar, slaagden ze erin hem op de wagen te krijgen. Toen gaf de koningin haar volk haastig het bevel om te vertrekken, want ze was bang dat als de muizen te lang tussen de klaprozen zouden blijven, ze ook in slaap zouden vallen.

Aanvankelijk konden de kleine wezens, hoe talrijk ze ook waren, de zwaar beladen wagen nauwelijks in beweging krijgen; maar de Blikken Houthakker en de Vogelverschrikker duwden allebei aan de achterkant en zo lukte het. Al snel rolden ze de Leeuw uit het papaver-bed naar de groene velden, waar hij weer de zoete, frisse lucht kon inademen, in plaats van de bedwelmende geur van de bloemen.

Dorothy kwam hen tegemoet en bedankte de kleine muisjes hartelijk voor het redden van haar metgezel van de dood. Ze was zo dol op de grote leeuw geworden dat ze blij was dat hij gered was.

Vervolgens werden de muizen losgemaakt van de wagen en renden ze door het gras terug naar hun huizen. De Koningin van de Muizen was de laatste die vertrok.

"Als je ons ooit nog eens nodig hebt," zei ze, "kom dan het veld in en roep ons, dan zullen we je horen en je te hulp komen. Tot ziens!"

"Tot ziens!" riepen ze allemaal, en de koningin rende weg, terwijl Dorothy Toto stevig vasthield voor het geval

hij haar achterna zou rennen en de muis bang zou maken.

Hierna gingen ze naast de Leeuw zitten wachten totdat hij wakker zou worden; en de Vogelverschrikker bracht Dorothy wat fruit van een boom vlakbij, wat ze als avondeten op at.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Bewaker van de Poort (10/24)

Het duurde enige tijd voordat de Laffe Leeuw wakker werd, want hij had een hele tijd tussen de papavers gelegen en hun dodelijke geur ingeademd; maar toen hij zijn ogen opendeed en van de wagen rolde, was hij erg blij dat hij nog leefde.

"Ik rende zo snel als ik kon," zei hij terwijl hij ging zitten en geeuwde, "maar de bloemen waren te sterk voor mij. Hoe hebben jullie mij eruit gekregen?"

Toen vertelden ze hem over de veldmuizen en hoe ze hem genereus van de dood hadden gered; en de Laffe Leeuw lachte en zei:

"Ik heb mezelf altijd als heel groot en verschrikkelijk beschouwd; toch werden zulke kleine dingen als bloemen mij bijna noodlottig, en zulke kleine dieren als muizen hebben mijn leven gered. Hoe vreemd is het allemaal! Maar vrienden, wat gaan we nu doen?"

"We moeten verder reizen tot we de weg van gele baksteen weer vinden," zei Dorothy, "en dan kunnen we doorgaan naar de Stad van Smaragd."

Dus toen de Leeuw volledig verfrist was en zich weer helemaal zichzelf voelde, begonnen ze allemaal aan de reis, onderweg enorm genietend van de wandeling door het zachte, frisse gras; en het duurde niet lang voordat

ze de weg van gele baksteen bereikten en weer de richting insloegen van de Stad van Smaragd waar de Grote Oz woonde.

De weg was nu glad en netjes, en het omringende land was prachtig, zodat de reizigers blij waren het bos ver achter zich te laten, en daarmee de vele gevaren die ze in de sombere schaduwen daar waren tegengekomen.

Opnieuw zagen ze hekken langs de weg staan; maar deze waren groen geverfd, en toen ze bij een klein huisje kwamen, waarin blijkbaar een boer woonde, was dat ook groen geverfd. Ze passeerden in de loop van de middag verschillende van deze huizen, en soms kwamen er mensen naar de deuren en keken naar hen alsof ze vragen wilden stellen; maar niemand kwam bij hen in de buurt en niemand sprak met hen vanwege de grote Leeuw, waar iedereen erg bang voor was. De mensen waren allemaal gekleed in kleding met een mooie smaragdgroene kleur en droegen puntige mutsen, zoals die van de Dwerfen.

"Dit moet het Land van Oz zijn", zei Dorothy, "en we komen nu zeker in de buurt van de Stad van Smaragd."

"Ja," antwoordde de Vogelverschrikker. "Alles is hier groen, terwijl in het land van de Dwerfen blauw de favoriete kleur was. Maar de mensen hier schijnen niet zo vriendelijk te zijn als de Dwerfen, en ik ben bang dat we geen plek zullen kunnen vinden om de nacht door te brengen."

"Ik zou wel graag iets anders willen eten dan fruit," zei het meisje, "en ik weet zeker dat Toto bijna uitgehongerd is. Laten we bij het volgende huis stoppen en een praatje maken met de mensen."

Dus toen ze bij een flinke boerderij kwamen, liep Dorothy stoutmoedig naar de deur en klopte aan. Een vrouw opende de deur net ver genoeg om naar buiten te kijken en zei: "Wat wil je, kind, en waarom is die grote Leeuw bij je?"

"Wij willen de nacht bij u doorbrengen, als dat mag," antwoordde Dorothy; "en de Leeuw is mijn vriend, en hij zou voor geen goud ter wereld iemand pijn doen."

"Is hij tam?" vroeg de vrouw, terwijl ze de deur iets verder opendeed.

"Ja zeker," zei het meisje, "en hij is ook nog eens een grote lafaard. Hij zal banger voor u zijn dan u voor hem."

"Nou," zei de vrouw, nadat ze erover had nagedacht en nog een keer naar de Leeuw had gekeken, "als dat het geval is, mag je binnenkomen, en dan zal ik je wat eten en een slaappleats geven."

Ze gingen dus allemaal het huis binnen, waar behalve de vrouw ook nog twee kinderen en een man woonden. De man had zijn been bezeerd en lag op een bank in de hoek van de kamer. Ze leken zeer verbaasd zo'n vreemd gezelschap te zien, en terwijl de vrouw bezig was de tafel te dekken, vroeg de man:

"Waar gaan jullie heen?"

"Naar de Stad van Smaragd," zei Dorothy, "om de Grote Oz te zien."

"Oh, echt," riep de man uit. "Weet je zeker dat Oz je zal ontvangen?"

"Waarom niet?" vroeg Dorothy.

"Wel, er wordt gezegd dat hij nooit iemand bij zich laat komen. Ik ben vele malen in de Stad van Smaragd

geweest, en het is een mooie en prachtige plek; maar het is mij nooit toegestaan de Grote Oz te zien, en ik ken ook geen enkel andere levende persoon die hem heeft gezien."

"Gaat hij nooit naar buiten?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Nooit. Hij zit dag in dag uit in de grote troonzaal van zijn paleis, en zelfs degenen die de wacht houden, zien hem nooit van dichtbij."

"Hoe is hij?" vroeg het meisje.

"Dat is moeilijk te zeggen," zei de man nadenkend. "Zie je, Oz is een Grote Toveraar en kan elke vorm aannemen die hij wenst. Zo zeggen sommigen dat hij op een vogel lijkt; en anderen zeggen dat hij op een olifant lijkt; en weer anderen zeggen dat hij op een kat lijkt. Voor nog weer anderen verschijnt hij als een mooie fee, of als een elf, of in een andere vorm die hem bevalt. Maar wie de echte Oz is, als hij in zijn eigen vorm is, kan geen enkel levend persoon vertellen.

"Dat is heel vreemd," zei Dorothy, "maar we moeten op de een of andere manier proberen hem te zien, anders hebben we onze hele reis voor niets gemaakt."

"Waarom willen jullie de Grote Oz zien?" vroeg de man.

"Ik wil graag dat hij mij wat hersens geeft," zei de Vogelverschrikker verlangend.

"Oh, Oz zou dat makkelijk kunnen doen," verklaarde de man. "Hij heeft meer hersens dan hij nodig heeft."

"En ik wil dat hij mij een hart geeft", zei de Blikken Houthakker.

"Dat zal hem geen moeite kosten," vervolgde de man, "want Oz heeft een grote verzameling harten, in alle maten en vormen."

"En ik wil graag dat hij mij moed geeft," zei de Laffe Leeuw.

"Oz bewaart een grote pot met moed in zijn troonzaal," zei de man, "hij heeft de pot afgedekt met een gouden plaat om te voorkomen dat deze overloopt. Hij zal je er graag wat van geven."

"En ik wil dat hij mij terugstuurt naar Kansas," zei Dorothy.

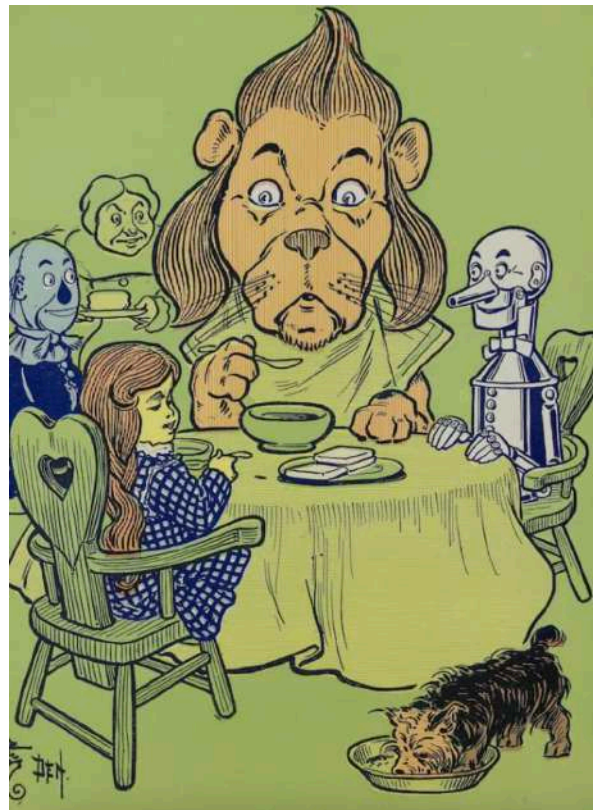
"Waar is Kansas?" vroeg de man verbaasd.

"Ik weet het niet," antwoordde Dorothy treurig, "maar het is mijn thuis, en ik weet zeker dat het ergens is."

"Ja, zeer waarschijnlijk. Nou, Oz kan alles; dus ik veronderstel dat hij ook Kansas voor je kan vinden. Maar eerst moet je hem zien, en dat zal een zware opgave zijn; want de Grote Tovenaar houdt er niet van om iemand te zien, en hij doet meestal zijn eigen zin."

"Maar wat wil jij?"

vervolgde hij, terwijl hij tegen Toto sprak. Maar Toto kwispelde alleen maar met zijn staart; want vreemd genoeg kon hij niet praten.



De vrouw riep dat het avondeten klaar was, dus verzamelden ze zich rond de tafel en Dorothy at een heerlijke pap en een schaal met roerei en lekker witbrood, en genoot van haar maaltijd. De Leeuw at maar een beetje van de pap, maar hij vond het niet lekker. Hij zei dat de pap gemaakt was van haver en dat haver voedsel was voor paarden, niet voor leeuwen. De Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker aten helemaal niets. Toto at van alles een beetje en was blij dat hij eindelijk weer een lekker avondmaal kreeg.

De vrouw gaf Dorothy toen een bed om in te slapen, en Toto ging naast haar liggen, terwijl de Leeuw de deur van haar kamer bewaakte zodat ze niet gestoord zou worden. De Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker stonden in een hoek en hielden zich de hele nacht stil, hoewel ze natuurlijk niet konden slapen.

De volgende ochtend, zodra de zon opkwam, gingen ze op pad en al snel zagen ze vlak voor hen een prachtige groene gloed aan de hemel.

"Dat moet de Stad van Smaragd zijn," zei Dorothy.

Terwijl ze verder liepen, werd de groene gloed steeds helderder en het leek erop dat ze eindelijk het einde van hun reis naderden. Toch was het al middag voordat ze bij de grote muur kwamen die de stad omringde. De muur was hoog en dik en heldergroen van kleur.

Voor hen, en aan het einde van de weg van gele baksteen, stond een grote poort, geheel bezaaid met smaragden die zo schitterden in de zon dat zelfs de geschilderde ogen van de Vogelverschrikker verblind werden door hun schittering.

Er was een bel naast de poort, en Dorothy drukte op de knop en hoorde binnen een zilverachtig gerinkel. Toen zwaaide de grote poort langzaam open, en ze liepen er allemaal doorheen en bevonden zich vervolgens in een hoge, gewelfde kamer, waarvan de muren glinsterden van de talloze smaragden.

Voor hen stond een kleine man, ongeveer even groot als de Dwergen. Hij was helemaal in het groen gekleed, van zijn hoofd tot zijn voeten, en zelfs zijn huid had een groenachtige tint. Naast hem stond een grote groene doos.

Toen hij Dorothy en haar metgezellen zag, vroeg de man: "Waarom komen jullie naar de Smaragdgroene Stad?"

"We zijn hier gekomen om de Grote Oz te zien", zei Dorothy.

De man was zo verrast door dit antwoord dat hij ging zitten om erover na te denken.

"Het is jaren geleden dat iemand mij vroeg om Oz te zien," zei hij, terwijl hij verbijsterd zijn hoofd schudde.

"Hij is machtig en verschrikkelijk, en als je voor iets nutteloos of dwaas de Grote Toveraar komt lastig vallen, kan hij heel boos worden en jullie allemaal in een oogwenk vernietigen."

"Maar waar wij voor komen, is niet nutteloos en dwaas," antwoordde de Vogelverschrikker; "Het is belangrijk. En ons is verteld dat Oz een goede tovenaar is."

"Dat is ook zo" zei de groene man, "en hij bestuurt de Stad van Smaragd verstandig en goed. Maar voor degenen die niet eerlijk zijn, of die hem uit nieuwsgierigheid benaderen, is hij zeer verschrikkelijk,

en weinigen hebben ooit durven vragen om zijn hem te zien. Ik ben de bewaker van de poort, en aangezien u de Grote Oz wilt zien, moet ik u naar zijn paleis brengen. Maar eerst moet je deze bril opzetten."

"Waarom?" vroeg Dorothy.

"Omdat als je geen bril zou dragen, de helderheid en de schittering van de smaragden van de Stad je zouden verblinden. Zelfs degenen die in de stad wonen, moeten dag en nacht een bril dragen. De brillen zitten vast op de hoofden want Oz heeft het zo gewild toen de stad voor het eerst werd gebouwd, en ik heb de enige sleutel waarmee de brillen ontgrendeld kunnen worden."

Hij opende de grote doos en Dorothy zag dat deze gevuld was met brillen in alle soorten en maten. De brillen hadden allemaal groene glazen. De bewaker van de poort vond een paar dat precies bij Dorothy paste en zette de bril over haar ogen. Er waren twee gouden banden aan vastgemaakt die om de achterkant van haar hoofd liepen, waar ze aan elkaar werden vergrendeld door een sleuteltje dat aan het uiteinde van een ketting zat die de Bewaker van de Poort om zijn nek droeg. Toen hij klaar was, kon Dorothy de bril niet afdoen als ze dat had gewild, maar ze wilde natuurlijk niet verblind worden door de schittering van de Stad van Smaragd, dus zei ze niets.

Toen zette de groene man een bril op bij de Vogelverschrikker, de Blikken Houthakker en de Leeuw, en hij had er zelfs een voor de kleine Toto; hij deed ze allemaal snel op slot met de sleutel.

Vervolgens zette de bewaker van de poorten zijn eigen bril op en vertelde hen dat hij klaar was om hen naar

het paleis te brengen. Hij pakte een grote gouden sleutel van een pin aan de muur, opende een andere poort en ze volgden hem allemaal door het portaal naar de straten van de Stad van Smaragd.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Geweldige Stad van Oz (11/24)

Zelfs met hun ogen beschermd door de groene bril, werden Dorothy en haar vrienden aanvankelijk verblind door de schittering van de prachtige stad. Langs de straten stonden schitterende huizen, allemaal gebouwd van groen marmer en bezaaid met fonkelende smaragden. Ze liepen over een stoep van hetzelfde groene marmer, en waar de stenen met elkaar waren verbonden, lagen smaragden dicht bij elkaar en glinsterden in de helderheid van de zon. De ruiten waren van groen glas; zelfs de lucht boven de stad had een groene tint en ook de zonnestrallen waren groen. Er liepen veel mensen – mannen, vrouwen en kinderen – rond, en deze waren allemaal gekleed in groene kleding en hadden een groenachtige huid. Ze keken met verwonderde ogen naar Dorothy en haar vreemd samengestelde gezelschap, en de kinderen renden allemaal weg en verstopten zich achter hun moeders toen ze de Leeuw zagen; maar niemand sprak met hen. Er waren veel winkeltjes in de straat en Dorothy zag dat alles wat werd verkocht ook groen was. Er werden groene snoepjes en groene popcorn te koop aangeboden, evenals groene schoenen, groene hoeden en allerlei soorten groene kleding. Bij een kraampje

verkocht een man groene limonade, en toen de kinderen die kochten zag Dorothy dat ze ervoor betaalden met groene centen.

Er leken geen paarden of dieren van welke soort dan ook te zijn; de mannen droegen dingen rond in kleine groene karretjes, die ze voor zich uit duwden. Iedereen leek gelukkig, tevreden en alles leek voorspoedig te gaan.

De Bewaker van de Poort leidde hen door de straten totdat ze bij een groot gebouw kwamen, precies in het midden van de stad, namelijk het Paleis van Oz, de Grote Tovenaar. Er stond een soldaat voor de deur, gekleed in een groen uniform en hij had een lange groene baard. "Dit zijn vreemdelingen," zei de Bewaker van de Poort tegen hem, "en ze wensen de Grote Oz te zien."

"Kom binnen," antwoordde de soldaat, "dan zal ik uw boodschap aan hem overbrengen."

Dus gingen ze door de paleispoorten en werden naar een grote kamer geleid met een groen tapijt en met mooie groene meubels bezet met smaragden. De soldaat liet ze allemaal hun voeten vegen op een groene mat voordat ze deze kamer binnengingen, en toen ze zaten zei hij beleefd:

"Maak het jezelf gemakkelijk terwijl ik naar de deur van de Troonzaal ga en tegen Oz zeg dat jullie er zijn."

Ze moesten lang wachten voordat de soldaat terugkeerde. Toen hij eindelijk terugkwam, vroeg Dorothy:

"Heb je Oz gezien?"

"Oh nee," antwoordde de soldaat; "Ik heb hem nog nooit gezien. Maar ik heb met hem gesproken terwijl hij

achter zijn scherm zat en gaf hem jouw boodschap door. Hij zei dat hij je audiëntie zal verlenen, als je dat wenst; maar ieder van jullie moet alleen komen, en hij zal maar één van jullie per dag toelaten. Omdat jullie een aantal dagen in het paleis moet blijven, zal ik jullie daarom naar kamers laten brengen waar jullie na de reis comfortabel kunnen uitrusten."

"Dank je wel," antwoordde het meisje, "en dat is erg aardig van Oz."

De soldaat blies nu op een groen fluitje en meteen kwam een jong meisje, gekleed in een mooie groene zijden jurk, de kamer binnen. Ze had prachtig groen haar en groene ogen, en ze boog diep voor Dorothy terwijl ze zei: "Volg mij maar, dan zal ik je de kamer laten zien."

Dus nam Dorothy afscheid van al haar vrienden behalve Toto, en met de hond in haar armen volgde ze het groene meisje door zeven gangen en daarna gingen ze drie trappen op tot ze bij een kamer aan de voorkant van het paleis kwamen. Het was het mooiste kleine kamertje ter wereld, met een zacht, comfortabel bed met lakens van groene zijde en een groen fluwelen spreid. Er was een kleine fontein in het midden van de kamer, die een groene heerlijk geurende straal de lucht in spoot, om vervolgens terug te vallen in een prachtig uitgesneden groen marmeren bassin. Voor de ramen stonden prachtige groene bloemen en er stond een plank met een rij groene boekjes. Toen Dorothy tijd had om deze boeken te bekijken moest ze lachen om de grappige groene plaatjes.

In de kledingkast lagen veel groene jurken, gemaakt van zijde en satijn en fluweel; en ze pasten Dorothy allemaal precies.

"Doe alsof je thuis bent," zei het groene meisje, "en als je iets wenst, kun je de bel laten rinkelen. Verder zal Oz je morgenochtend laten halen."

Ze liet Dorothy met rust en ging terug naar de anderen. Ze leidde hen ook naar diverse kamers, en elk van hen bevond zich in een zeer aangenaam deel van het paleis. Natuurlijk werd deze beleefdheid verspild aan de Vogelverschrikker; want toen hij zich alleen in zijn kamer bevond, bleef hij dom op één plek staan, vlakbij de deuropening, om te wachten tot de ochtend. Het gaf hem geen rust om te gaan liggen, en hij kon zijn ogen niet sluiten; dus bleef hij de hele nacht naar een spinnetje staren dat in een hoek van de kamer zijn web aan het weven was, alsof het niet een van de mooiste kamers ter wereld was.

De Blikken Houthakker ging uit gewoonte op zijn bed liggen, want hij herinnerde zich de tijd dat hij ooit van vlees en bloed was gemaakt. Maar omdat hij niet kon slapen, bracht hij de nacht door terwijl hij zijn gewrichten op en neer bewoog om er zeker van te zijn dat ze goed bleven werken. De Leeuw had liever een bedje van gedroogde bladeren in het bos gehad, en hield er niet van om opgesloten te zitten in een kamer; maar hij was te wijs om zich hier zorgen over te maken, dus sprong hij op het bed, rolde zich op als een kat en viel binnen een minuut in slaap.

De volgende ochtend, na het ontbijt, kwam het groene meisje Dorothy halen, en ze kleedde haar in een van de

mooiste japonnen, gemaakt van groen brokaatsatijn. Dorothy trok ook een groen zijden schort aan en bond een groen lint om Toto's nek, en ze gingen naar de Troonzaal van de Grote Oz.

Eerst kwamen ze bij een grote zaal waarin veel dames en heren van het hof zaten, allemaal gekleed in weelderige kostuums. Deze mensen hadden niets anders te doen dan met elkaar te praten, maar ze kwamen elke ochtend, en bleven buiten de Troonzaal wachten, hoewel ze Oz nooit mochten zien. Toen Dorothy binnenkwam, keken ze haar nieuwsgierig aan, en een van hen fluisterde:

"Ga je echt in het gezicht van Oz de Verschrikkelijke kijken?"

"Ja zeker," zei het meisje, "als Oz me wil zien tenminste."

"Hij zal je ontvangen," zei de soldaat die haar boodschap aan de tovenaer had overgebracht, "hoewel hij er niet van houdt als mensen vragen hem te zien. In eerste instantie was hij inderdaad boos en zei dat ik je terug moest sturen naar waar je vandaan kwam. Toen vroeg hij me hoe je eruit zag, en toen ik je zilveren schoenen noemde, was hij erg geïnteresseerd. Daarna vertelde ik hem over de plek op je voorhoofd, en toen besloot hij dat hij je in zijn aanwezigheid zou toelaten." Op dat moment ging er een bel en het groene meisje zei tegen Dorothy: "Dat is het signaal. Je moet nu alleen naar de Troonzaal gaan."

Ze opende een kleine deur en Dorothy liep moedig naar binnen en bevond zich toen op een prachtige plek. Het was een grote, ronde kamer met een hoog gebogen dak,

en de muren, het plafond en de vloer waren bedekt met grote smaragden die dicht bij elkaar waren geplaatst. In het midden van het dak was een groot licht, zo helder als de zon, waardoor de smaragden op prachtige wijze schitterden.

Maar wat Dorothy het meest interesseerde was de grote troon van groen marmer die in het midden van de kamer stond. Het had de vorm van een stoel en schitterde van de edelstenen, net als alles in de zaal. In het midden van de stoel zat een enorm hoofd, zonder een lichaam om het te ondersteunen, of armen of benen. Er zat geen haar op het hoofd, maar het had wel ogen, een neus en een mond, en was veel groter dan het hoofd van de grootste reus.

Terwijl Dorothy er verwonderd en bang naar keek, draaiden de ogen zich langzaam om en keken haar scherp en standvastig aan. Toen bewoog de mond en Dorothy hoorde een stem zeggen:

"Ik ben Oz, de Grote en de Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij?"

Het was niet zo'n vreselijke stem als ze had verwacht van het Grote Hoofd; dus vatte ze moed en antwoordde: "Ik ben Dorothy, de kleine en zachtmoedige. Ik ben naar u toe gekomen voor hulp."

De ogen keken haar een volle minuut peinzend aan. Toen zei de stem:

"Waar heb je die zilveren schoenen vandaan?"

"Ik heb ze van de Boze Heks van het Oosten genomen, toen mijn huis op haar viel en haar doodde," antwoordde ze.

"Waar heb je het teken op je voorhoofd vandaan?"
vervolgde de stem.

"Dat is waar de Goede Heks van het Noorden me kuste toen ze afscheid van me nam en me naar u stuurde", zei het meisje.

Opnieuw keken de ogen haar scherp aan en ze zagen dat ze de waarheid sprak. Toen vroeg Oz: "Wat wil je dat ik doe?"

"Stuur me terug naar Kansas, waar mijn tante Em en oom Henry zijn," antwoordde ze ernstig. "Ik hou niet van dit land, ook al is het zo mooi. En ik weet zeker dat tante Em zich vreselijke zorgen zal maken over het feit dat ik al zo lang weg ben."

De ogen knipoogden drie keer, draaiden toen naar het plafond en naar de vloer en rolden zo vreemd rond dat ze elk deel van de kamer leken te zien. En eindelijk keken ze weer naar Dorothy.

"Waarom zou ik dit voor jou doen?" vroeg Oz.

"Omdat u sterk bent en ik zwak; en omdat u een Grote Tovenaar bent en ik maar een klein meisje."

"Maar jij was sterk genoeg om de Boze Heks van het Oosten te doden," zei Oz.

"Dat gebeurde gewoon," antwoordde Dorothy eenvoudig, "ik kon het niet helpen."

"Wel," zei het Hoofd, "ik zal je mijn antwoord geven. Je hebt niet het recht om van mij te verwachten dat ik je terugstuur naar Kansas, tenzij je iets terug voor mij doet. In dit land moet iedereen betalen voor alles wat hij krijgt. Als je wilt dat ik mijn magische kracht gebruik om je weer naar huis te sturen, moet je eerst iets voor mij doen. Help mij en ik zal jou helpen."

"Wat moet ik doen?" vroeg het meisje.

"Dood de boze heks van het Westen," antwoordde Oz.

"Maar dat kan ik niet!"

riep Dorothy zeer verbaasd uit.

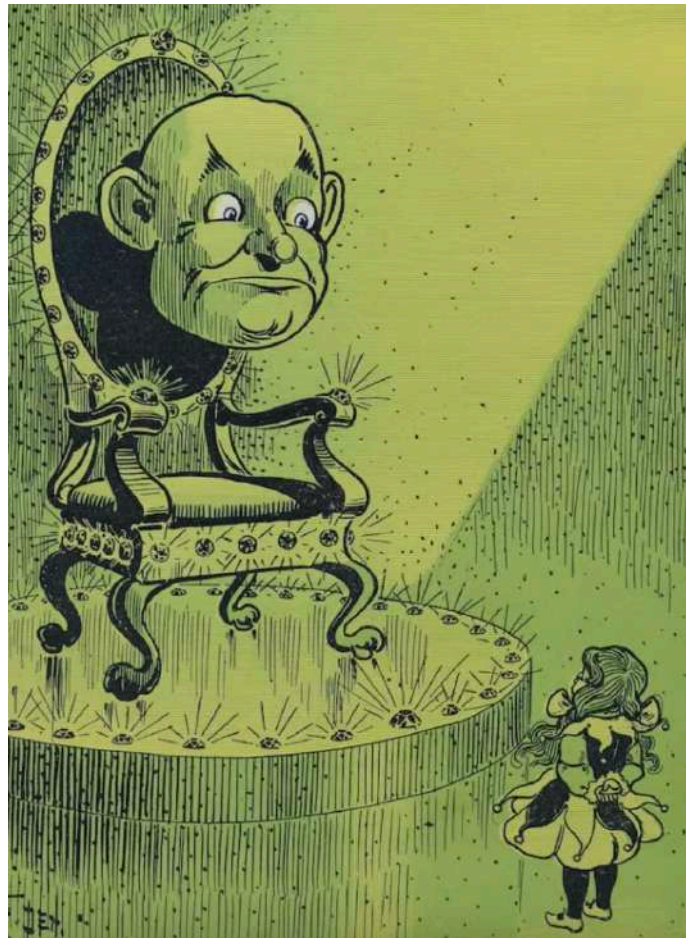
"Je hebt de Heks van het Oosten gedood en je draagt de zilveren schoenen, die toverkracht hebben. Er is nu nog maar één Boze Heks over in dit hele land, en als je me kunt vertellen dat ze dood is, stuur ik je terug naar Kansas – maar niet eerder."

Het kleine meisje begon te huilen, ze was zo

teleurgesteld; en de ogen knipoogden opnieuw en keken haar bezorgd aan, alsof de Grote Oz voelde dat ze hem kon helpen als ze dat wilde.

"Ik heb nooit vrijwillig iets gedood," snikte ze. "Hoe zou ik de boze heks kunnen doden, zelfs al zou ik dat willen? Als jij, die Groot en Verschrikkelijk bent, haar niet zelf kunt doden, hoe verwacht je dan dat ik dat doe?"

"Ik weet het niet", zei het Hoofd; "Maar dat is mijn antwoord, en totdat de boze heks sterft, zul je je oom en tante niet meer zien. Bedenk dat de heks slecht is – enorm slecht – en gedood moet worden. Ga nu en vraag



me niet meer mij te zien voordat je je taak hebt volbracht."

Bedroefd verliet Dorothy de Troonzaal en ging terug waar de Leeuw en de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker zaten te wachten om te horen wat Oz tegen haar had gezegd. "Er is geen hoop voor mij," zei ze droevig, "want Oz zal me pas naar huis sturen als ik de boze heks van het Westen heb gedood; en dat kan ik nooit doen."

Het speet haar vrienden zeer maar ze konden niets doen om haar te helpen; dus ging Dorothy naar haar eigen kamer, ging op bed liggen en hilde zichzelf in slaap.

De volgende ochtend kwam de soldaat met de groene bakkebaarden naar de Vogelverschrikker en zei:

"Kom met me mee, want Oz heeft je geroepen."

Dus volgde de Vogelverschrikker hem en werd toegelaten tot de grote Troonzaal, waar hij, zittend op de smaragdgroene troon, een alleraardigste Dame zag. Ze was gekleed in een groene zijden jurk en droeg op haar golvende groene lokken een kroon van juwelen. Uit haar schouders groeiden vleugels, prachtig van kleur en zo licht dat ze fladderden bij het minste zuchtje wind. Toen de Vogelverschrikker had gebogen, zo mooi als zijn strovvulling hem toeliet, voor dit prachtige wezen, keek ze hem lieflijk aan en zei:

"Ik ben Oz, de Grote en de Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij op?"

Nu was de Vogelverschrikker, die had verwacht het grote Hoofd te zien waar Dorothy hem over had

verteld, zeer verbaasd; maar hij antwoordde haar dapper.

"Ik ben maar een vogelverschrikker, gevuld met stro. Daarom heb ik geen hersens, en ik kom naar je toe en smeeek je of je hersens in mijn hoofd wilt stoppen in plaats van stro, zodat ik net zo'n man kan worden als ieder ander in jouw land."

"Waarom zou ik dat voor jou doen?" vroeg de Dame.

"Omdat jij wijs en machtig bent, en niemand anders mij kan helpen", antwoordde de Vogelverschrikker.

"Ik verleen nooit gunsten zonder een tegenprestatie," zei Oz; "maar dit kan ik je beloven. Als je voor mij de Boze Heks van het Westen wilt doden, zal ik je heel veel hersenen schenken, en zelfs zulke goede hersenen dat je de wijste man in het hele Land van Oz zult zijn."

"Ik dacht dat je Dorothy al had gevraagd de heks te doden," zei de Vogelverschrikker verrast.

"Dat klopt. Het maakt mij niet uit wie haar doodt. Maar totdat ze dood is, zal ik je wens niet vervullen. Ga nu, en bezoek mij niet meer voordat je de hersenen hebt verdiend waar je zo naar verlangt."

De Vogelverschrikker ging bedroefd terug naar zijn vrienden en vertelde hen wat Oz had gezegd; en Dorothy was verrast toen ze ontdekte dat de Grote Toveraar geen Hoofd was, zoals ze hem had gezien, maar een liefvallige Dame.

"Wat maakt het uit," zei de Vogelverschrikker, "ze heeft net zo hard een hart nodig als de Blikken Houthakker."

De volgende ochtend kwam de soldaat met de groene bakkebaarden naar de Blikken Houthakker en zei:

"Oz heeft je laten halen. Volg mij."

Dus volgde de Blikken Houthakker hem en kwam aan in de grote Troonzaal. Hij wist niet of hij Oz als een liefvallige Dame of als een Hoofd zou vinden, maar hij hoopte dat het de liefvallige Dame zou zijn. "Want," zei hij tegen zichzelf, "als het het Hoofd is, weet ik zeker dat ik geen hart zal krijgen, aangezien een Hoofd geen eigen hart heeft en daarom niet met mij mee kan voelen. Maar als het de liefvallige Dame is, zal ik om een hart smeken, want van alle dames wordt gezegd dat ze goedhartig zijn."

Maar toen de Houthakker de grote Troonzaal binnenging, zag hij noch het Hoofd, noch de Dame, want Oz had de vorm aangenomen van een verschrikkelijk Beest. Hij was bijna zo groot als een olifant, en de groene troon leek nauwelijks sterk genoeg om zijn gewicht te dragen. Het Beest had een kop die leek op die van een neushoorn, alleen waren er vijf ogen in zijn gezicht. Er groeiden vijf lange armen uit zijn lichaam, en hij had ook vijf lange, slanke benen. Dik, wollig haar bedekte elk deel ervan, en een vreselijker uitziend monster kon je je niet voorstellen. Het was een geluk dat de Blikken Houthakker op dat moment geen hart had, want het zou luid en snel hebben geklopt van angst. Maar omdat hij alleen maar van blik was, was de Houthakker helemaal niet bang, hoewel hij wel erg teleurgesteld was.

"Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke," sprak het Beest met een stem die klonk als een luide brul. "Wie ben je en waarom zoek je mij?"

"Ik ben een houthakker en gemaakt van blik. Daarom heb ik geen hart en kan ik niet liefhebben. Ik smee

dat u mij een hart geeft, zodat ik kan zijn zoals andere mannen."

"Waarom zou ik dat doen?" vroeg het Beest.

"Omdat ik het vraag, en alleen jij kunt mijn verzoek inwilligen," antwoordde de Houthakker.

Oz begon zachtjes te grommen, maar zei toen nors: "Als je inderdaad een hart verlangt, moet je het verdienen."

"Hoe kan ik het verdienen?" vroeg de Houthakker.

"Help Dorothy om de Boze Heks van het Westen te doden," antwoordde het Beest. "Als de Heks dood is, kom dan naar mij toe, en ik zal je dan het grootste, vriendelijkste en meest liefdevolle hart van het hele Land van Oz geven."

Dus ook de Blikken Houthakker keerde bedroefd terug naar zijn vrienden om hen te vertellen over het verschrikkelijke Beest dat hij had gezien. Ze waren allemaal enorm verbaasd over de vele vormen die de Grote Tovenaar aan kon nemen, en de Leeuw zei:

"Als hij een Beest is, zal ik, wanneer ik hem zie, zo hard mogelijk brullen en hem zo bang maken dat hij alles zal geven wat ik vraag. En als hij de liefvallige Dame is, zal ik doen alsof ik op haar af spring, en haar zo dwingen mijn bevelen uit te voeren. En als hij het grote Hoofd is, zal hij aan mijn genade zijn overgeleverd; want ik zal dit Hoofd door de kamer laten rollen totdat hij belooft ons te geven wat we verlangen. Houdt dus moed, mijn vrienden, want alles zal goed komen."

De volgende ochtend leidde de soldaat met de groene bakkebaarden de Leeuw naar de grote Troonzaal en verzocht hem bij Oz te komen.

De Leeuw ging onmiddellijk door de deur en toen hij om zich heen keek, zag hij tot zijn verbazing dat er voor de troon een Bal van Vuur stond, zo fel en gloeiend dat hij er nauwelijks naar kon kijken. Zijn eerste gedachte was dat Oz in brand stond; maar toen hij probeerde dichterbij te komen, was de hitte zo hevig dat zijn manen schroeiden, en hij kroop bevend terug naar een plek dicht bij de deur.

Toen klonk er een lage, zachte stem uit de Vuurbal, en dit waren de woorden die hij sprak:

"Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij?"

En de Leeuw antwoordde: "Ik ben een Laffe Leeuw, werkelijk bang voor alles. Ik kwam naar je toe om te smeken dat je me moed geeft, zodat ik echt in de Koning der Dieren kan veranderen, zoals de mensen mij noemen."

"Waarom zou ik jou moed geven?" vroeg Oz.

"Van alle tovenaars ben jij de grootste, en alleen jij hebt de macht om mijn verzoek in te willigen", antwoordde de Leeuw.

De Vuurbal brandde een tijdje hevig en de stem zei:

"Breng me het bewijs dat de Boze Heks dood is, en op dat moment zal ik je moed geven. Maar zolang de heks leeft, zul jij een lafaard blijven."

De Leeuw werd boos over deze uitspraak, maar kon niets antwoorden, en terwijl hij zwijgend naar de Vuurbal stond te staren, werd het zo verschrikkelijk heet dat hij zich snel omdraaide en de kamer uit rende. Hij was blij dat zijn vrienden op hem wachtten en

vertelde hen over zijn verschrikkelijke gesprek met de Tovenaar.

"Wat moeten we nu doen?" zei Dorothy droevig.

"Er is maar één ding dat we kunnen doen," antwoordde de Leeuw, "en dat is naar het land van de Winkies gaan, de Boze Heks opzoeken en haar vernietigen."

"Maar stel dat we dat niet kunnen?" zei het meisje.

"Dan zal ik nooit moed hebben," antwoordde de Leeuw.

"En ik zal nooit hersenen hebben," voegde de Vogelverschrikker toe.

"En ik zal nooit een hart hebben," sprak de Blikken Houthakker.

"En ik zal tante Em en oom Henry nooit meer zien," zei Dorothy terwijl ze begon te huilen.

"Wees voorzichtig!" riep het groene meisje. "De tranen zullen op je groene zijden jurk vallen en de jurk vies maken."

Dus Dorothy droogde haar ogen en zei: "Ik denk dat we het moeten proberen; maar ik weet zeker dat ik niemand wil doden, zelfs niet om tante Em weer te zien."

"Ik zal met je mee gaan; maar ik ben een te grote lafaard om de heks te doden," zei de Leeuw.

"Ik ga ook mee," verklaarde de Vogelverschrikker;

"Maar ik zal je niet veel kunnen helpen, ik ben zo'n dwaas."

"Ik heb niet eens een hart om zelfs maar een heks kwaad te doen," merkte de Blikken Houthakker op;

"Maar als jij gaat, zal ik zeker met je meegaan."

Daarom werd besloten de volgende ochtend aan hun reis te beginnen, en de Houthakker scherpte zijn bijl op een

groene slijpsteen en liet al zijn gewrichten goed oliën. De Vogelverschrikker propte zich vol met vers stro en Dorothy smeerde nieuwe verf op zijn ogen zodat hij beter kon zien. Het groene meisje, dat erg aardig voor hen was, vulde Dorothy's mand met lekker eten en bevestigde een belletje om Toto's nek met een groen lint.

Ze gingen heel vroeg naar bed en sliepen vast tot het daglicht werd, toen werden ze gewekt door het kraaien van een groene haan die in de achtertuin van het paleis woonde, en het gekakel van een kip die een groen ei had gelegd.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Zoektocht naar de Slechte Heks (12/24)

De soldaat met de groene bakkebaarden leidde hen door de straten van de Smaragdgroene Stad totdat ze de kamer bereikten waar de Bewaker van de Poort woonde. Deze officier ontgrendelde hun brillen om ze daarna terug in zijn grote kist te stoppen, en vervolgens opende hij beleefd de poort voor onze vrienden.

"Welke weg leidt naar de Boze Heks van het Westen?" vroeg Dorothy.

"Er is geen weg," antwoordde de Bewaker van de Poort.

"Niemand wil ooit die kant op gaan."

"Hoe kunnen we haar dan ooit vinden?" vroeg het meisje.

"Dat zal gemakkelijk zijn," antwoordde de man, "want als ze weet dat je in het land van de Winkies bent, zal ze je vinden en iedereen tot haar dienaren maken."

"Misschien niet," zei de Vogelverschrikker, "want wij zijn van plan haar te vernietigen."

"Oh, dat is wat anders," zei de Bewaker van de Poort.

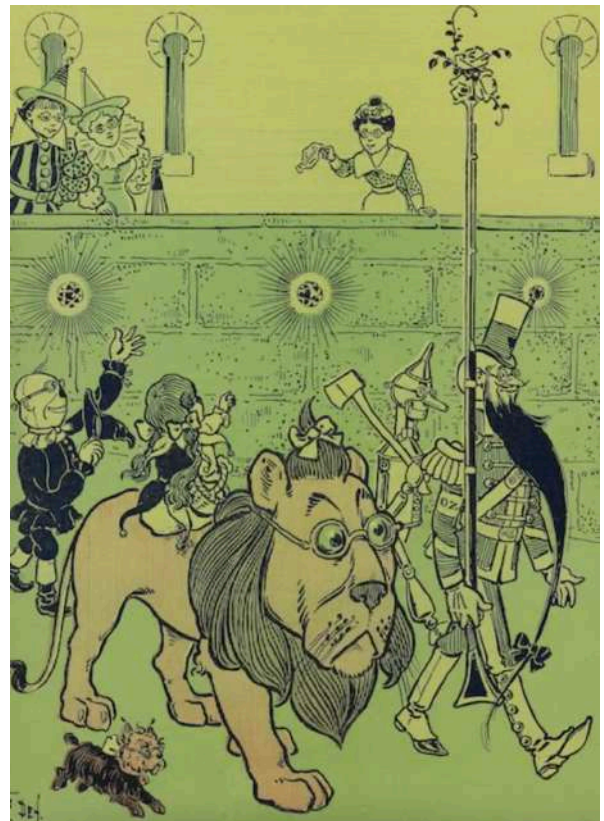
"Niemand heeft ooit eerder geprobeerd haar te vernietigen, dus ik dacht natuurlijk dat ze dienaren van jullie zou maken, net als van de rest. Maar wees voorzichtig; want ze is slecht en fel, en het kan zijn dat

ze je niet toestaat dat je haar vernietigt. Blijf westwaarts gaan, daar waar de zon ondergaat, en je zult haar zeker vinden."

Ze bedankten hem en namen afscheid van hem en draaiden zich om naar het westen, terwijl ze over velden met zacht gras liepen, hier en daar bezaaid met madeliefjes en boterbloemen. Dorothy droeg nog steeds de mooie zijden jurk die ze in het paleis had aangetrokken, maar nu ontdekte ze tot haar verbazing dat deze niet langer groen was, maar puur wit. Het lint om Toto's nek had ook zijn groene kleur verloren en was net zo wit als Dorothy's jurk.

Ze lieten de Stad van Smaragd al snel achter zich. Naarmate ze verder kwamen, werd de grond ruwer en heuvelachtiger, en er waren geen boerderijen of huizen in dit land van het Westen, en ook de grond was onbewerkt.

's Middags scheen de zon heet in hun gezicht, want er waren geen bomen die hen schaduw boden; zodat Dorothy, Toto en de Leeuw ver vóór de nacht al moe waren, op het gras gingen liggen en in slaap vielen, terwijl de Houthakker en de Vogelverschrikker de wacht hielden.



Nu had de Boze Heks van het Westen maar één oog, maar dat was zo krachtig als een telescoop en kon overal zien. Dus terwijl ze in de deur van haar kasteel zat, keek ze toevallig om zich heen en zag Dorothy slapend op het gras liggen, met haar vrienden om haar heen. Ze waren ver weg, maar de Boze Heks was boos toen ze ze in haar land aantrof; dus blies ze op een zilveren fluitje dat om haar nek hing.

Onmiddellijk kwam er van alle kanten een troep grote wolven op haar af rennen. Ze hadden lange poten, woeste ogen en scherpe tanden.

"Ga naar die mensen," zei de heks, "en scheur ze aan stukken."

"Gaat u ze niet tot uw dienaren maken?" vroeg de leider van de wolven.

"Nee," antwoordde ze, "de ene is van blik en de andere van stro; de een is een meisje en de ander een leeuw. Geen ervan is geschikt om te werken, dus je kunt ze in kleine stukjes verscheuren."

"Goed," zei de wolf en hij rende op volle snelheid weg, gevolgd door de anderen.

Gelukkig waren de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker klaarwakker en hoorden ze de wolven aankomen.

"Dit is mijn gevecht," zei de Houthakker, "dus ga achter me staan, dan zal ik ze verwelkomen."

Hij pakte zijn bijl, die hij heel scherp had gemaakt, en toen de leider van de wolven aankwam, zwaaide de Blikken Houthakker met zijn bijl en hakte de kop van de wolf van zijn lichaam, zodat deze onmiddellijk stierf. Zodra hij zijn bijl weer hoog hield, kwam er een andere

wolf aanrennen, en ook hij viel neer onder de scherpe rand van het wapen van de Blikken Houthakker. Er waren veertig wolven, en veertig keer werd er een wolf gedood, zodat ze uiteindelijk allemaal dood op een hoop voor de Houthakker lagen.

Toen legde hij zijn bijl neer en ging naast de Vogelverschrikker zitten, die zei: "Dat was een goed gevecht, vriend."

Ze wachtten tot Dorothy de volgende ochtend wakker werd. Het kleine meisje schrok behoorlijk toen ze de grote stapel harige dode wolven zag, maar de Blikken Houthakker vertelde haar alles. Ze bedankte hem voor zijn reddingsactie en ging ontbijten, waarna ze weer aan hun reis begonnen.

Diezelfde ochtend ging de Boze Heks weer in de deur van haar kasteel zitten en keek naar buiten met haar ene oog, zover ze kon. En ze zag al haar wolven dood op de grond liggen en ze zag de vreemdelingen die nog steeds door haar land reisden. Dit maakte haar bozer dan voorheen, en ze blies twee keer op haar zilveren fluitje.

Onmiddellijk kwam er een grote zwerm wilde kraaien op haar af vliegen, genoeg om de lucht helemaal donker te maken.

En de boze heks zei tegen Koning Kraai: "Vlieg onmiddellijk naar de vreemdelingen; pik hun ogen uit en scheur ze aan stukken."

De wilde kraaien vlogen in één grote zwerm richting Dorothy en haar metgezellen. Toen het kleine meisje hen zag aankomen, werd ze bang.

Maar de Vogelverschrikker zei: "Dit is mijn gevecht, dus ga naast me liggen, dan zal je niets gebeuren."

Dus lagen ze allemaal op de grond, behalve de Vogelverschrikker, en hij stond op en strekte zijn armen uit. En toen de kraaien hem zagen, werden ze bang, zoals deze vogels altijd bang zijn voor vogelverschrikkers, en ze durfden niet dichterbij te komen. Maar Koning Kraai zei:

"Het is maar een opgezette man. Ik pik zijn ogen er wel uit."

De Koning Kraai vloog op de Vogelverschrikker af, die hem bij zijn hoofd greep en zijn nek omdraaide totdat hij stierf. En toen vloog een andere kraai op hem af, en de Vogelverschrikker draaide ook zijn nek om. Er waren veertig kraaien, en veertig keer draaide de Vogelverschrikker hun nek om, totdat ze uiteindelijk allemaal dood naast hem lagen. Toen riep hij zijn metgezellen op om op te staan, en zij gingen weer op reis.

Toen de Boze Heks weer naar buiten keek en al haar kraaien op een hoop zag liggen, werd ze woedend en blies drie keer op haar zilveren fluitje.

Onmiddellijk klonk er een luid gezoem in de lucht, en een zwerm zwarte bijen kwam op haar af vliegen.

"Ga naar de vreemdelingen en steek ze dood!" beval de heks, en de bijen draaiden zich om en vlogen snel weg totdat ze bij de plek kwamen waar Dorothy en haar vrienden liepen. Maar de Houthakker had ze zien aankomen en de Vogelverschrikker had besloten wat ze moesten doen.

"Neem neem mijn stro en strooi het over het kleine meisje, de hond en de leeuw," zei hij tegen de Houthakker, "zo kunnen de bijen hen niet steken." Dit deed de Houthakker, en zo lag Dorothy, volledig bedekt met stro, vlak naast de Leeuw terwijl ze Toto in haar armen hield.

De bijen kwamen maar vonden niemand anders dan de Blikken Houthakker om te steken, dus vlogen ze op hem af en braken al hun angels af tegen het blik, zonder de Houthakker ook maar enige pijn te doen. En omdat bijen niet kunnen leven als hun angel gebroken is, was dat het einde van de zwarte bijen, en ze vielen verspreid neer rond de Houthakker, als kleine hoopjes fijne steenkool.

Toen stonden Dorothy en de Leeuw weer op, en het meisje hielp de Blikken Houthakker het stro weer in de Vogelverschrikker te stoppen, totdat hij weer zo goed als nieuw was. Daarna begonnen ze opnieuw aan hun reis.

De boze heks was zo boos toen ze haar zwarte bijen in kleine hoopjes op de grond zag liggen dat ze met haar voet stampte, haar haren uittrok en met haar tanden knarste. En toen riep ze een tiental van haar dienaren, die de Winkies waren, en gaf ze scherpe speren, met de opdracht naar de vreemdelingen te gaan en ze te vernietigen.

De Winkies waren niet echt een moedig volk, maar ze moesten doen wat hen werd opgedragen. Dus marcheerden ze weg totdat ze in de buurt van Dorothy kwamen. Toen brulde de Leeuw luid en sprong naar hen

toe, en de arme Winkies werden zo bang dat ze zo snel mogelijk terug renden.

Toen ze terugkeerden naar het kasteel stuurde de Boze Heks hen terug naar hun werk, waarna ze ging zitten om na te denken wat ze nu moest doen. Ze kon niet begrijpen hoe al haar plannen om deze vreemdelingen te vernietigen waren mislukt; ze was een machtige heks, en ook een slechte, en ze besloot al snel hoe ze verder moest handelen.

In haar kast lag een Gouden Helm, met een cirkel van diamanten en robijnen eromheen. Deze Gouden Helm had magische kracht. Degene die het bezat, kon driemaal een beroep doen op de Gevleugelde Apen die elk bevel zouden gehoorzamen. Maar niemand kon deze vreemde wezens meer dan drie keer bevelen. De boze heks had al twee keer de kracht van de helm gebruikt. Eens toen ze de Winkies tot haar onderdanen had gemaakt en zichzelf had ingesteld om over hun land te regeren. De Gevleugelde Apen hadden haar hierbij geholpen. De tweede keer was toen ze tegen de Grote Oz zelf had gevochten en hem uit het land van het Westen had verdreven. De Gevleugelde Apen hadden haar hierbij ook geholpen. Nog maar één keer kon ze deze Gouden Helm gebruiken, en daarom wilde ze dat niet doen totdat al haar andere krachten waren uitgeput. Maar nu haar woeste wolven en haar wilde kraaien en haar stekende bijen dood waren, en haar dienaren waren verjaagd door de Laffe Leeuw, zag ze in dat er nog maar één manier overbleef om Dorothy en haar vrienden te vernietigen.

Dus pakte de Boze Heks de Gouden Helm uit haar kast en plaatste die op haar hoofd. Toen ging ze op haar linkervoet staan en zei langzaam:

"Ep-pie, pep-pie, kek-kie!"

Vervolgens ging ze op haar rechtervoet staan en zei: "Hil-lo, hol-lo, hal-lo!"

Toen ging ze op beide voeten staan en riep met luide stem:

"Ziz-zy, zuz-zy, zik!"

Nu begon de magische kracht te werken. De lucht werd donker en er klonk een laag rommelend geluid in de lucht. Toen klonk er een geruis van vele vleugels, een geweldig gebabbel en gelach, en de zon kwam uit de donkere hemel om de Boze Heks te laten zien, omringd door een menigte apen, elk met een paar enorm krachtige vleugels op hun schouders.

Eén, veel groter dan de anderen, leek hun leider te zijn. Hij vloog dicht naar de Heks toe en zei: "Je hebt ons voor de derde en laatste keer geroepen. Wat is je bevel?"

"Ga naar de vreemdelingen die zich in mijn land bevinden en vernietig ze allemaal behalve de Leeuw," zei de Boze Heks. "Breng dat beest bij mij, want ik wil hem als een paard inspannen en hem laten werken."

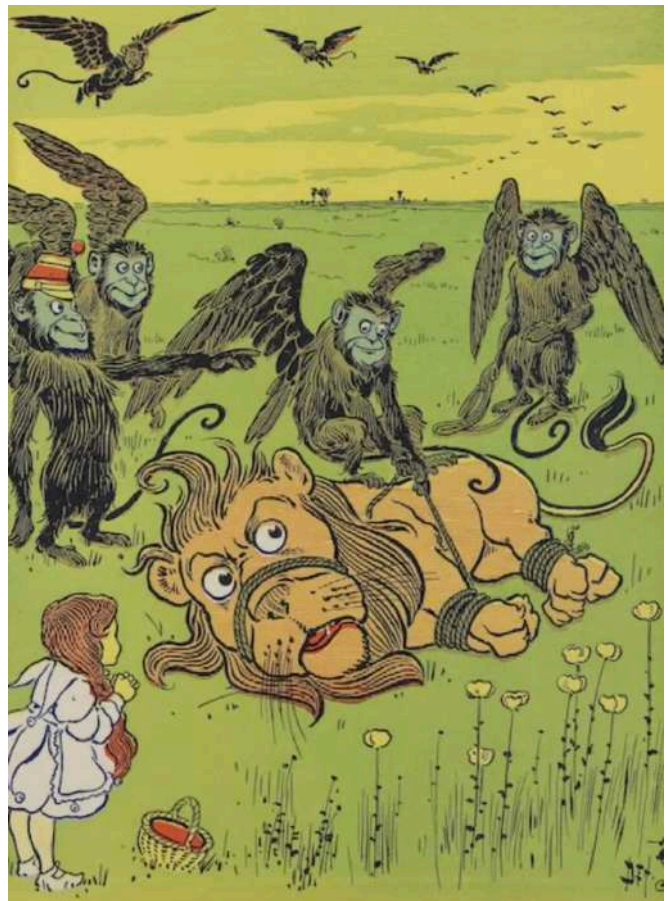
"Uw bevelen zullen worden gehoorzaamd," zei de leider. Toen vlogen de Gevleugelde Apen, met veel gebabbel en lawaai, weg naar de plek waar Dorothy en haar vrienden liepen.

Een paar apen grepen de Blikken Houthakker en droegen hem door de lucht totdat ze boven een land waren dat dik bedekt was met scherpe rotsen. Hier

lieten ze de arme Houthakker vallen, die vanaf een grote hoogte op de rotsen viel, waar hij zo gehavend en gedeukt lag dat hij niet meer kon bewegen of kreunen. Anderen Apen vingden de Vogelverschrikker en trokken met hun lange vingers al het stro uit zijn kleren en hoofd. Ze maakten een bundeltje van zijn hoed, laarzen en kleren en gooiden dat in de bovenste takken van een hoge boom.

De overgebleven apen gooiden stukken stevig touw om de Leeuw en wikkelden het strak om zijn lichaam, hoofd en benen, totdat hij niet meer in staat was om te bijten, krabben of op welke manier dan ook te worstelen. Toen tilden ze hem op en vlogen met hem weg naar het kasteel van de heks, waar hij op een kleine binnenplaats werd gezet met een hoog ijzeren hek eromheen, zodat hij niet kon ontsnappen.

Maar Dorothy deden ze helemaal geen kwaad. Zij stond met Toto in haar armen naar het trieste lot van haar kameraden te kijken en dacht dat het spoedig haar beurt zou zijn. De leider van de Gevleugelde Apen vloog naar haar toe, zijn lange, harige armen uitgestrekt en zijn lelijke gezicht grijnzend; maar hij zag het teken van de kus van



de Goede Heks op haar voorhoofd en bleef staan, terwijl hij de anderen gebaarde haar niet aan te raken. "We kunnen dit kleine meisje geen kwaad te doen," zei hij tegen hen, "want ze wordt beschermd door de kracht van het goede, en die is sterker dan de kracht van het kwade. Het enige wat we kunnen doen is haar naar het kasteel van de Boze Heks dragen en haar daar achterlaten."

Dus tilden ze Dorothy voorzichtig en zachtjes in hun armen en droegen haar snel door de lucht tot ze bij het kasteel kwamen, waar ze haar op de stoep zetten. Toen zei de leider tegen de heks:

"Wij hebben u gehoorzaamd voor zover wij konden. De Blikken Houthakker en de Vogelverschrikker zijn vernietigd en de Leeuw zit vastgebonden in je tuin. Het kleine meisje durven we geen kwaad te doen, noch de hond die ze in haar armen draagt. Jouw macht over ons is nu beëindigd en je zult ons nooit meer zien."

Toen vlogen alle Gevleugelde Apen, onder veel gelach, gebabbel en lawaai, de lucht in en waren al snel uit het zicht verdwenen.

De Boze Heks was zowel verrast als bezorgd toen ze de vlek op Dorothy's voorhoofd zag, want ze wist heel goed dat noch de Gevleugelde Apen, noch zijzelf het meisje op welke manier dan ook pijn konden doen. Ze keek naar Dorothy's voeten en toen ze de Zilveren Schoenen zag, begon ze te beven van angst, want ze wist wat een magische kracht de schoenen hadden. Aanvankelijk kwam de heks in de verleiding om voor Dorothy weg te rennen; maar ze keek toevallig in de ogen van het kind en zag hoe eerlijk en eenvoudig de

ziel erachter was, en dat het kleine meisje niets wist van de wonderbaarlijke kracht die de Zilveren Schoenen haar gaven. Dus lachte de Boze Heks in zichzelf en dacht: "Ik kan haar nog steeds tot mijn dienaar maken, want ze weet niet hoe ze haar macht moet gebruiken." Toen zei ze op luide toon ernstig tegen Dorothy:

"Kom met mij mee; en zorg ervoor dat je alles doet wat ik zeg, want als je dat niet doet, zal ik ook een einde aan jou maken, zoals ik deed met de Blikken Houthakker en de Vogelverschrikker."

Dorothy volgde haar door vele prachtige kamers in haar kasteel totdat ze bij de keuken kwamen, waar de Heks haar opdroeg de potten en ketels schoon te maken, de vloer te vegen en het vuur aan te houden.

Dorothy ging gedwee aan het werk, vastbesloten zo hard te werken als ze kon; want ze was blij dat de Boze Heks had besloten haar niet te doden.

Terwijl Dorothy hard aan het werk was, bedacht de heks dat ze naar de binnenplaats zou gaan en de Laffe Leeuw als een paard zou inspannen; het zou haar vermaken, dat wist ze zeker, als haar wagen getrokken zou worden wanneer ze maar wilde rijden. Maar toen ze de poort opendeed brulde de Leeuw luid en stormde zo woest op haar af dat de Heks bang werd, snel naar buiten rende en de poort weer sloot.

"Als ik je niet in bedwang kan houden," zei de Heks tegen de Leeuw, door de tralies van de poort, "kan ik je wel uithongeren. Je zult niets te eten hebben totdat je doet wat ik wil."

Dus daarna bracht ze geen eten naar de gevangengenomen Leeuw; maar elke dag kwam ze om

twalf uur 's middags bij de poort en vroeg: "Ben je klaar om als een paard te worden ingespannen?"

En de Leeuw antwoordde: "Nee. Als je in deze tuin komt, zal ik je doodbijten."

De reden dat de Leeuw niet hoefde te doen wat de Heks wilde, was dat Dorothy hem elke nacht eten bracht terwijl de vrouw sliep. Nadat hij had gegeten ging hij op zijn strobed liggen, en Dorothy ging naast hem liggen en legde haar hoofd op zijn zachte, ruige manen, terwijl ze over hun problemen praatten en een manier probeerden te bedenken om te ontsnappen.

Maar ze konden geen manier vinden om het kasteel te verlaten, want het werd voortdurend bewaakt door de gele Winkies, die de dienaren waren van de Boze Heks en te bang voor haar waren om niet te doen wat ze hun opdroeg.

Het meisje moest overdag hard werken en vaak dreigde de heks haar te slaan met de oude paraplu die ze altijd bij zich droeg. Maar in werkelijkheid durfde ze Dorothy niet te slaan vanwege de vlek op haar voorhoofd. Het kind wist dit niet en was erg bang. Ook was ze bang dat de heks Toto iets aan zou doen. Op een keer gaf de heks Toto een klap met haar paraplu maar het dappere hondje vloog naar haar toe en beet in ruil daarvoor in haar been. De heks bloedde niet waar ze werd gebeten, want ze was zo slecht dat haar bloed al vele jaren eerder was opgedroogd.

Dorothy's leven werd heel verdrietig, zeker toen ze begon te begrijpen dat het moeilijker dan ooit zou zijn om weer terug te keren naar Kansas en tante Em. Soms hilde ze urenlang, terwijl Toto aan haar voeten zat en

in haar gezicht keek, somber jammerend om te laten zien hoezeer de tranen van zijn vrouwtje hem speten. Het kon Toto niet echt schelen of hij in Kansas of het Land van Oz was, zolang Dorothy maar bij hem was; maar hij wist dat het kleine meisje ongelukkig was, en dat maakte hem ook ongelukkig.

Nu had de Boze Heks een groot verlangen om de Zilveren Schoenen te bezitten die het meisje altijd droeg. Haar bijen en haar kraaien en haar wolven lagen op hopen en droogden op, en ze had alle kracht van de Gouden Helm opgebruikt; maar als ze de Zilveren Schoenen maar te pakken kon krijgen, zouden ze haar meer macht geven dan alle dingen die ze had verloren. Ze hield Dorothy nauwlettend in de gaten om te zien of ze ooit haar schoenen uittrok, dan kon ze de schoenen misschien stelen. Maar het meisje was zo trots op haar mooie schoenen dat ze ze alleen 's avonds als ze in bad ging, even uittrok en als ze ging slapen. De heks was te bang in het donker om 's nachts Dorothy's kamer binnen te durven gaan om de schoenen te pakken, en haar angst voor water was nog groter dan haar angst voor het donker, dus kwam ze nooit in de buurt als Dorothy aan het baden was. De oude heks had nog nooit water aangeraakt, en liet zich ook nooit door water op wat voor manier dan ook aanraken.

Maar de slechte Heks was erg sluw en uiteindelijk bedacht ze een truc die haar zou geven wat ze wilde. Ze plaatste een ijzeren balk in het midden van de keukenvloer en maakte het ijzer vervolgens door haar magische kunsten onzichtbaar voor menselijke ogen. Zodat toen Dorothy over de vloer liep, ze over de balk

struikelde, omdat ze die niet kon zien, en met haar volle lengte op de grond viel. Ze raakte niet erg gewond, maar tijdens haar val kwam een van de Zilveren Schoenen los; en voordat ze er bij kon, had de Heks de schoen weggegrist en aan haar eigen magere voet gedaan.

De slechte vrouw was enorm blij met het succes van haar truc, want zolang ze een van de schoenen had, bezat ze de helft van hun magische kracht, en Dorothy kon die nu niet tegen haar gebruiken, zelfs al had ze geweten hoe ze dat moest doen.

Het kleine meisje, dat zag dat ze een van haar mooie schoenen kwijt was, werd boos en zei tegen de Heks: "Geef me mijn schoen terug!"

"Dat doe ik niet," antwoordde de Heks, "want het is nu mijn schoen, en niet meer de jouwe."

"Jij bent echt een slecht wezen!" riep Dorothy. "Je hebt niet het recht om mijn schoen van mij af te pakken."

"Toch hou ik de schoen" zei de Heks, gemeen lachend, "en op een dag zal ik de andere schoen ook van jou krijgen."

Dit maakte Dorothy zo boos dat ze de emmer water pakte die vlakbij stond en die over de Heks heen gooide,



waardoor de heks van top tot teen nat werd.

Onmiddellijk slaakte de slechte vrouw een luide kreet van angst, en toen, terwijl Dorothy haar verbaasd aankeek, begon de Heks ineen te krimpen en weg te smelten.

"Kijk eens wat je hebt gedaan!" krijste ze. "Over een minuut zal ik helemaal weggesmolten zijn."

"Het spijt me heel erg," zei Dorothy, die echt bang was toen ze de Heks voor haar ogen zag wegsmelten als ijs in de zon.

"Wist je dan niet dat water mijn einde betekent?" vroeg de Heks met jammerende, wanhopige stem.

"Natuurlijk niet," antwoordde Dorothy, "hoe kan ik dat weten?"

"Nou, over een paar minuten ben ik helemaal weggesmolten en heb je het kasteel voor jezelf. Ik ben lange tijd slecht geweest, maar ik had nooit gedacht dat een klein meisje zoals jij mij ooit zou kunnen laten smelten en een einde zou maken aan mijn slechte daden. Kijk uit, pas op, daar ga ik!"

Met deze woorden viel de Heks neer in een bruine, gesmolten, vormeloze massa en begon zich over de schone planken van de keukenvloer te verspreiden. Toen Dorothy zag dat ze werkelijk bijna niets meer van haar over was, haalde Dorothy nog een emmer water en gooide die over de restjes. Vervolgens veegde ze alles de deur uit. Nadat ze de Zilveren Schoen weer had gevonden, het enige dat nog over was van de oude vrouw, maakte ze hem schoon, droogde hem af met een doek en deed hem weer aan haar voet. Toen was ze

eindelijk vrij om te doen wat ze wilde en ze rende snel naar de binnenplaats om de Leeuw te vertellen dat er een einde was gekomen aan de Boze Heks van het Westen en dat ze niet langer gevangenen waren in een vreemd land.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Redding (13/24)

De Laffe Leeuw was zeer verheugd te horen dat de Boze Heks was gesmolten door een emmer water, en Dorothy opende onmiddellijk de poort van zijn gevangenis en liet hem vrij. Ze gingen samen naar het kasteel, waar Dorothy's eerste daad was om alle Winkies bij elkaar te roepen en hen te vertellen dat ze niet langer dienaren waren.

Er heerste natuurlijk grote vreugde onder de gele Winkies, want ze hadden jarenlang hard moeten werken voor de Boze Heks, die hen altijd met grote wreedheid had behandeld. Ze hielden deze dag voortaan als een feestdag, toen en altijd daarna, en brachten de tijd door met feesten en dansen.

"Als onze vrienden, de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker, maar bij ons waren," zei de Leeuw, "zou ik ook heel gelukkig zijn."

"Denk je niet dat we ze kunnen redden?" vroeg het meisje bezorgd.

"We kunnen het proberen," zei de Leeuw.

Dus riepen ze de gele Winkies en vroegen hen of ze wilden helpen hun vrienden te redden, en de Winkies zeiden dat ze graag alles zouden doen wat in hun macht lag voor Dorothy, die hen uit hun gevangenschap had

bevrijd. Dus koos ze een aantal Winkies uit die eruit zagen alsof ze het meeste wisten, en ze gingen allemaal op weg. Ze reisden die dag en een deel van de volgende dag totdat ze bij de rotsachtige vlakte kwamen waar de Blikken Houthakker lag, helemaal gehavend en verbogen. Zijn bijl lag naast hem, maar het blad was verroest en het handvat was afgebroken.

De Winkies tilden hem teder in hun armen en droegen hem weer terug naar het Gele Kasteel, terwijl Dorothy onderweg een paar tranen liet vallen bij het droevige lot van haar oude vriend, en de Leeuw somber en bedroefd keek. Toen ze het kasteel bereikten, zei Dorothy tegen de Winkies:

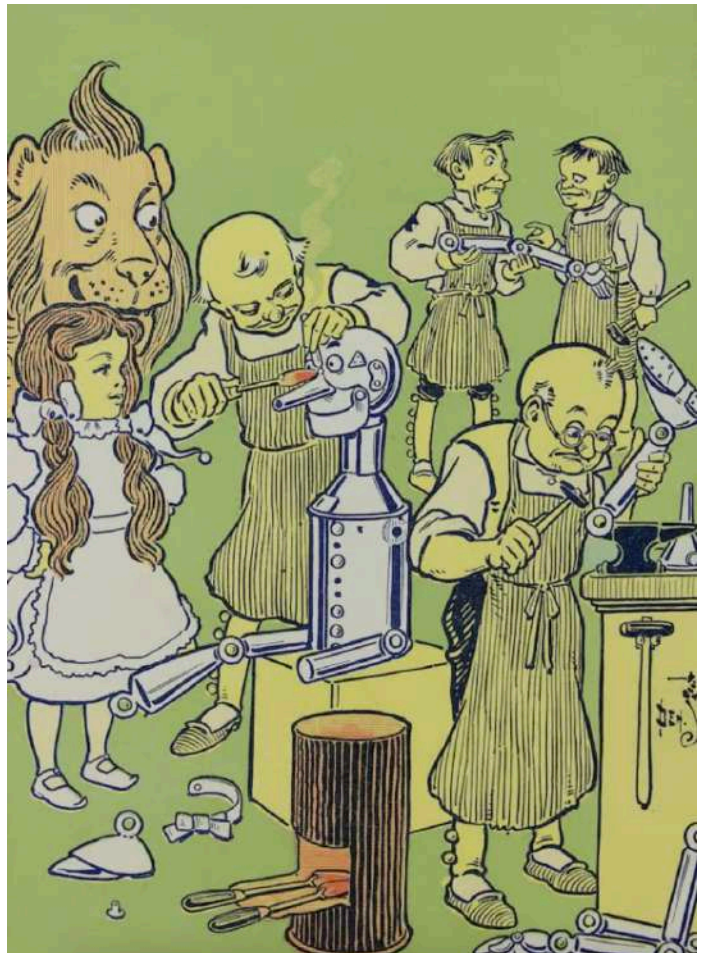
"Is er onder jullie een smid?"

"Ja zeker, sommigen van ons zijn zeer goede smeden," was het antwoord.

"Stuur ze dan maar naar mij," zei ze. En toen de bliksmeden kwamen en al hun gereedschap in manden meebrachten, vroeg ze: "Kunnen jullie die deuken in de Blikken Houthakker uitdeuken en hem weer in vorm buigen en hem aan elkaar solderen waar hij gebroken is?"

De bliksmeden bekeken de Houthakker aandachtig en antwoordden toen dat ze dachten dat ze hem konden repareren, zodat hij weer net zo goed zou zijn als altijd. Dus gingen ze aan het werk in een van de grote gele kamers van het kasteel en werkten drie dagen en vier nachten lang, hamerend en draaiend en buigend en solderend en polijstend en duwend op de benen, het lichaam en het hoofd van de Blikken Houthakker, totdat hij uiteindelijk weer rechtop gezet kon worden in zijn

oude vorm en zijn gewrichten weer net zo goed functioneerden als altijd. Zeker, er zaten verschillende losse plekken blik op hem, maar de bliksmeden deden goed werk, en aangezien de Houthakker geen ijdele man was, vond hij de plekken helemaal niet erg.



Toen hij eindelijk Dorothy's kamer binnenliep en haar bedankte voor haar redding, was hij zo blij dat hij tranen hilde van vreugde, en Dorothy moest elke traan zorgvuldig met haar schort van zijn gezicht vegen, zodat zijn gewrichten niet weer zouden gaan roesten. Tegelijkertijd hilde ook zij dikke tranen door de vreugde haar oude vriend weer te zien, en deze tranen hoefden niet weggeveegd te worden. Wat de Leeuw betreft, hij veegde zijn ogen zo vaak af met het puntje van zijn staart dat deze behoorlijk nat werd, en hij was verplicht naar buiten te gaan naar de binnenplaats en zijn staart in de zon te houden totdat hij droog was.

"Als we de Vogelverschrikker maar weer bij ons hadden," zei de Blikken Houthakker, toen Dorothy klaar

was met het vertellen van alles wat er was gebeurd, "dan zou ik heel gelukkig zijn."

"We moeten proberen hem te vinden," zei het meisje.

Dus riep ze de Winkies om haar te helpen, en ze liepen de hele dag en een deel van de volgende dag totdat ze bij de hoge boom kwamen waar de Gevleugelde Apen de kleren van de Vogelverschrikker in de takken hadden gegooid.

Het was een hele hoge boom en de stam was zo glad dat niemand erin kon klimmen; maar de Houthakker zei meteen: "Ik zal de boom omhakken, en dan kunnen we de kleren van de Vogelverschrikker pakken."

Toen de bliksmiden aan het werk waren om de Houthakker te repareren, had een andere Winkie, die goudsmid was, een steel van massief goud gemaakt en die op de bijl van de Houthakker gemonteerd. Anderen polijstten het lemmet totdat alle roest was verwijderd en de bijl glinsterde als gepolijst zilver.

Zodra hij had gesproken, begon de Blikken Houthakker te hakken, en binnen korte tijd viel de boom met een klap om, waarop de kleren van de Vogelverschrikker uit de takken vielen en op de grond rolden.

Dorothy pakte ze op en liet de Winkies de kleren terugbrengen naar het kasteel, waar ze gevuld werden met mooi, schoon stro; en kijk daar was de Vogelverschrikker weer! Net zo goed als altijd, en hij bedankte hen keer op keer voor zijn redding.

Nu ze weer herenigd waren, brachten Dorothy en haar vrienden een paar gelukkige dagen door in het Gele Kasteel, waar ze alles vonden wat ze nodig hadden om het hen naar hun zin te maken.

Maar op een dag dacht het meisje aan tante Em en zei: "We moeten nu terug naar Oz en zijn beloftes opeisen." "Ja," zei de Houthakker, "eindelijk zal ik mijn hart krijgen."

"En ik zal mijn hersenen krijgen," voegde de Vogelverschrikker er blij aan toe.

"En ik zal eindelijk moed hebben," zei de Leeuw nadenkend.

"En ik ga terug naar Kansas," riep Dorothy, terwijl ze in haar handen klapte van vreugde. "Oh, laten we morgen naar de Stad van Smaragd vertrekken!"

Dat besloten ze te doen. De volgende dag riepen ze de Winkies bij elkaar en namen afscheid van hen. De Winkies vonden het jammer dat ze weggingen, en ze waren zo dol op de Blikken Houthakker geworden dat ze hem smeekten te blijven en over hen en het Gele Land van het Westen te regeren. Toen ze ontdekten dat ze vastbesloten waren om te gaan, gaven de Winkies Toto en de Leeuw elk een gouden halsband; en aan Dorothy gaven ze een prachtige armband bezet met diamanten; en aan de Vogelverschrikker gaven ze een wandelstok met een gouden punt, om te voorkomen dat hij struikelde; en aan de Blikken Houthakker boden ze een zilveren oliekan aan, ingelegd met goud en bezet met kostbare juwelen.

Alle reizigers hielden op hun beurt een mooie toespraak voor de Winkies, en ze schudden hen allemaal zo hard de hand dat hun armen er pijn van deden.

Dorothy ging naar de keukenkast van de Heks om haar mand te vullen met voedsel voor onderweg, en daar zag ze de Gouden Helm. Ze probeerde het op haar eigen

hoofd te zetten en ontdekte dat het precies paste. Ze wist niets van de magische kracht van de Gouden Helm, maar ze zag dat hij mooi was, dus besloot ze hem te dragen en haar eigen zonnehoedje in de mand te leggen.

Toen ze zich op de reis hadden voorbereid, vertrokken ze allemaal naar de Stad van Smaragd; onder luid gejuich van de Winkies die hen een hele goede reis toewensten.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Gevleugelde Apen (14/24)

Je zult je vast nog wel herinneren dat er geen weg was – zelfs geen pad – tussen het kasteel van de Boze Heks en de Stad van Smaragd. Toen de vier reizigers op zoek gingen naar de Heks, had ze ze zien aankomen, en had ze de Gevleugelde Apen gestuurd om de reizigers naar haar toe te brengen. Het was veel moeilijker om de weg terug te vinden door de grote velden met boterbloemen en gele madeliefjes dan op de heenweg toen ze eroverheen werden getild. Ze wisten natuurlijk wel dat ze recht naar het oosten moesten gaan, richting de rijzende zon; en ze vertrokken in de goede richting. Maar 's middags, toen de zon boven hun hoofden stond, wisten ze niet meer wat oost en wat west was, en dat was de reden dat ze verdwaalden in de grote velden. Ze bleven echter lopen en 's nachts kwam de maan tevoorschijn en scheen helder. Dus gingen ze tussen de zoetgeurende gele bloemen liggen en sliepen diep tot de ochtend – allemaal behalve de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker. De volgende ochtend was de zon achter een wolk, maar ze gingen verder, alsof ze heel zeker wisten welke kant ze op gingen.

"Als we ver genoeg lopen," zei Dorothy, "ben ik er zeker van dat we ooit ergens terecht zullen komen."

Maar dag na dag verstreek, en ze zagen nog steeds niets anders voor zich dan de scharlakenrode velden. De Vogelverschrikker begon een beetje te mopperen.

"We zijn zeker de weg kwijt," zei hij, "en tenzij we hem op tijd terugvinden om de Stad van Smaragd te bereiken, zal ik nooit mijn hersenen krijgen."

"En ik zal geen hart krijgen," verklaarde de Blikken Houthakker. "Ik kan nauwelijks meer wachten tot ik in Oz aankom, je moet toch toegeven dat dit wel een heel lange reis is."

"Weet je," zei de Laffe Leeuw jammerend, "ik heb niet de moed om eeuwig door te blijven lopen, zonder ergens te komen."

Toen verloor ook Dorothy de moed. Ze ging op het gras zitten en keek naar haar metgezellen, en zij gingen ook zitten en keken naar haar, en Toto ontdekte dat hij voor het eerst in zijn leven te moe was om een vlinder te achtervolgen die langs zijn kop vloog. Dus stak hij zijn tong uit, hijgde en keek Dorothy aan alsof hij wilde vragen wat ze nu moesten doen.

"Stel dat we de veldmuizen roepen," opperde ze. "Zij kunnen ons waarschijnlijk de weg naar de Stad van Smaragd wijzen."

"Natuurlijk kunnen ze dat, dat weet ik zeker," riep de Vogelverschrikker. "Waarom hebben we daar niet eerder aan gedacht?"

Dorothy blies op het fluitje dat ze altijd om haar nek had gedragen sinds de Koningin van de Muizen het haar had gegeven. Binnen een paar minuten hoorden ze het

getrippel van kleine voetjes, en een heleboel kleine grijze muizen kwamen naar haar toe rennen. Onder hen was de koningin zelf, die met haar piepende stemmetje vroeg:

"Wat kan ik doen voor mijn vrienden?"

"Wij zijn verdwaald," zei Dorothy. "Kunt u ons de weg wijzen naar de Stad van Smaragd?"

"Zeker," antwoordde de koningin; "Maar het is nog een heel eind weg, want je hebt het al die tijd achter je gehad." Toen zag ze Dorothy's Gouden Helm en zei:

"Waarom gebruik je de magische kracht van de helm niet en roep je de Gevleugelde Apen? Zij brengen je in minder dan een uur naar Oz."

"Ik wist niet dat de helm toverkracht bezat," antwoordde Dorothy verrast. "Wat moet ik doen?"

"Het staat geschreven in de Gouden Helm," antwoordde de Koningin van de Muizen. "Maar als jij de Gevleugelde Apen gaat roepen, moeten wij wegrennen, want ze zitten vol kattenkwaad en vinden het heel leuk om ons te plagen."

"Zullen ze mij geen pijn doen?" vroeg het meisje angstig.

"Oh nee. Ze moeten de drager van de helm gehoorzamen. Tot ziens!" En ze rende uit het zicht, terwijl alle muizen zich achter haar aan haastten.

Dorothy keek in de Gouden Helm en zag enkele woorden op de voering geschreven. Dit, dacht ze, moest de toverspreuk zijn, dus las ze de aanwijzingen aandachtig en zette de helm op haar hoofd.

"Ep-pie-pep-pie, kek-kie!" zei ze terwijl ze op haar linker voet ging staan.

"Wat zei je?" vroeg de Vogelverschrikker, die niet wist wat ze deed.

"Hil-lo, hol-lo, hal-lo!" Dorothy ging verder, deze keer op haar rechtersoet.

"Hallo!" antwoordde de Blikken Houthakker kalm.

"Ziz-zy, zuz-zy, zik" zei Dorothy, die nu op beide benen stond. Dit maakte een einde aan het uitspreken van de bezwering, en ze hoorden een geweldig klapperen van vleugels, terwijl de groep Gevleugelde Apen naar hen toe vloog.

De koning boog diep voor Dorothy en vroeg: "Wat is uw bevel?" "Wij willen naar de Stad van Smaragd," zei het kind, "maar we zijn de weg kwijt." "We zullen jullie erheen dragen," antwoordde de koning, en zodra hij dat had gezegd, grepen twee van de apen Dorothy in hun armen en vlogen met haar weg. Anderen namen de

Vogelverschrikker, de Houthakker en de Leeuw, en een klein aapje greep Toto en vloog achter hen aan, hoewel de hond zijn best deed om hem te bijten.



De Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker waren aanvankelijk nogal bang, want ze herinnerden zich hoe slecht de Gevleugelde Apen hen eerder hadden behandeld; maar ze zagen dat ze geen kwaad in de zin hadden, dus vlogen ze heel vrolijk door de lucht en hadden een fijne tijd met het kijken naar de mooie tuinen en bossen ver beneden hen.

Dorothy merkte dat ze plezierig tussen de twee grootste apen vloog, waaronder de koning zelf. Ze hadden een stoel van hun handen gemaakt en zorgden ervoor dat ze haar geen pijn zouden doen.

"Waarom moeten jullie de kracht van de Gouden Helm gehoorzamen?"

"Dat is een lang verhaal," antwoordde de koning met een lach; "maar aangezien we een lange reis voor de boeg hebben, zal ik de tijd doden door je erover te vertellen, als je dat wilt."

"Ik wil het verhaal graag horen," antwoordde Dorothy.

"Ooit" begon de leider, "waren we een vrij volk, leefden gelukkig in het grote bos, vlogen van boom tot boom, aten noten en fruit en deden precies wat we wilden, zonder iemand meester te noemen. Misschien haalden sommigen van ons teveel kattenkwaad uit, door naar beneden te vliegen om aan de staarten te trekken van de dieren die geen vleugels hadden, door vogels te achtervolgen en noten te gooien naar de mensen die in het bos liepen. Maar we waren zorgeloos en gelukkig en vol plezier, en genoten van elke minuut van de dag. Dit was vele jaren geleden, lang voordat Oz uit de wolken kwam om over dit land te regeren.

Er woonde toen hier, ver in het noorden, een mooie prinses, die ook een machtige tovenares was. Al haar magie werd gebruikt om de mensen te helpen, en ze deed nooit iemand pijn. Haar naam was Gayelette en ze woonde in een mooi paleis, gebouwd uit grote blokken robijn. Iedereen hield van haar, maar haar grootste verdriet was dat ze niemand kon vinden van wie zij kon houden, aangezien alle mannen te dom en lelijk waren voor iemand die zo mooi en wijs was. Maar uiteindelijk vond ze een jongen die knap, mannelijk en zeer wijs voor zijn leeftijd was. Gayelette besloot dat wanneer hij een volwassen man zou zijn, ze hem tot haar echtgenoot zou maken, dus nam ze hem mee naar haar robijnrode paleis en gebruikte al haar magische krachten om hem zo sterk, goed en lieflijk te maken als een vrouw zich maar kon wensen. Toen hij volwassen werd, werd Quelala, zoals hij werd genoemd, de beste en wijste man van het hele land, en zijn mannelijke schoonheid zo groot was dat Gayelette heel veel van hem ging houden en zich haastte om alles klaar te maken voor de bruiloft."

"Mijn grootvader was destijds de koning van de Gevleugelde Apen die in het bos bij het paleis van Gayelette woonden, en de oude man hield meer van een grap dan van een lekker diner. Op een dag, vlak voor de bruiloft, vloog mijn grootvader met zijn bende weg toen hij Quelala langs de rivier zag lopen. Hij was keurig gekleed in een mooi kostuum van roze zijde en paars fluweel, en mijn grootvader dacht dat hij weleens zou kijken wat hij zou kunnen uithalen. Op zijn woord vloog de bende naar beneden en greep Quelala. Ze droegen

hem in hun armen tot ze boven het midden van de rivier waren, en lieten hem toen in het water vallen.

"Zwem er maar uit, beste vriend" riep mijn grootvader lachend, "en kijk maar of het water je kleren heeft verpest." Quelala was veel te verstandig om niet te zwemmen, en liet zijn geluk er niet door verpesten. Hij lachte zelfs toen hij weer boven water kwam en naar de kust zwom. Maar toen Gayelette naar hem toe kwam rennen, zag ze dat zijn zijden en fluwelen kostuum helemaal vernield was door de rivier.

"De prinses was boos en ze wist natuurlijk wie het gedaan had. Ze liet alle Gevleugelde Apen bij zich brengen, en ze zei eerst dat ze hun vleugels moesten vastbinden en dat ze moesten worden behandeld zoals ze Quelala hadden behandeld, en dat ze in de rivier moesten vallen. Maar mijn grootvader pleitte krachtig, want hij wist dat de apen met gebonden vleugels in de rivier zouden verdrinken, en Quelala deed ook nog een vriendelijk woordje voor hen; zodat Gayelette hen uiteindelijk spaarde, op voorwaarde dat de Gevleugelde Apen daarna voor altijd de drie wensen van de eigenaar van de Gouden Helm moesten uitvoeren. Deze helm was gemaakt als huwelijkscadeau voor Quelala en had de prinses de helft van haar koninkrijk gekost. Natuurlijk stemden mijn grootvader en alle andere Apen meteen in met de voorwaarde, en zo gebeurde het dat we nu de dienaren zijn van de eigenaar van de Gouden Helm, wie hij ook mag zijn."

"En wat is er van hen geworden?" vroeg Dorothy, die zeer geïnteresseerd was in het verhaal.

"Quelala was de eerste eigenaar van de Gouden Helm," antwoordde de Aap, "hij was de eerste die zijn wensen aan ons oplegde. Omdat zijn bruid de aanblik van ons niet kon verdragen, riep hij ons allemaal bij zich in het bos nadat hij met haar getrouwd was en beval ons altijd te blijven op een plek waar ze nooit meer een Gevleugelde Aap zou zien, wat we graag deden. want we waren allemaal bang voor haar."



"Dit was alles wat we ooit hoefden te doen totdat de Gouden Helm in handen viel van de Boze Heks van het Westen, die zorgde dat wij de Winkies voor haar tot dienaren maakte en daarna Oz uit het Land van het Westen verdreven. Nu is de Gouden Helm van jou, en je hebt drie keer het recht om je wensen aan ons op te leggen."

Toen de Apenkoning klaar was met zijn verhaal keek Dorothy naar beneden en zag de groene, glanzende muren van de Stad van Smaragd voor zich. Ze verwonderde zich over de snelle vlucht van de Apen, maar was blij dat de reis voorbij was. De vreemde wezens zetten de reizigers voorzichtig neer voor de poort van de Stad, de koning maakte een diepe buiging voor Dorothy en vloog toen snel weg, gevolgd door zijn hele bende.

"Dat was een goede rit," zei het kleine meisje.

"Ja, en zo was ons probleem snel opgelost," antwoordde de Leeuw blij. "Wat een geluk dat je die prachtige helm hebt meegenomen!"

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Onthulling van Oz, De Verschrikkelijke (15/24)

De vier reizigers liepen naar de grote poort van de Stad van Smaragd en belden aan. Na verschillende keren te hebben gebeld, werd de deur geopend door dezelfde Bewaker van de Poort die ze eerder hadden ontmoet.

"Wat! Zijn jullie weer terug?" vroeg hij verbaasd.

"Zie je ons dan niet?" antwoordde de Vogelverschrikker.

"Maar ik dacht dat jullie de Boze Heks van het Westen waren gaan bezoeken."

"We hebben haar ook een bezoekje gebracht," zei de Vogelverschrikker.

"En ze heeft jullie weer laten gaan?" vroeg de man verbaasd.

"Ze kon er niets aan doen, want ze is gesmolten," legde de Vogelverschrikker uit.

"Gesmolten! Nou, dat is goed nieuws", zei de man. "Wie heeft haar laten smelten?"

"Het was Dorothy," zei de Leeuw ernstig.

"Allemachtig!" riep de man uit, en hij boog heel diep voor haar.

Toen leidde hij hen weer naar zijn kleine kamer en zette de brillen uit de grote doos op hun ogen, net zoals hij eerder had gedaan. Daarna gingen ze door de poort de

Smaragdgroene Stad binnen. Toen de mensen van de Bewaker van de Poort hoorden dat Dorothy de Boze Heks van het Westen had laten smelten, verzamelden ze zich allemaal rond de reizigers en volgden hen in een grote menigte naar het Paleis van Oz.

De soldaat met de groene bakkebaarden stond nog steeds op wacht voor de deur en hij liet ze meteen binnen, en ze werden opnieuw opgewacht door het mooie groene meisje, dat hen allemaal meteen naar hun oude kamers bracht, zodat ze konden rusten tot de Grote Oz was klaar om ze te ontvangen.

De soldaat gaf het nieuws door aan Oz dat Dorothy en haar vrienden terug waren gekomen en dat ze de Boze Heks hadden overwonnen, maar Oz antwoordde niet. Ze hadden gedacht dat de Grote Tovenaar hen onmiddellijk bij zich zou laten roepen, maar dat gebeurde niet. Ze hadden de volgende dag geen bericht van hem, noch de volgende, noch de dag daarna. Het wachten was heel vermoeiend en uiteindelijk vonden ze het heel vervelend dat Oz hen zo slecht behandelde, nadat hij hen had gestuurd om ontberingen en gevangenschap te ondergaan. Dus vroeg de Vogelverschrikker uiteindelijk aan het groene meisje om nog een bericht naar Oz te sturen, waarin hij zei dat als hij hen niet onmiddellijk binnenliet om hem te zien, ze de Gevleugelde Apen zouden roepen om hen te helpen, en uit zouden zoeken of hij zijn beloften nakwam of niet. Toen de tovenaar dit bericht kreeg, was hij zo bang dat hij hen een bericht stuurde om de volgende ochtend om vier minuten over negen naar de troonzaal te komen. Hij had ooit de

Gevleugelde Apen ontmoet in het Land van het Westen, en hij wilde ze nooit meer ontmoeten.

De vier reizigers brachten een slapeloze nacht door, elk denkend aan het geschenk dat Oz had beloofd hem te schenken. Dorothy viel maar één keer in slaap, en toen droomde ze dat ze in Kansas was, waar tante Em haar vertelde hoe blij ze was haar kleine meisje weer thuis te hebben.

De volgende ochtend stipt om negen uur kwam de soldaat met de groene bakkebaarden naar hen toe, en vier minuten later gingen ze allemaal de troonzaal van de Grote Oz binnen.

Natuurlijk verwachtten ze allemaal de tovenaars te zien in de vorm die hij eerder had aangenomen, en ze waren allemaal enorm verrast toen ze om zich heen keken en helemaal niemand in de kamer zagen. Ze bleven dicht bij de deur en dicht bij elkaar, want de stilte van de lege kamer was verschrikkelijker dan alle vormen die ze Oz hadden zien aannemen.

Toen hoorden ze een plechtige stem, die ergens dichtbij de top van de grote koepel leek te komen, en die zei: "Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke. Wat wil je van mij?"

Ze keken opnieuw in alle delen van de kamer, en toen ze niemand zagen, vroeg Dorothy: "Waar ben je?"

"Ik ben overal," antwoordde de Stem, "maar voor de ogen van gewone stervelingen ben ik onzichtbaar. Ik zal nu op mijn troon plaatsnemen, zodat u met mij kunt praten." De Stem leek op dat moment inderdaad rechtstreeks van de troon zelf te komen; dus liepen ze ernaartoe en gingen in een rij staan terwijl Dorothy zei:

"We zijn gekomen om onze belofte op te eisen, Oz."

"Wat voor belofte?" vroeg Oz.

"Je hebt beloofd mij terug te sturen naar Kansas wanneer de Boze Heks vernietigd zou zijn" zei het meisje.

"En je hebt beloofd mij hersenen te geven", zei de Vogelverschrikker.

"En je hebt beloofd mij een hart te geven," zei de Blikken Houthakker.

"En je hebt beloofd mij moed te geven," zei de Laffe Leeuw.

"Is de boze heks echt vernietigd?" vroeg de Stem, en Dorothy dacht dat hij een beetje trilde.

"Ja," antwoordde ze, "ik heb haar laten smelten met een emmer water."

"Lieve hemel," zei de Stem, "hoe plotseling is dit! Kom morgen maar weer naar mij toe, want ik moet tijd hebben om erover na te denken."

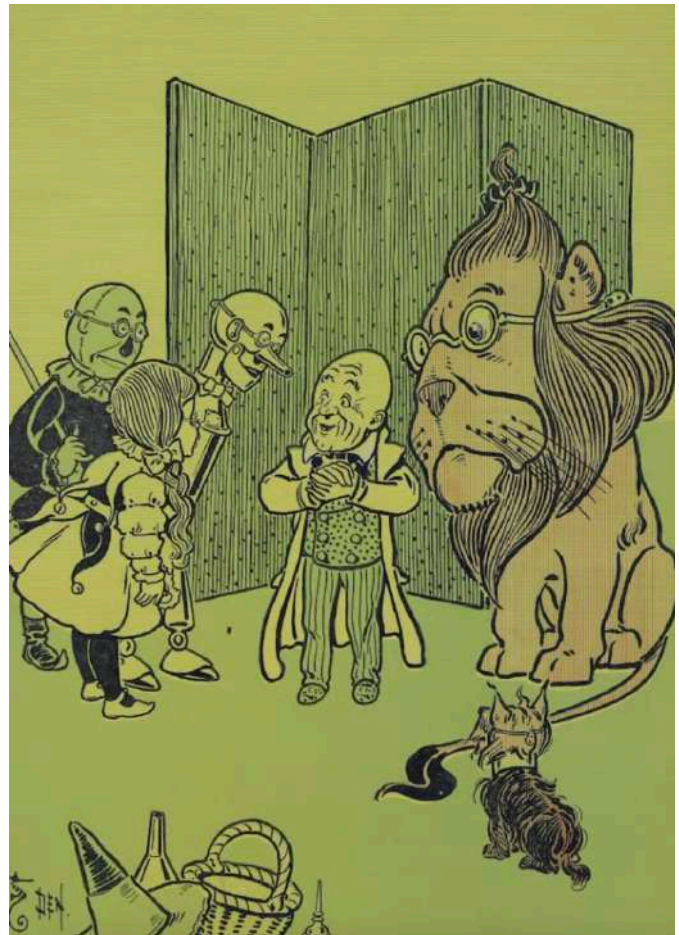
"Je hebt al tijd genoeg gehad," zei de Blikken Houthakker boos.

"We wachten geen dag langer," zei de Vogelverschrikker.

"Je moet je beloften aan ons nakomen!" riep Dorothy uit.

De Leeuw dacht dat het misschien wel goed zou zijn om de Tovenaar bang te maken, dus brulde hij groots en luid, en het gebrul was zo hevig en angstaanjagend dat Toto geschrokken van hem weg sprong en het kamerscherm omver wierp dat in een hoek stond. Toen het met een klap viel, keken ze die kant op, en het volgende moment waren ze allemaal vervuld van

verwondering. Want ze zagen, precies op de plek waar het kamerscherm had gestaan, een kleine oude man, met een kaal hoofd en een gerimpeld gezicht, die net zo verbaasd leek te zijn als zij. De Blikken Houthakker, zijn bijl opheffend, snelde op de kleine man af en riep: "Wie ben jij?"



"Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke," zei de kleine man met trillende stem. "Maar sla me alsjeblieft niet, ik zal alles doen wat je wilt."

Onze vrienden keken hem verbaasd en ontsteld aan.

"Ik dacht dat Oz een enorm hoofd was," zei Dorothy.

"En ik dacht dat Oz een liefvallige dame, was," zei de Vogelverschrikker.

"En ik dacht dat Oz een verschrikkelijk beest was," zei de Blikken Houthakker.

"En ik dacht dat Oz een Vuurbal was," riep de Leeuw uit.

"Nee, jullie hebben het helemaal mis," zei de kleine man gedwee. "Ik heb jullie dat doen geloven."

"Het doen geloven!" riep Dorothy. "Ben jij dan geen Grote Tovenaar?"

"Stil, mijn lieve kind," zei hij. "Spreek niet zo luid, straks hoort iemand je – en zou ik geruïneerd zijn. Ik word namelijk verondersteld een Grote Toveraar te zijn."

"Ben je dat dan niet?" vroeg Dorothy.

"Niet eens een beetje, mijn lieve kind; Ik ben maar een gewone man."

"Je bent meer dan dat," zei de Vogelverschrikker op bedroefde toon; "Je bent een grote bedrieger, een fantast."

"Ja dat klopt precies," zei de kleine man, terwijl hij in zijn handen wreef alsof het hem beviel. "Ik ben een bedrieger."

"Maar dit is verschrikkelijk", zei de Blikken Houthakker.

"Hoe kan ik dan ooit mijn hart krijgen?"

"En ik mijn moed?" vroeg de Leeuw.

"En ik mijn hersenen?" jammerde de Vogelverschrikker, terwijl hij de tranen uit zijn ogen veegde met de mouw van zijn jas.

"Mijn beste vrienden," zei Oz, "ik smeeek jullie niet over deze kleine dingen te spreken. Denk liever aan mij, en aan de verschrikkelijke problemen die ik heb als ik ontdekt word."

"Weet niemand anders dat je een fantast bent?" vroeg Dorothy.

"Niemand weet het behalve jullie vier – en ikzelf," antwoordde Oz. "Ik heb iedereen zo lang voor de gek gehouden dat ik dacht dat ik nooit ontdekt zou worden. Het was een grote fout dat ik jullie ooit in de troonzaal heb toegelaten. Meestal zie ik zelfs mijn onderdanen niet, en daarom denken ze dat ik iets verschrikkelijks ben."

"Maar ik begrijp het niet," zei Dorothy verbijsterd. "Hoe kon jij dan aan mij verschijnen als een groot Hoofd?"

"Dat was een van mijn trucjes," antwoordde Oz. "Kom alsjeblieft deze kant op, dan zal ik je er alles over vertellen."

Hij ging hen voor naar een kleine kamer achter in de Troonzaal, en ze volgden hem allemaal. Hij wees naar een hoek, waarin het grote Hoofd lag, gemaakt van vele lagen papier en met een zorgvuldig geschilderd gezicht. "Dit heb ik met een draad aan het plafond gehangen," zei Oz. "Ik ging achter het scherm staan en trok aan een draadje, zodat de ogen gingen bewegen en de mond openging."

"Maar hoe zit het met de stem?" vroeg Dorothy.

"Oh, ik ben een buikspreker", zei het mannetje. "Ik kan het geluid van mijn stem overal heen brengen waar ik maar wil, zodat je dacht dat het uit het hoofd kwam. Hier zijn de andere dingen die ik gebruikte om jullie te misleiden. Hij liet de Vogelverschrikker de jurk en het masker zien die hij had gedragen toen hij de liefvallige Dame leek. En de Blikken Houthakker zag dat zijn verschrikkelijke Beest niets anders was dan een heleboel aan elkaar genaaide huiden, met latten om de zijkanten naar buiten te houden. Wat de Vuurbal betreft, de Tovenaar had die ook aan het plafond gehangen. Het was eigenlijk een bol katoen, maar toen er olie op werd gegoten, brandde de bol hevig.

"Jij zou je echt diep moeten schamen omdat je zo'n grote bedrieger bent," zei de Vogelverschrikker.

"Ja dat ben ik - dat ben ik zeker," antwoordde de kleine man treurig; "Maar het was het enige wat ik kon

doen. Ga zitten, alstublieft, er zijn stoelen genoeg; en ik zal jullie mijn verhaal vertellen."

Dus gingen ze zitten en luisterden terwijl de kleine man het volgende verhaal vertelde.

"Ik ben geboren in Omaha".

"Maar dat is niet ver van Kansas vandaan!" riep Dorothy uit.

"Nee, maar het is wel verder van hier," zei hij, terwijl hij treurig zijn hoofd naar haar schudde. "Toen ik opgroeide, werd ik buikspreker, ik werd opgeleid door een grote meester. Ik kan elke soort vogel of beest nabootsen." Daarna miauwde hij zo echt als een katje dat Toto zijn oren spitste en overal keek om te zien waar ze was. "Na een tijdje," vervolgde Oz, "werd ik dat beu en werd ik ballonvaarder."

"Wat is dat?" vroeg Dorothy.

"Een man die op de dag van het circus in een ballon de lucht in gaat, om een menigte mensen bij elkaar te krijgen en ze te laten betalen om het circus te zien," legde hij uit.

"Oh ja", zei ze, "dat heb ik weleens gezien."

"Nou, op een dag ging ik met een ballon omhoog maar de touwen raakten verdraaid, zodat ik niet meer naar beneden kon komen. De ballon vloog ver boven de wolken, zo ver dat een luchtstroom hem trof en hem vele, vele kilometers verderop meevoerde. Een hele dag en een hele nacht reisde ik door de lucht, en op de ochtend van de tweede dag werd ik wakker en zag de ballon boven een vreemd en prachtig land zweven."

"De ballon zweefde geleidelijk naar beneden en ik raakte bij het landen niet gewond. Maar ik bevond me

te midden van een vreemd volk, dat, toen ze mij uit de wolken zagen komen, dacht dat ik een grote tovenaar was. Natuurlijk liet ik ze dat denken, omdat ze bang voor me waren en beloofden alles te doen wat ik maar wilde.

Gewoon om mezelf te vermaken en deze aardige mensen bezig te houden, gaf ik ze de opdracht deze stad en mijn paleis te bouwen; en ze deden het allemaal graag en goed. Toen dacht ik dat ik, omdat het land zo groen en mooi was, het de Stad van Smaragd zou noemen; en om de naam beter te laten passen, zette ik alle mensen een groene bril op, zodat alles wat ze zagen groen was."

"Maar is alles dan niet groen hier?" vroeg Dorothy.

"Niet meer dan in een andere stad," antwoordde Oz;

"maar als je een groene bril draagt, ziet alles er natuurlijk groen uit. De Stad van Smaragd is heel wat jaren geleden gebouwd, want ik was een jonge man toen de ballon mij hier bracht, en ik ben nu een heel oude man. Maar mijn mensen dragen al zo lang een groene bril op hun ogen dat de meesten van hen denken dat het werkelijk een Smaragdgroene Stad is, en het is zeker een prachtige plek, rijk aan juwelen en andere kostbaarheden, en al het goede dat nodig is om iemand gelukkig te maken. Ik ben goed voor de mensen geweest, en ze mogen mij graag; maar sinds dit paleis werd gebouwd, heb ik mezelf opgesloten en heb ik niemand meer gezien."

"Een van mijn grootste angsten waren de heksen, want hoewel ik helemaal geen magische krachten had, kwam ik er al snel achter dat de heksen werkelijk magische

dingen konden doen. Er waren er vier in dit land, en zij regeerden over de mensen die in het noorden en het zuiden, het oosten en het westen wonen. Gelukkig waren de Heksen van Noord en Zuid goed, en ik wist dat ze mij geen kwaad zouden doen; maar de heksen van het Oosten en het Westen waren vreselijk slecht, en als ze niet hadden gedacht dat ik machtiger was dan zijzelf, zouden ze me zeker hebben vernietigd. Zo leefde ik jarenlang in dodelijke angst voor hen; Je kunt je dus voorstellen hoe blij ik was toen ik hoorde dat jouw huis op de Boze Heks van het Oosten was gevallen. Toen je bij mij kwam, was ik bereid jou alles te beloven, als je maar de andere heks wilde vernietigen; maar nu je haar hebt laten smelten, schaam ik me om te zeggen dat ik mijn beloften niet kan nakomen."

"Nou ik vind je echt een heel slechte man," zei Dorothy. "Oh nee, mijn lieve kind; Ik ben echt een heel goede man, maar ik ben een heel slechte tovenaar, dat moet ik toegeven."

"Kun je mij geen hersenen geven?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Je hebt ze niet nodig. Je leert elke dag iets. Een baby heeft hersenen, maar weet niet veel. Ervaring is het enige dat echt kennis oplevert, en hoe langer je op aarde bent, hoe meer ervaring je zeker zult opdoen."

"Dat kan allemaal waar zijn," zei de Vogelverschrikker, "maar ik zal heel ongelukkig zijn tenzij je me hersenen geeft."

De neppe Tovenaar keek hem aandachtig aan.

"Nou," zei hij met een zucht, "ik ben geen tovenaar, zoals ik al zei; maar als je morgenochtend naar mij toe

komt, stop ik je hoofd vol met hersenen. Ik kan je echter niet vertellen hoe je ze moet gebruiken; Dat moet je zelf ontdekken."

"Oh, dank je, dank je!" riep de Vogelverschrikker. "Ik zal wel een manier vinden om ze te gebruiken, wees niet bang!"

"Hoe zit het met mijn moed?" vroeg de Leeuw angstig.

"Jij hebt veel moed, dat weet ik zeker," antwoordde

Oz. "Het enige wat je nodig hebt is vertrouwen in jezelf. Er is geen levend wezen dat niet bang is als het gevaar loopt. De ware moed schuilt in het onder ogen zien van het gevaar als je bang bent, en dat soort moed heb je in overvloed."

"Misschien wel, maar ik ben toch bang," zei de Leeuw.

"Ik zal echt heel ongelukkig zijn, tenzij jij mij het soort moed geeft waardoor je vergeet dat je bang bent."

"Goed, dat soort moed zal ik je morgen geven," antwoordde Oz.

"En hoe zit het met mijn hart?" vroeg de Blikken Houthakker.

"Wat dat hart betreft," antwoordde Oz, "denk ik dat je geen hart moet willen hebben. Het maakt de meeste mensen ongelukkig. Je moet eens weten wat een geluk je hebt dat je geen hart hebt."

"Dat is een kwestie van mening" zei de Blikken Houthakker. "Wat mij betreft, ik zal al het verdriet zonder morren dragen, als je mij het hart geeft."

"Goed dan" antwoordde Oz gedwee. "Kom morgen naar mij toe en je zult een hart hebben. Ik speel al zoveel jaren de Grote Tovenaar, dat ik deze rol net zo goed nog wat langer kan voortzetten."

"En nu," zei Dorothy, "hoe moet ik terug naar Kansas?"
"Daar moet ik over nadenken," antwoordde de kleine man. "Geef me twee of drie dagen om de zaak te overwegen en ik zal proberen een manier te vinden om je door de woestijn te brengen. In de tussentijd zullen jullie allemaal als mijn gasten worden behandeld, en terwijl jullie in het paleis wonen, zullen mijn mensen aan al jullie wensen gehoorzamen. Er is maar één ding dat ik vraag in ruil voor mijn hulp: jullie moeten mijn geheim bewaren en tegen niemand zeggen dat ik een fantast ben."

Ze spraken af om niets te zeggen over wat ze hadden ontdekt, en gingen opgewekt naar hun kamers terug. Zelfs Dorothy had de hoop dat "de Grote Verschrikkelijke Fantast," zoals ze hem noemde, een manier zou vinden om haar terug te sturen naar Kansas, en als hij dat deed, was ze bereid hem alles te vergeven.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Magische Kunst van de Grote Fantast (16/24)

De volgende ochtend zei de Vogelverschrikker tegen zijn vrienden:

"Feliciteer me. Ik ga eindelijk naar Oz om mijn hersenen op te halen. Als ik terugkom, zal ik zijn zoals andere mannen."

"Ik heb je altijd leuk gevonden zoals je was," zei Dorothy.

"Het is aardig van je dat je een Vogelverschrikker leuk vindt" antwoordde hij. "Maar je zult zeker meer onder de indruk van mij zijn wanneer je de prachtige gedachten hoort die mijn nieuwe brein zal onthullen." Toen nam hij met opgewekte stem afscheid van hen allen en ging naar de Troonzaal, waar hij op de deur klopte.

"Kom binnen," zei Oz.

De Vogelverschrikker ging naar binnen en vond de kleine man bij het raam zitten, diep in gedachten verzonken.

"Ik kom voor mijn hersenen," zei de Vogelverschrikker een beetje ongemakkelijk.

"Oh ja; Ga alsjeblieft in die stoel zitten," antwoordde Oz. "Neem me niet kwalijk dat ik je hoofd eraf moet halen, maar ik zal het moeten doen om je hersenen op

de juiste plaats te krijgen."

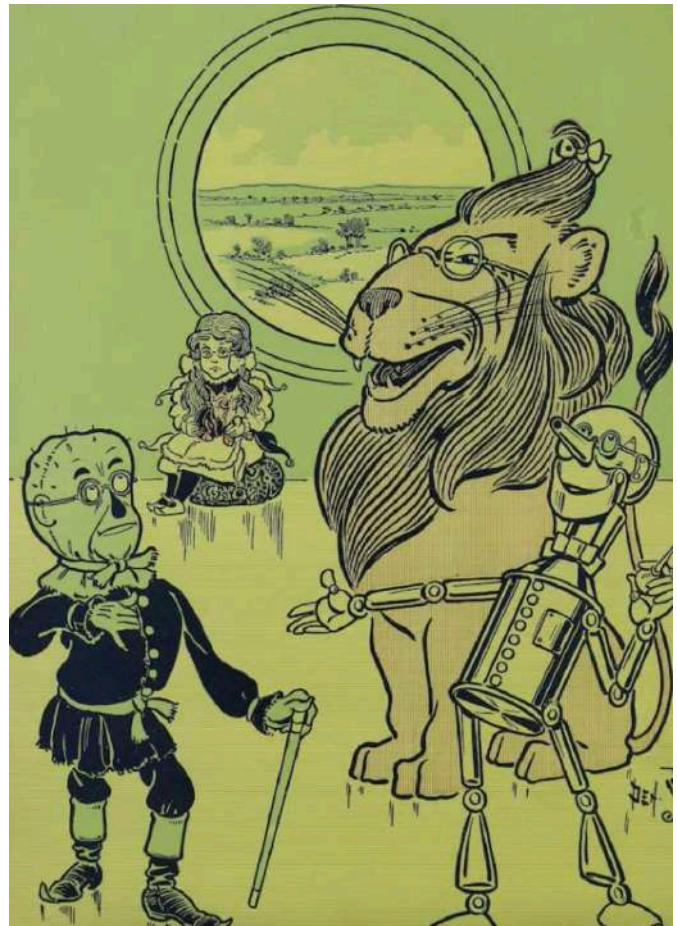
"Geen probleem," zei de Vogelverschrikker. "Je mag gerust mijn hoofd eraf te halen, zolang het maar een beter hoofd is wanneer je het er weer opzet."

Dus maakte de Tovenaar zijn hoofd los en haalde de stro eruit. Toen ging hij de achterkamer binnen en pakte een zakje zemelen, die hij met een heleboel spelden en naalden vermengde. Nadat hij ze grondig had geschud, vulde hij de bovenkant van het hoofd van de Vogelverschrikker met het mengsel en vulde de rest van de ruimte met stro om het op zijn plaats te houden.

Toen hij het hoofd van de Vogelverschrikker weer op zijn lichaam had vastgemaakt, zei hij tegen hem: "Vanaf nu zul je een geweldige man zijn, want ik heb je gloednieuwe hersenen gegeven."

De Vogelverschrikker was zowel blij als trots over de vervulling van zijn grootste wens, en nadat hij Oz hartelijk had bedankt, ging hij terug naar zijn vrienden. Dorothy keek hem nieuwsgierig aan. Zijn hoofd was aan de bovenkant flink uitgepuild door de hersenen.

"Hoe voel je je nu?" vroeg ze.



"Ik voel me wijs" antwoordde hij ernstig. "Wanneer ik aan mijn hersenen gewend ben, zal ik alles weten."

"Waarom steken die naalden en spelden uit je hoofd?" vroeg de Blikken Houthakker.

"Dat is het bewijs dat hij scherp is," merkte de Leeuw op.

"Nou, ik moet nu naar Oz gaan en mijn hart ophalen," zei de Houthakker. Dus liep hij naar de Troonzaal en klopte op de deur.

"Kom binnen," riep Oz, en de Houthakker kwam binnen en zei: "Ik ben voor mijn hart gekomen."

"Heel goed," antwoordde de kleine man. "Maar ik zal een gat in je borst moeten snijden, zodat ik je hart op de juiste plek kan zetten. Ik hoop dat het je geen pijn zal doen."

"Oh nee," antwoordde de Houthakker. "Ik zal dat helemaal niet voelen."

Dus pakte Oz een blichschaar en maakte een klein, vierkant gaatje in de linkerkant van de borst van de Blikken Houthakker. Toen ging hij naar een ladekast en haalde er een mooi hart uit, volledig gemaakt van zijde en gevuld met zaagsel.

"Is het geen schoonheid?" vroeg hij.

"Dat is het zeker," antwoordde de Houthakker, die zeer verheugd was. "Maar is het een goed hart?"

"Ja zeker, het is een heel goed hart," antwoordde Oz.

Hij legde het hart in de borst van de Houthakker, plaatste het stuk blik terug en soldeerde het netjes aan elkaar op de plek waar het was opengeknipt.

"Kijk," zei hij; "Nu heb je een hart waar elke man trots op zou kunnen zijn. Het spijt me dat ik een lapje blik op

je borst moest solderen, maar het kon echt niet anders gedaan worden."

"Dat is geen probleem!" riep de gelukkige Houthakker uit. "Ik ben je heel dankbaar en zal je vriendelijkheid nooit vergeten."

"Met plezier," antwoordde Oz.

Toen ging de Blikken Houthakker terug naar zijn vrienden, die hem hartelijk feliciteerden met zijn geluk. De Leeuw liep nu naar de Troonzaal en klopte op de deur.

"Kom binnen," zei Oz.

"Ik kom voor mijn moed," kondigde de Leeuw aan, terwijl hij de kamer binnenkwam.

"Heel goed," antwoordde de kleine man; "Ik zal het voor je halen."

Hij liep naar een kast en reikte naar een hoge plank en pakte er een vierkante groene fles uit, waarvan hij de inhoud in een prachtige groen-gouden schaal schonk. De Tovenaar hield de schaal voor aan de Laffe Leeuw, die eraan snuffelde alsof hij het niet lekker vond, maar de Tovenaar zei:

"Drink."

"Wat is het?" vroeg de Leeuw.

"Nou," antwoordde Oz, "als het in jou zat, zou het moed zijn. Je weet natuurlijk dat moed altijd in je zit; zodat dit pas echt moed kan worden genoemd als je het hebt ingeslikt. Daarom raad ik je aan om het zo snel mogelijk te drinken."

De Leeuw aarzelde niet langer, maar dronk tot de schaal leeg was.

"Hoe voel je je nu?" vroeg Oz.

"Vol moed," antwoordde de Leeuw, die blij terugging naar zijn vrienden om hen over zijn geluk te vertellen. Oz, nu alleen, glimlachte bij de gedachte aan zijn succes bij het geven van de dingen aan de Vogelverschrikker, de Blikken Houthakker en de Leeuw, die dachten dat het precies was wat ze wilden. "Hoe kan ik het helpen dat ik een fantast ben?" zei hij tegen zichzelf, "als al deze mensen me dingen laten doen waarvan iedereen weet dat ze niet kunnen? Het was gemakkelijk om de Vogelverschrikker, de Leeuw en de Houthakker blij te maken, omdat ze dachten dat ik alles kon. Maar er zal meer nodig zijn dan verbeeldingskracht om Dorothy terug naar Kansas te brengen, en ik weet echt nog niet hoe dat gedaan kan worden."

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Hoe de Luchtballon werd opgelaten (17/24)

Drie dagen lang hoorde Dorothy niets van Oz. Dit waren droevige dagen voor het kleine meisje, want haar vrienden waren allemaal heel gelukkig en tevreden. De Vogelverschrikker vertelde hen dat er prachtige gedachten in zijn hoofd zaten; maar hij wilde niet zeggen wat ze waren, omdat hij wist dat niemand ze kon begrijpen behalve hijzelf. Wanneer de Blikken Houthakker rondliep, voelde hij zijn hart in zijn borst kloppen; en hij vertelde Dorothy dat hij had ontdekt dat het een vriendelijker en teder hart was dan het hart dat hij had gehad toen hij nog van vlees was. De Leeuw verklaarde dat hij voor niets op aarde bang was en dat hij graag een leger van een tiental woeste Kalidahs zou trotseren.

Zo was iedereen van het kleine gezelschap tevreden, behalve Dorothy, die er meer dan ooit naar verlangde terug te keren naar Kansas.

Op de vierde dag liet Oz haar tot haar grote vreugde komen, en toen ze de troonzaal binnenkwam, begroette hij haar vriendelijk:

"Ga zitten, mijn lieve kind; Ik denk dat ik een manier heb gevonden om je uit dit land te krijgen."

"En terug naar Kansas?" vroeg ze gretig.

"Nou, van Kansas ben ik niet zeker," zei Oz, "want ik heb geen flauw idee waar het precies ligt. Maar het eerste wat je moet doen is de woestijn doorkruisen, en dan zou het gemakkelijk moeten zijn om de weg naar huis te vinden."

"Hoe kan ik de woestijn oversteken?" vroeg ze.

"Ik zal je vertellen wat ik denk," zei de kleine man.

"Zie je, toen ik naar dit land kwam, zat ik in een ballon. Ook jij kwam door de lucht, meegevoerd door een tornado. Dus ik geloof dat de beste manier om door de woestijn te reizen door de lucht zal zijn. Nu ligt het geheel buiten mijn macht om een tornado te maken; maar ik heb erover nagedacht en ik geloof wel dat ik een ballon kan maken."

"Hoe dan?" vroeg Dorothy.

"Een ballon," zei Oz, "is gemaakt van zijde, dat is bedekt met lijm om het gas erin te houden. Ik heb genoeg zijde in het Paleis, dus het zal geen moeite zijn om de ballon te maken. Maar in het hele land is geen gas om de ballon mee te vullen, om hem te laten zweven."

"Als de ballon niet blijft zweven," merkte Dorothy op, "zal het voor ons van geen enkel nut zijn."

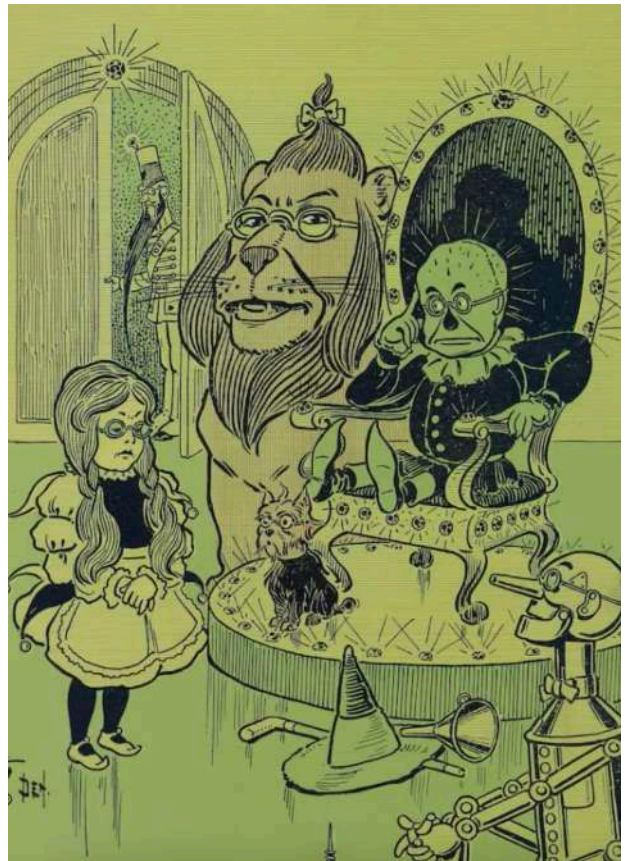
"Dat is waar," antwoordde Oz. "Maar er is een andere manier om het te laten zweven, namelijk door het te vullen met hete lucht. Hete lucht is niet zo goed als gas, want als de lucht koud zou worden, zou de ballon in de woestijn neerstorten en zouden we verloren zijn."

"Wij!" riep het meisje uit. "Ga je met mij mee?"

"Ja, natuurlijk," antwoordde Oz. "Ik ben het beu om een bedrieger te zijn. Als ik dit paleis zou verlaten, zou mijn volk spoedig ontdekken dat ik geen tovenaars ben, en dan zouden ze boos zijn op mij omdat ik hen had misleid. Dus ik moet de hele dag opgesloten blijven in deze kamers, en dat wordt vermoeiend. Ik zou veel liever met jou teruggaan naar Kansas en weer voor een circus werken." "Ik zal blij zijn met jouw gezelschap," zei Dorothy.

"Bedankt," antwoordde hij. "Als je me nu wilt helpen de zijde aan elkaar te naaien, dan gaan we aan onze ballon werken."

Dus pakte Dorothy naald en draad, en zo snel als Oz de stroken zijde in de juiste vorm sneed, naaide het meisje ze netjes aan elkaar. Eerst was er een strook lichtgroene zijde, daarna een strook donkergroen en toen een strook smaragdgroen; want Oz had er zin in om de ballon in verschillende tinten van de kleur om hen heen te maken. Het duurde drie dagen om alle stroken aan elkaar te naaien, maar toen het klaar was, hadden ze een grote zak groene zijde van meer dan zes meter lang.



Vervolgens smeerde Oz hem aan de binnenkant in met een laagje dunne lijm, om hem luchtdicht te maken, waarna hij aankondigde dat de ballon klaar was.

"Maar we moeten een mand hebben om in te zitten" zei hij. Daarom stuurde hij de soldaat met de groene bakkebaarden op pad voor een grote kledingmand, die hij met veel touwen aan de onderkant van de ballon vastmaakte.

Toen alles klaar was, liet Oz zijn volk weten dat hij een bezoek zou brengen aan zijn oudere broer, de Tovenaar die in de wolken leefde. Het nieuws verspreidde zich snel door de stad en iedereen kwam naar het prachtige schouwspel kijken.

Oz gaf opdracht om de ballon voor het paleis uit te laten vliegen, en de mensen keken er met veel nieuwsgierigheid naar. De Blikken Houthakker had een grote stapel hout gehakt, en nu maakte hij er vuur van, en Oz hield de onderkant van de ballon boven het vuur zodat de hete lucht die eruit kwam, in de zijden zak zou worden opgevangen. Geleidelijk zwol de ballon uit en steeg de lucht in, totdat de mand uiteindelijk net de grond raakte.

Toen stapte Oz in de mand en zei met luide stem tegen alle mensen:

"Ik ga nu weg om een bezoekje te brengen. Terwijl ik weg ben, zal de Vogelverschrikker over jullie regeren. Ik beveel jullie hem te gehoorzamen zoals je dat aan mij zou doen."

De ballon trok tegen die tijd hard aan het touw dat hem aan de grond hield, want de lucht erin was heet, en dit maakte hem veel lichter in gewicht dan toen er geen

lucht in zat en de ballon trok hard aan het touw om de lucht in te stijgen.

"Kom Dorothy!" riep de Toveraar. "Schiet op, anders vliegt de ballon weg."

"Ik kan Toto nergens vinden," riep Dorothy, die haar hondje niet achter wilde laten. Maar Toto was de menigte in gerend om tegen een katje te blaffen, en Dorothy vond hem eindelijk. Ze tilde hem op en rende naar de ballon.

Ze was er nog maar een paar stappen vandaan, en Oz strekte zijn handen uit om haar in de mand te helpen, toen kraak, daar braken de touwen en de ballon steeg zonder haar de lucht in.

"Kom terug!" schreeuwde ze. "Ik wil ook mee!"

"Ik kan niet terugkomen, lieve kind," riep Oz vanuit de mand. "Tot ziens!"

"Tot ziens!" schreeuwde iedereen, en alle ogen waren omhoog gericht naar waar de Toveraar in de mand zat, en verder en verder de lucht in rees.

En dat was het laatste dat iemand ooit van Oz, de Wonderbaarlijke Toveraar, zag, hoewel hij Omaha misschien veilig heeft bereikt en daar nu is, voor zover we weten. Maar de mensen dachten liefdevol aan hem terug en zeiden tegen elkaar:

"Oz was altijd onze vriend. Toen hij hier was, heeft hij voor ons deze prachtige Smaragdgroene Stad gebouwd, en nu hij er niet meer is, heeft hij de Wijze Vogelverschrikker bevolen om over ons te regeren."

Toch treurden ze dagenlang over het verlies van de Wonderbaarlijke Toveraar, en konden ze niet getroost worden.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Op Weg naar het Zuiden (18/24)

Dorothy huilde bittere tranen toen haar hoop om weer thuis te komen naar Kansas vervloog; maar toen ze erover nadacht, was ze blij dat ze niet in de ballon was gegaan. En ze had ook medelijden met het verlies van Oz, en dat gold ook voor haar metgezellen.

De Blikken Houthakker kwam naar haar toe en zei: "Ik zou ondankbaar zijn als ik niet zou rouwen om de man die mij mijn vriendelijke hart gaf. Ik zou graag een beetje willen huilen omdat Oz er niet meer is, als je tenminste zo vriendelijk wilt zijn mijn tranen weg te vegen, zodat ik niet zal roesten."

"Met genoegen," antwoordde ze, en ze bracht meteen een zakdoek. Toen huilde de Blikken Houthakker een paar minuten, terwijl Dorothy aandachtig naar de tranen keek en ze wegveegde met de zakdoek. Toen hij klaar was, bedankte hij haar vriendelijk en smeerde zichzelf grondig in met olie uit zijn met juwelen bezette oliekannetje, zodat hij niet weer zou roesten.

De Vogelverschrikker heerste nu over de Stad van Smaragd, en hoewel hij geen tovenaar was, waren de mensen trots op hem. "Want," zeiden ze, "er is geen andere stad in de hele wereld die wordt geregeerd door

een met stro gevulde man." En voor zover ze wisten, hadden ze daar volkomen gelijk in.

De ochtend nadat de ballon met Oz was opgegaan, ontmoetten de vier reizigers elkaar in de Troonzaal en bespraken wat te doen. De Vogelverschrikker zat op de grote troon en de anderen stonden respectvol voor hem. "We hebben niet veel pech," zei de nieuwe heerser, "want dit paleis en de Smaragdgroene Stad zijn nu van ons, en we kunnen doen wat we willen. Als ik me herinner dat ik kort geleden op een paal in het maïsveld van een boer stond, en dat ik nu de heerser ben van deze prachtige stad, ben ik heel tevreden met mijn lot."

"Ik ook," zei de Blikken Houthakker, "ik ben ook zeer tevreden met mijn nieuwe hart; en eigenlijk was dat het enige wat ik in de hele wereld wenste."

"Wat mij betreft, ik ben tevreden met de wetenschap dat ik net zo moedig ben als welk beest dan ook dat ooit heeft geleefd, zo niet moediger," zei de Leeuw bescheiden.

"Als Dorothy ook maar tevreden zou zijn met het leven in de Stad van Smaragd," vervolgde de Vogelverschrikker, "zouden we allemaal samen gelukkig kunnen zijn."

"Maar ik wil hier niet wonen," riep Dorothy. "Ik wil naar Kansas en weer bij tante Em en oom Henry wonen."

"Wel, wat kan er dan nu gedaan worden?" vroeg de Houthakker.

De Vogelverschrikker besloot hierover na te denken, en hij dacht zo diep na dat de spelden en naalden uit zijn hersenen begonnen te steken. Tenslotte zei hij:

"Waarom roep je de Gevleugelde Apen niet en vraag je ze je door de woestijn te dragen?"

"Daar heb ik niet aan gedacht!" zei Dorothy blij. "Het is precies wat ik moet doen. Ik ga meteen de Gouden Helm halen."

Nadat ze hem de Troonzaal had binnenbracht, sprak ze de magische woorden, en al snel vloog de bende Gevleugelde Apen door het open raam naar binnen en ging naast haar staan.

"Dit is de tweede keer dat je ons roept," zei de Apenkoning, terwijl hij een buiging maakte voor het kleine meisje. "Wat wens je?"

"Ik wil dat je met mij naar Kansas vliegt," zei Dorothy. Maar de Apenkoning schudde zijn hoofd.

"Dat kan niet", zei hij. "Wij behoren alleen tot dit land en kunnen het niet verlaten. Er is nog nooit een Gevleugelde Aap in Kansas geweest, en ik denk dat dat ook nooit zal gebeuren, want daar horen ze niet thuis. We zullen je graag van dienst zijn op welke manier dan ook, maar we kunnen de woestijn niet oversteken. Tot ziens."

En met nog een buiging spreidde de Apenkoning zijn vleugels en vloog weg door het raam, gevolgd door zijn hele bende.

Dorothy stond op het punt te gaan huilen van teleurstelling. "Ik heb de kracht van de Gouden Helm voor niets verspild," zei ze, "want de Gevleugelde Apen kunnen me niet helpen."

"Dat is zeker jammer!" zei de zachtmoedige Houthakker.

De Vogelverschrikker dacht weer na en zijn hoofd pulde zo verschrikkelijk uit dat Dorothy vreesde dat het zou barsten.

"Laten we de soldaat met de groene bakkebaarden erbij halen," zei hij, "en hem om advies vragen."

Dus werd de soldaat ontboden en ging schuchter de Troonzaal binnen, want zolang Oz nog leefde mocht hij nooit verder komen dan de deur.

"Dit kleine meisje," zei de Vogelverschrikker tegen de soldaat, "wil de woestijn oversteken. Hoe kan ze dat doen?"

"Dat weet ik niet," antwoordde de soldaat, "want niemand is ooit de woestijn overgestoken, alleen Oz."

"Is er niemand die mij kan helpen?" vroeg Dorothy ernstig.

"Glinda misschien wel," opperde hij.

"Wie is Glinda?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Zij is de Heks van het Zuiden. Ze is de machtigste van alle heksen en heerst over de Quadlings. Bovendien staat haar kasteel aan de rand van de woestijn, dus misschien weet ze wel een manier om die over te steken."

"Glinda is een goede heks, nietwaar?" vroeg het meisje.

"De Quadlings vinden haar goed," zei de soldaat, "en ze is aardig voor iedereen. Ik heb gehoord dat Glinda een mooie vrouw is, die jong weet te blijven ondanks de vele jaren die ze al heeft geleefd."

"Hoe kom ik bij haar kasteel?" vroeg Dorothy.

"De weg loopt recht naar het zuiden," antwoordde hij, "maar er wordt gezegd dat deze weg vol gevaren is voor reizigers. Er zijn wilde dieren in de bossen, en een er zijn vreemde mannen die er niet van houden dat vreemden hun land doorkruisen. Om deze reden komt geen van de Quadlings ooit naar de Stad van Smaragd." De soldaat verliet hen daarna en de Vogelverschrikker zei:

"Het lijkt erop dat Dorothy, ondanks de gevaren, toch het beste naar het Land van het Zuiden kan reizen en Glinda vragen haar te helpen. Want als Dorothy hier blijft, komt ze natuurlijk nooit meer terug naar Kansas." "Jij hebt zeker weer diep nagedacht," zei de Blikken Houthakker.

"Ja dat heb ik gedaan," zei de Vogelverschrikker.

"Ik ga met Dorothy mee," verklaarde de Leeuw, "want ik ben jouw stad beu en verlang weer naar het bos en het land. Ik ben echt een wild beest, weet je. Bovendien heeft Dorothy iemand nodig die haar beschermt."

"Dat is waar," beaamde de Houthakker. "Mijn bijl kan haar misschien van dienst zijn; dus ik zal ook met haar meegaan naar het Land van het Zuiden."

"Wanneer zullen we vertrekken?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Ga je ook mee?" vroegen ze allemaal verbaasd.

"Zeker. Zonder Dorothy had ik nooit hersenen gehad. Zij tilde me van de paal in het maïsveld en bracht me naar de Stad van Smaragd. Dus mijn geluk heb ik allemaal aan haar te danken, en ik zal haar nooit verlaten voordat ze voorgoed teruggaat naar Kansas."

"Dank jullie wel," zei Dorothy dankbaar. "Jullie zijn allemaal erg aardig voor mij. Maar ik wil wel zo snel mogelijk vertrekken."

"Morgenochtend gaan we," antwoordde de Vogelverschrikker. "Laten we ons nu allemaal goed voorbereiden, want het zal een lange reis worden."

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Aangevallen door de Vechtende Bomen (19/24)

De volgende ochtend kuste Dorothy het mooie groene meisje vaarwel, en ze schudden allemaal de hand van de soldaat met de groene bakkebaarden, die met hen tot aan de poort was meegelopen. Toen de Wachter van de Poort hen weer zag, vroeg hij zich af waarom ze de prachtige Stad weer gingen verlaten want ze zouden zeker weer in nieuwe problemen terecht komen. Maar hij ontgrendelde onmiddellijk hun bril, die hij terug in de groene doos stopte, en wenste hen een hele goede reis. "Jij bent nu onze heerser", zei hij tegen de Vogelverschrikker; "Je moet dus wel zo snel mogelijk bij ons terugkomen."

"Dat zal ik zeker doen wanneer ik daartoe in staat ben," antwoordde de Vogelverschrikker; "Maar eerst moet ik Dorothy helpen om thuis te komen."

Terwijl Dorothy voor de laatste keer afscheid nam van de goedaardige Wachter van de Poort zei ze:

"Ik ben heel vriendelijk behandeld in je mooie stad, en iedereen is goed voor me geweest. Ik kan je niet vertellen hoe dankbaar ik ben."

"Probeer dat ook maar niet, mijn lieve kind," antwoordde hij. "We zouden je graag bij ons houden,

maar als jij wilt terugkeren naar Kansas, hoop ik dat je een manier zult vinden." Toen opende hij de poort van de buitenmuur, en ze liepen erdoor en begonnen aan hun reis.

De zon scheen helder toen onze vrienden hun gezicht naar het Land van het Zuiden draaiden. Ze waren allemaal opgewekt en lachten en praatten met elkaar. Dorothy was opnieuw vervuld van de hoop thuis te komen, en de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker waren blij haar daarbij van dienst te kunnen zijn. Wat de Leeuw betreft,

hij snoof verrukt de frisse lucht op en zwipte met zijn staart heen en weer van pure vreugde dat hij weer op het platteland was, terwijl Toto om hen heen rende en de motten en vlinders achtervolgde, de hele tijd vrolijk blaffend.

"Het stadsleven is helemaal niets voor mij," merkte de Leeuw op, terwijl ze in een vlot tempo verder liepen. "Ik ben veel afgefallen sinds ik

daar woonde, en ik verlang naar een kans om de andere dieren te laten zien hoe moedig ik ben geworden."

Ze draaiden zich om en wierpen een laatste blik op de Smaragdgroene Stad. Het enige wat ze konden zien was een massa torens en spitsen achter de groene muren, en



hoog boven alle torenspitsen en de koepel van het Paleis van Oz.

"Oz was uiteindelijk niet zo'n slechte tovenaar," zei de Blikken Houthakker, terwijl hij zijn hart in zijn borst voelde rondkleppen.

"Hij wist hoe hij mij hersenen moest geven, hele goede hersenen zelfs," zei de Vogelverschrikker.

"Als Oz een dosis van de moed had genomen die hij mij gaf," voegde de Leeuw eraan toe, "zou ook hij een moedig man zijn geweest."

Dorothy zei niets. Oz had de belofte die hij haar had gedaan niet gehouden, maar hij had zijn best gedaan, dus vergaf ze hem. Zoals hij zei, hij was een goede man, ook al was hij een slechte tovenaar.

Op de eerste dag ging de reis door de groene velden en langs de prachtige bloemen die zich aan alle kanten rond de Stad van Smaragd uitstrekten. Ze sliepen die nacht op het gras, met niets anders dan de sterren boven hen; en ze sliepen heerlijk daar.

In de ochtend reisden ze verder tot ze bij een dik bos kwamen. Er was geen manier om er omheen te gaan, want het leek zich naar rechts en links uit te strekken zover ze konden zien; en bovendien durfden ze de richting van hun reis niet te veranderen, uit angst om te verdwalen. Dus zochten ze naar de plek waar het het gemakkelijkst zou zijn om het bos in te komen.

De Vogelverschrikker, die voorop liep, ontdekte uiteindelijk een grote boom met zulke wijdverspreide takken dat er ruimte was voor het hele gezelschap om eronderdoor te gaan. Dus liep hij naar voren naar de

boom, maar net toen hij onder de eerste takken kwam, bogen ze zich voorover en kronkelden zich om hem heen, en het volgende moment werd hij van de grond getild en halsoverkop weer tussen zijn medereizigers geslingerd.

Dit deed de Vogelverschrikker natuurlijk geen pijn, maar het verraste hem wel, en hij zag er nogal duizelig uit toen Dorothy hem oppakte.

"Hier is nog een ruimte tussen de bomen," riep de Leeuw.

"Laat mij het eerst proberen," zei de Vogelverschrikker, "want het doet mij geen pijn als ik heen en weer geslingerd wordt." Terwijl hij sprak, liep hij naar een andere boom, maar de takken grepen hem onmiddellijk vast en gooiden hem weer terug.

"Dit is echt vreemd," riep Dorothy uit. "Wat moeten we nu doen?"

"Het lijkt erop dat de bomen besloten hebben ons tegen te houden en onze reis te onderbreken," merkte de Leeuw op.

"Ik geloof dat ik het ga proberen," zei de Houthakker, en met zijn bijl op zijn schouder marcheerde hij naar de eerste boom die de Vogelverschrikker zo ruw had behandeld. Toen een grote tak zich voorover boog om hem te grijpen, hakte de Houthakker er met zijn bijl zo hevig in dat hij hem in tweeën sneed. Onmiddellijk begon de boom al zijn takken te schudden alsof hij pijn had, en de Blikken Houthakker kon er veilig onderdoor.

"Kom op!" schreeuwde hij naar de anderen. "Wees snel!" Ze renden allemaal naar voren en liepen zonder verwondingen onder de boom door, behalve Toto, die

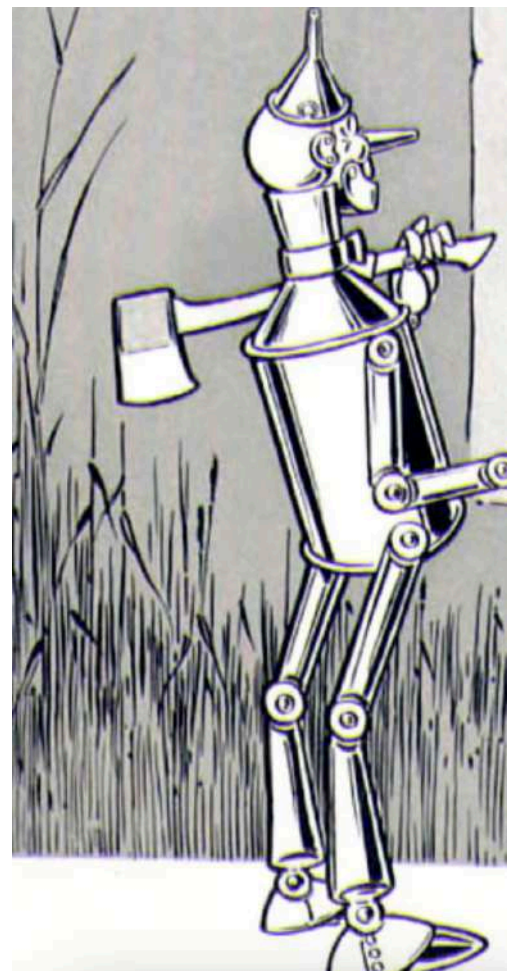
door een kleine tak werd gegrepen en heen en weer geschud totdat hij jankte. Maar de Houthakker hakte prompt de tak af en liet het hondje vrij.

De andere bomen van het bos deden niets om ze tegen te houden, dus kwamen ze tot de conclusie dat alleen de eerste rij bomen hun takken naar beneden kon buigen, en dat dit waarschijnlijk de politieagenten van het bos waren, en dat ze deze bijzondere macht hadden gekregen om vreemden buiten te houden.

De vier reizigers liepen nu gemakkelijk tussen de bomen door tot ze bij de andere rand van het bos kwamen. Toen vonden ze tot hun verbazing een hoge muur voor zich die van wit porselein leek te zijn. De muur was glad, zoals het oppervlak van een schaal, en hoger dan hun hoofden.

"Wat moeten we nu doen?" vroeg Dorothy.

"Ik zal een ladder maken," zei de Blikken Houthakker, "want we moeten beslist over de muur klimmen."



Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Het Sierlijke Porseleinen Land (20/24)

Terwijl de Houthakker een ladder aan het maken was van hout dat hij in het bos vond, ging Dorothy liggen en sliep, want ze was moe van de lange wandeling. De Leeuw rolde zich ook op om te slapen en Toto lag gezellig naast hem.

De Vogelverschrikker keek naar de Houthakker terwijl hij aan het werk was en zei tegen hem:

"Ik kan echt niet bedenken waarom deze muur hier staat, noch waar hij van gemaakt is."

"Geef je hersenen wat rust en maak je geen zorgen over de muur," antwoordde de Houthakker. "Als we eroverheen zijn geklommen, zullen we weten wat er aan de andere kant is."

Na een tijdje was de ladder klaar. De ladder zag er onhandig uit, maar de Blikken Houthakker was er zeker van dat die sterk was en aan hun doel zou voldoen. De Vogelverschrikker maakte Dorothy, de Leeuw en Toto wakker en vertelde hen dat de ladder klaar was. De Vogelverschrikker klom als eerste de ladder op, maar hij was zo onhandig dat Dorothy vlak achter hem moest volgen om te voorkomen dat hij eraf viel. Toen hij zijn

hoofd over de muur stak, zei de Vogelverschrikker: "Oh allemachtig."

"Loop door," riep Dorothy uit.

Dus de Vogelverschrikker klom verder naar boven en ging op de top van de muur zitten, en Dorothy stak haar hoofd naar boven en riep: "Oh, allemachtig" net zoals de Vogelverschrikker had gedaan.

Toen kwam Toto naar boven en begon onmiddellijk te blaffen, maar Dorothy zorgde ervoor dat hij weer stil werd.

De Leeuw beklom vervolgens de ladder en de Blikken Houthakker kwam als laatste; en ze riepen allebei: "Oh, allemachtig" zodra ze over de muur keken. Toen ze allemaal op een rij op de muur zaten, keken ze naar beneden en zagen iets vreemds.

Voor hen lag een groot stuk land met een vloer zo glad en glanzend en wit als de bodem van een grote porseleinen schaal.

Verspreid over het land stonden veel huizen geheel van porselein, geschilderd in de helderste kleuren.

Deze huizen waren vrij klein; de grootste reikte slechts tot Dorothy's

middel. Er waren ook mooie kleine schuren, met porseleinen hekken eromheen; en veel koeien en



schapen en paarden en varkens en kippen, allemaal gemaakt van porselein, ze stonden rondom in groepjes.

Maar het vreemdste van allemaal waren de mensen die in dit eigenaardige land woonden. Er waren melkmeisjes en herderinnen, met felgekleurde lijfjes en gouden vlekken op hun gewaden; en prinsessen met prachtige jurken van zilver, goud en paars; en herders gekleed in kniebroeken met roze, gele en blauwe strepen eronder, en gouden gespen aan hun schoenen; en prinses met met juwelen bezette kronen op hun hoofd, gekleed in hermelijnen gewaden en satijnen wambuizen; en grappige clowns in gewaden met ruches, met ronde rode vlekken op hun wangen en hoge, puntige mutsen. En het vreemdste van alles was dat deze mensen allemaal van porselein waren, zelfs hun kleding, en ze waren zo klein dat de langste van hen niet hoger was dan Dorothy's knie.

Aanvankelijk had niemand ook maar een beetje aandacht voor de reizigers, behalve een kleine paarse porseleinen hond met een extra grote kop, die naar de muur kwam en met een klein stemmetje tegen hen blafte, en daarna weer weg rende.

"Hoe komen we beneden?" vroeg Dorothy.

De ladder was te zwaar om omhoog te trekken, dus liet de Vogelverschrikker zich van de muur vallen en de anderen sprongen op hem neer zodat de harde vloer hun voeten geen pijn zou doen. Natuurlijk zorgden ze ervoor dat ze niet op zijn hoofd terechtkwamen en de pinnen in hun voeten kregen. Toen ze allemaal veilig beneden waren, pakte ze de Vogelverschrikker op,

wiens lichaam behoorlijk plat was, en klopten zijn stro weer in vorm.

"We moeten door deze vreemde plek heen om aan de andere kant te komen," zei Dorothy, "want het zou onverstandig zijn om een andere kant op te gaan dan richting het zuiden."

Ze begonnen door het land van Porselein te lopen, en het eerste wat ze tegenkwamen was een porseleinen melkmeisje dat een porseleinen koe melkte. Toen ze dichterbij kwamen, gaf de koe plotseling een trap en schopte tegen de kruk, de emmer en zelfs tegen het melkmeisje, en alles viel met veel gekletter op de porseleinen grond.

Dorothy was geschokt toen ze zag dat de koe haar poot had afgebroken en dat de emmer in verschillende kleine stukjes lag, terwijl het arme melkmeisje een barst in haar linkerelleboog had.

"Jij daar!" riep het melkmeisje boos. "Kijk eens wat je hebt gedaan! Mijn koe heeft haar poot gebroken en ik moet haar naar de herstelwerkplaats brengen en haar daar weer laten lijmen. Waarom zijn jullie hier en waarom maken jullie mijn koe bang?"

"Het spijt me heel erg," antwoordde Dorothy.

"Alsjeblieft vergeef ons."

Maar het mooie melkmeisje was veel te geïrriteerd om enig antwoord te geven. Ze pakte mokkend de afgebroken poot op en leidde haar koe weg, het arme dier hinkend op drie poten. Terwijl ze wegliep wierp het melkmeisje vele verwijtende blikken over haar schouder naar de onhandige vreemdelingen, terwijl ze haar gekneusde elleboog dicht tegen haar zij hield.

Dorothy was behoorlijk bedroefd over dit ongeluk. "We moeten hier heel voorzichtig zijn," zei de goedhartige Houthakker "anders bezeren we deze mooie kleine mensen per ongeluk zo erg, dat ze er nooit meer overheen komen."

Iets verderop ontmoette Dorothy een prachtig geklede jonge prinses, die stopte toen ze de vreemdelingen zag en daarna begon weg te rennen.

Dorothy wilde meer van de prinses zien, dus rende ze achter haar aan. Maar het Porseleinen meisje riep:

"Achtervolg me niet! Achtervolg me niet!"

Ze had zo'n bang stemmetje dat Dorothy stopte en zei: "Waarom niet?"

"Omdat," antwoordde de prinses, die op veilige afstand bleef staan, "als ik ren, ik misschien val en mezelf kapot maak."

"Maar zou je niet gerepareerd kunnen worden?" vroeg het meisje.

"Oh ja dat wel; maar je ziet er nooit meer zo mooi uit nadat je bent gerepareerd, snap je," antwoordde de prinses.

"Ja dat begrijp ik," zei Dorothy.

"Kijk, daar komt meneer Joker aan, een van onze clowns" vervolgde het porseleinen dametje, "hij probeert altijd op zijn hoofd te staan. Hij heeft zichzelf zo vaak gebroken dat hij op honderd plaatsen gerepareerd is, en hij ziet er helemaal niet mooi uit. Daar komt hij aan, zodat je het zelf kunt zien."

Er inderdaad een vrolijke kleine clown kwam op hen aflopen, en Dorothy kon zien dat hij, ondanks zijn mooie kleren in rood, geel en groen, volledig onder de

scheuren zat. De scheuren liepen alle kanten op en het was duidelijk dat hij op veel plaatsen hersteld was. De Clown stak zijn handen in zijn zakken, en nadat hij zijn wangen had opgeblazen en er uitdagend met zijn hoofd naar had geknikt, zei hij:

"Mijn lieve dame,
Waarom staar je zo
Naar de arme oude meneer Joker?
Jij bent zo stijf en stram
Het is alsof
Je een stok hebt opgegeten!"

"Wees stil, meneer!" zei de prinses. "Zie je niet dat dit vreemden zijn en dat ze met respect behandeld moeten worden?"

"Nou, dat is respect, naar ik meen," verklaarde de Clown, en hij ging onmiddellijk op zijn hoofd staan.

"Let maar niet op meneer Joker," zei de prinses tegen Dorothy. "Hij heeft behoorlijk veel barsten in zijn hoofd, en dat maakt hem dwaas."

"O, ik vind hem helemaal niet vervelend," zei Dorothy.

"Maar jij bent zo mooi," vervolgde ze, "dat ik zeker weet dat ik heel veel van je zou kunnen houden. Mag ik je niet mee terugnemen naar Kansas, en je daar op de schoorsteenmantel van tante Em zetten? Ik zou je in mijn mandje kunnen dragen."

"Dat zou mij heel ongelukkig maken," antwoordde de porseleinen prinses. "Zie je, hier in ons land leven we tevreden en kunnen we praten en bewegen wanneer we willen. Maar telkens wanneer iemand van ons wordt weggenomen, verstijven onze gewrichten onmiddellijk en kunnen we alleen maar rechtop staan en er mooi

uitzien. Dat is natuurlijk alles wat van ons wordt verwacht als we op schoorsteenmantels, kasten en salontafels staan, maar ons leven is hier in ons eigen land veel aangenamer."

"Ik zou je voor niets ter wereld ongelukkig willen maken!" riep Dorothy uit. "Dus ik neem nu dan maar gewoon afscheid."

"Tot ziens," antwoordde de prinses.

Ze liepen voorzichtig door het Porseleinen land. De kleine dieren en alle mensen renden meteen opzij, uit angst dat de vreemdelingen hen zouden breken, en na ongeveer een uur bereikten de reizigers de andere kant van het land en kwamen bij een andere porseleinen muur.

Deze was niet zo hoog als de eerste, en door op de rug van de Leeuw te gaan staan, slaagden ze er allemaal in om naar boven te klauteren. Toen trok de Leeuw zijn poten onder zich en sprong op de muur; maar net toen hij sprong, gooide hij met zijn staart een porseleinen kerk omver en sloeg alles aan stukken.

"Dat was jammer," zei Dorothy, "maar eigenlijk denk ik dat we geluk hebben gehad dat we deze kleine mensen niet meer kwaad hebben gedaan dan het breken van een koeienpoot en een kerk. Ze zijn allemaal zo broos!"

"Dat zijn ze inderdaad," zei de Vogelverschrikker, "en ik ben dankbaar dat ik van stro ben gemaakt en niet gemakkelijk kan worden beschadigd. Er zijn ergere dingen in de wereld dan een Vogelverschrikker zijn."

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Leeuw wordt de Koning van de Beesten (21/24)

Nadat ze van de porseleinen muur naar beneden waren geklommen, bevonden de reizigers zich in een onaangenaam land, vol moerassen, poelen en land bedekt met hoog, ruig gras. Het was moeilijk om te lopen zonder in modderige gaten te vallen, want het gras was zo dik dat het de gaten aan het zicht onttrok. Door zorgvuldig hun weg te kiezen, kwamen ze echter veilig verder totdat ze vaste grond bereikten. Maar hier leek het land wilder dan ooit, en na een lange en vermoeiende wandeling door het kreupelhout kwamen ze in een ander bos terecht, waar de bomen groter en ouder waren dan ze ooit hadden gezien.

"Dit bos is werkelijk verrukkelijk," verklaarde de Leeuw, terwijl hij verheugd om zich heen keek. "Ik heb nog nooit een mooiere plek gezien dan deze."

"Het ziet er somber uit," zei de Vogelverschrikker.

"Helemaal niet," antwoordde de Leeuw. "Ik zou hier de rest van mijn hele leven wel willen wonen. Voel je hoe zacht de gedroogde bladeren onder je voeten zijn en hoe rijk en groen het mos is dat zich aan deze oude bomen vastklampt. Geen enkel wild dier kan zich een prettiger thuis wensen."

"Misschien zijn er wel wilde dieren in het bos," zei Dorothy.

"Ik denk dat die er wel zijn," antwoordde de Leeuw, "maar ik zie geen enkel wild dier in de buurt."

Ze liepen door het bos totdat het te donker werd om verder te gaan. Dorothy en Toto en de Leeuw gingen liggen slapen, terwijl de Houthakker en de Vogelverschrikker zoals gewoonlijk de wacht hielden. Toen het ochtend werd, begonnen ze opnieuw aan hun tocht. Maar toen ze een stukje verder waren gekomen, hoorden ze een laag gerommel, zoals het grommen van veel wilde dieren. Toto jammerde een beetje, maar geen van de anderen schrok en ze bleven het



platgetreden pad volgen tot ze bij een opening in het bos kwamen, waar honderden dieren van allerlei soort bijeen waren gekomen. Er waren tijgers en olifanten en beren en wolven en vossen en alle anderen die in deze omgeving thuishoorden, en een ogenblik was Dorothy bang. Maar de Leeuw legde uit dat de dieren een bijeenkomst hielden, en hij beoordeelde aan de hand van hun gebrom en gegrom dat ze in grote problemen zaten.

Terwijl hij sprak, kregen verschillende dieren hem in het oog, en onmiddellijk werd de grote menigte als bij toverslag stil. De grootste van de tijgers kwam naar de Leeuw toe, maakte een buiging en zei:

"Welkom, Koning der Dieren! Je bent op het juiste moment gekomen om onze vijand te bevechten en opnieuw vrede te brengen voor alle dieren in het bos."

"Wat is het probleem?" vroeg de Leeuw rustig.

"We worden allemaal bedreigd," antwoordde de tijger, "door een felle vijand die onlangs dit bos is

binnengedrongen. Het is een enorm monster, net een grote spin, met een lichaam zo groot als een olifant en benen zo lang als een boomstam. Het heeft acht van deze lange poten, en terwijl het monster door het bos kruipt, grijpt hij een dier en sleept het naar zijn mond, waar hij het opeet zoals een spin een vlieg. Niemand van ons is veilig zolang dit woeste wezen nog leeft, en we hadden een vergadering belegd om te beslissen hoe we voor onszelf moesten zorgen toen jij bij ons kwam." De Leeuw dacht even na.

"Zijn er nog meer leeuwen in dit bos?" vroeg hij.

"Nee; er waren er een paar, maar het monster heeft ze allemaal opgegeten. En bovendien waren ze geen van allen zo groot en moedig als jij."

"Als ik een einde maak aan jullie vijand, zullen jullie dan voor mij buigen en mij gehoorzamen als Koning van het Woud?" vroeg de Leeuw.

"Dat zullen we graag doen," antwoordde de tijger; en alle andere dieren brulden met een machtig gebrul:

"Dat zullen we doen!"

"Goed, waar is die grote spin van jullie nu?" vroeg de Leeuw.

"Daar, tussen de eikenbomen," zei de tijger, wijzend met zijn poot.

"Zorg goed voor deze vrienden van mij," zei de Leeuw, "dan ga ik nu meteen tegen het monster vechten."

Hij nam afscheid van zijn kameraden en marcheerde trots weg om de strijd met de vijand aan te gaan.

De grote spin lag te slapen toen de Leeuw hem vond, en hij zag er zo lelijk uit dat zijn vijand vol walging zijn neus optrok. Zijn poten waren net zo lang als de tijger had gezegd, en zijn lichaam was bedekt met grof zwart haar. Hij had een grote mond, met een rij scherpe tanden van wel 30 centimeter lang; maar zijn kop was met het mollige lichaam verbonden door een nek zo slank als de taille van een wesp. Dit gaf de Leeuw een idee van de beste manier om het wezen aan te vallen, en omdat hij wist dat het gemakkelijker was om het slapend dan wakker te bevechten, maakte hij een geweldige sprong en landde direct op de rug van het monster. Vervolgens sloeg hij met één klap van zijn zware poot, gewapend met scherpe klauwen, de kop van de spin van zijn lichaam. Terwijl hij naar beneden sprong, keek hij ernaar totdat de lange benen niet meer wiebelden, toen wist hij dat het beest echt dood was. De Leeuw ging terug naar de open plek in het bos waar de dieren op hem wachtten en zei trots:

"Julie hoeven niet langer bang te zijn voor de vijand."

Toen bogen de dieren zich voor de Leeuw als hun Koning, en hij beloofde terug te komen en over hen te heersen zodra Dorothy veilig op weg was naar Kansas.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Het Land van de Quadlings (22/24)

De vier reizigers trokken verder veilig door de rest van het bos en toen ze uit de duisternis kwamen, zagen ze voor zich een steile heuvel, van boven tot onder bedekt met grote stukken rots.

"Dat zal een zware klim worden," zei de Vogelverschrikker, "maar we moeten toch over de heuvel zien te komen."

Dus ging hij voorop en de anderen volgden. Ze hadden bijna de eerste rots bereikt toen ze een ruwe stem hoorden roepen: "Blijf op afstand!"

"Wie ben jij?" vroeg de Vogelverschrikker.

Toen verscheen er een hoofd boven de rots en dezelfde stem zei: "Deze heuvel is van ons, en we staan niet toe dat iemand hem oversteekt."

"Maar wij moeten er overheen," zei de Vogelverschrikker. "Wij gaan naar het land van de Quadlings."

"Maar dat zal niet gebeuren," antwoordde de stem, en daar stapte van achter de rots de vreemdste man vandaan die de reizigers ooit hadden gezien.

Hij was vrij klein en stevig en had een groot hoofd, dat van boven plat was en werd ondersteund door een dikke nek vol rimpels. Maar hij had helemaal geen armen, en

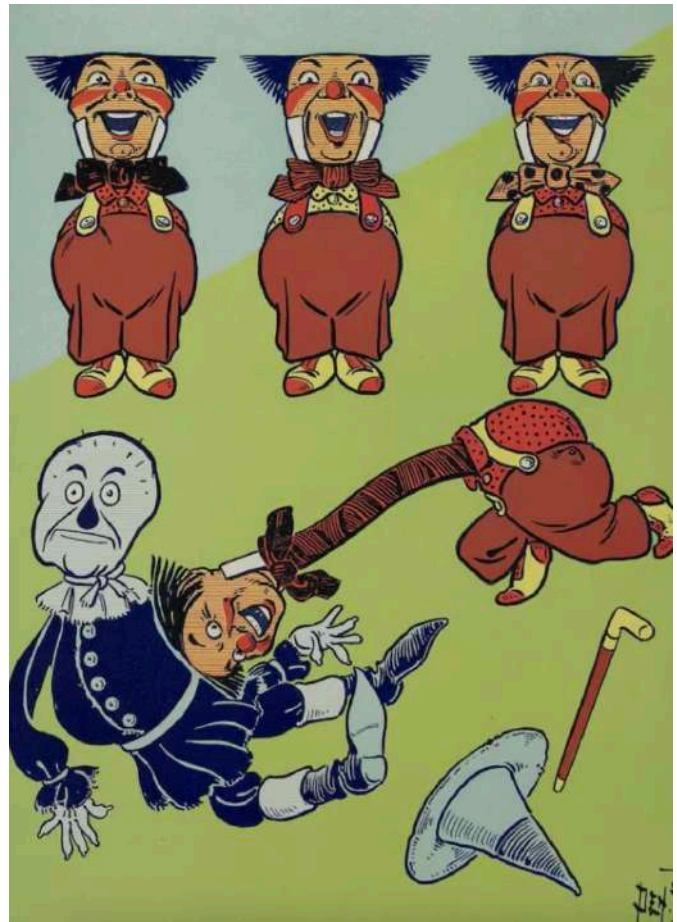
toen hij dit zag, was de Vogelverschrikker niet bang dat zo'n hulpeloos wezen hen ervan zou kunnen weerhouden de heuvel te beklimmen. Dus zei hij: "Het spijt me dat ik niet doe wat je wilt, maar we moeten je heuvel oversteken, of je het nu leuk vindt of niet," en hij liep stoutmoedig naar voren.

Bliksemsnel schoot het hoofd van de man naar voren en strekte zijn nek

zich uit totdat de bovenkant van het hoofd, waar het plat was, het hoofd van de Vogelverschrikker in het midden raakte en hem de heuvel deed af tuimelen. Bijna net zo snel als het kwam, ging het hoofd terug naar het lichaam, en de man lachte hard en zei: "Het is heus niet zo eenvoudig als je denkt!"

Er klonk een luidruchtig gelach uit de andere rotsen, en Dorothy zag honderden armloze Hamer-koppen op de heuvel, één achter elke rots.

De Leeuw werd behoorlijk boos door het gelach veroorzaakt door het ongeluk van de Vogelverschrikker, en met een luid gebrul dat weergalmde als een donderslag, stormde hij de heuvel op.



Opnieuw schoot er snel een hoofd naar buiten en de grote Leeuw rolde de heuvel af alsof hij door een kanonskogel was getroffen.

Dorothy rende naar beneden en hielp de Vogelverschrikker overeind, en de Leeuw kwam naar haar toe, gekneusd en vol blauwe plekken, en zei: "Het heeft geen zin om met mensen met schietende hoofden te vechten; niemand kan ze weerstaan."

"Maar wat kunnen we dan doen?" vroeg het meisje.

"Roep de Gevleugelde Apen," opperde de Blikken Houthakker. "Je hebt nog steeds het recht om ze nog een keer te bevelen."

"Heel goed idee," antwoordde ze, en terwijl ze de Gouden Helm opzette, sprak ze de magische woorden uit. De Apen waren net zo snel als altijd, en binnen enkele ogenblikken stond de hele bende voor haar.

"Wat zijn jouw bevelen?" vroeg de Koning der Apen, terwijl hij diep boog.

"Breng ons over de heuvel naar het land van de Quadlings," antwoordde het meisje.

"Goed, dat zal gebeuren," zei de Koning, en onmiddellijk grepen de Gevleugelde Apen de vier reizigers en Toto in hun armen en vlogen met hen weg. Toen ze de heuvel overstaken, schreeuwden de Hamerkoppen van ergernis en schoten hun hoofd hoog in de lucht, maar ze konden de Gevleugelde Apen niet bereiken, die Dorothy en haar kameraden veilig over de heuvel droegen en hen in het prachtige land van de Quadlings neerzette.

"Dit is de laatste keer dat je ons hebt kunnen oproepen," zei de leider tegen Dorothy; "Vaarwel en ik wens je verder veel geluk toe."

"Tot ziens, en hartelijk bedankt," antwoordde het meisje; en de Apen gingen weer de lucht in en waren in een mum van tijd uit het zicht verdwenen.

Het land van de Quadlings leek rijk en gelukkig. Er was veld na veld met rijpend graan, met goed geplaveide wegen ertussen, en mooie kabbelende beekjes met sterke bruggen eroverheen. De hekken, huizen en bruggen waren allemaal felrood geverfd, net zoals ze geel waren geverfd in het land van de Winkies en blauw in het land van de Dwergen. De Quadlings zelf, die klein en dik waren en er mollig en goedaardig uitzagen, waren geheel in het rood gekleed, wat helder afstak tegen het groene gras en het vergelende graan.

De Apen hadden hen bij een boerderij neergezet en de vier reizigers liepen ernaar toe en klopten op de deur. De vrouw van de boer deed open en toen Dorothy vroeg of ze wat eten mochten, gaf ze hen een goede maaltijd met drie soorten cake en vier soorten koekjes en een schaal melk voor Toto.

"Hoe ver is het nog naar het kasteel van Glinda?" vroeg het meisje.

"Het is niet ver meer" antwoordde de boerin. "Neem de weg naar het Zuiden en je zult er al snel zijn."

Ze bedankten de goede vrouw, begonnen opnieuw en liepen langs de velden en over de mooie bruggen totdat ze een heel mooi kasteel voor zich zagen. Voor de poort stonden drie jonge meisjes, gekleed in mooie rode uniformen afgezet met gouden vlechtwerk; en toen Dorothy dichterbij kwam, zei een van hen tegen haar: "Waarom ben je naar het Land van het Zuiden gekomen?"

"Om de Goede Heks te zien die hier regeert," antwoordde Dorothy. "Wil je me naar haar toe brengen?"

"Geef me je naam, dan zal ik Glinda vragen of ze je wil ontvangen." Ze vertelden wie ze waren, en de vrouwelijke soldaat ging het kasteel binnen. Na enkele ogenblikken kwam ze terug om te zeggen dat Dorothy en de anderen zouden worden toegelaten.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Glinda de Goede Heks vervult Dorothy's Wens (23/24)

Maar voordat ze Glinda gingen opzoeken, werden ze naar een kamer van het kasteel gebracht, waar Dorothy haar gezicht waste en haar haar kamde, en de Leeuw het stof uit zijn manen schudde, en de Vogelverschrikker zichzelf in zijn beste vorm klopte en de Houthakker zijn blik poetste en zijn gewrichten smeerde.

Toen ze allemaal behoorlijk toonbaar waren, volgden ze het soldaatmeisje naar een grote kamer waar de heks Glinda op een troon van robijnen zat.

Ze was, in hun ogen, zowel mooi als jong. Haar haar was dieprood van kleur en viel in golvende krulletjes over haar schouders. Haar jurk was zuiver wit, maar haar ogen waren blauw en ze keken vriendelijk naar het kleine meisje.

"Wat kan ik voor je doen, mijn kind?" vroeg ze.

Dorothy vertelde de Heks haar hele verhaal: hoe de tornado haar naar het Land van Oz had gebracht, hoe ze haar metgezellen had gevonden en over de prachtige avonturen die ze hadden meegemaakt.

"Mijn grootste wens nu," voegde ze eraan toe, "is om terug te gaan naar Kansas, want tante Em zal zeker

denken dat mij iets vreselijks is overkomen, en daar zal ze lang over rouwen; en tenzij de oogst dit jaar beter is dan vorig jaar, weet ik zeker dat oom Henry dat niet kan betalen."

Glinda boog zich naar voren en kustte het lieve, naar boven gerichte gezicht van het vriendelijke kleine meisje.

"Zegen je lieve hart," zei ze, "ik weet zeker dat ik je kan vertellen hoe je kan terugkeren naar Kansas." Toen voegde ze eraan toe: "Maar als ik dat doe, moet je mij de Gouden Helm geven."

"Graag!" riep Dorothy uit; "de Gouden Helm heeft nu geen enkel nut meer voor mij, en wanneer jij de helm hebt, kun jij nu de Gevleugelde Apen drie keer bevelen."

"En ik vermoed dat ik hun hulp juist die drie keer nodig zal hebben," antwoordde Glinda glimlachend.

Dorothy gaf haar toen de Gouden Helm, en de Heks zei tegen de Vogelverschrikker: "Wat ga jij doen wanneer Dorothy weg is?"

"Ik zal terugkeren naar de Stad van Smaragd," antwoordde hij, "want Oz heeft mij tot heerser gemaakt en de mensen houden van mij. Het enige waar ik me zorgen over maak, is hoe ik de heuvel van de Hamerkoppen moet oversteken."

"Door middel van de Gouden Helm zal ik de Gevleugelde Apen opdragen je naar de poorten van de Smaragdgroene Stad te dragen," zei Glinda, "want het zou zonde zijn om het volk van zo'n geweldige heerser te beroven."

"Ben ik echt zo geweldig?" vroeg de Vogelverschrikker.

"Je bent ongebruikelijk," antwoordde Glinda.

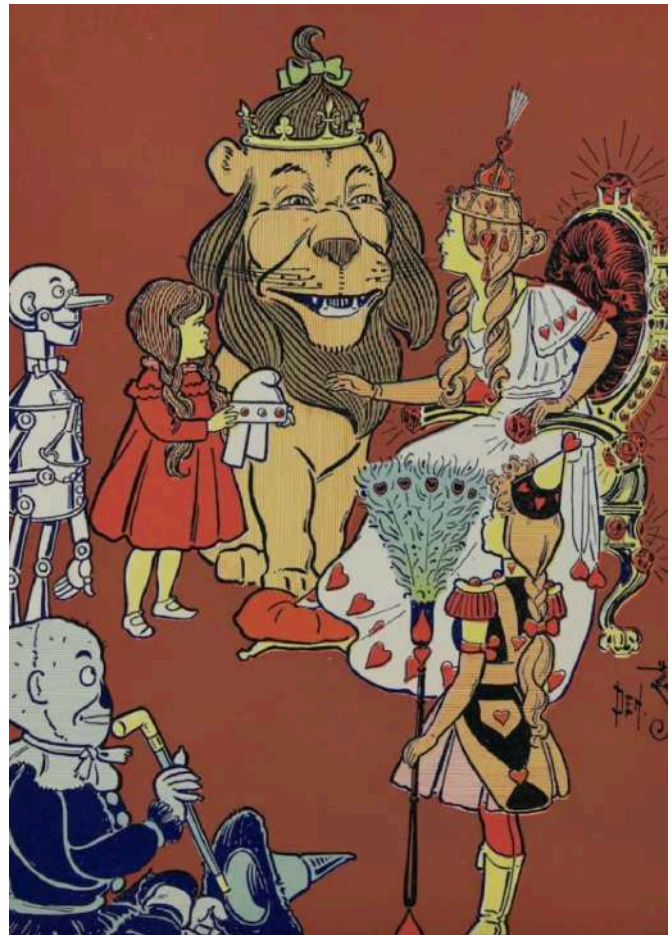
Ze wendde zich tot de Blikken Houthakker en vroeg: "Wat ga jij doen wanneer Dorothy dit land verlaat?"

Hij leunde op zijn bijl en dacht even na. Toen zei hij: "De Winkies waren erg aardig voor me en wilden dat ik over hen zou regeren nadat de Boze Heks stierf. Ik ben dol op de Winkies, en als ik weer terug zou kunnen keren naar het Land van het Westen, zou ik niets liever willen dan voor altijd over hen te regeren."

"Mijn tweede bevel aan de Gevleugelde Apen," zei Glinda, "zal zijn dat ze je veilig naar het land van de Winkies brengen. Je hersenen zijn misschien niet zo groot als die van de Vogelverschrikker, maar je bent echt slimmer dan hij - tenminste als je goed geolied bent - en ik weet zeker dat je verstandig en goed over de Winkies zult regeren.

Toen keek de heks naar de grote, ruige Leeuw en vroeg: "Wat zal er van jou worden wanneer Dorothy naar haar eigen huis is teruggekeerd?"

"Achter de heuvel van de Hamerkoppen," antwoordde hij, "ligt een groots, oud bos, en alle dieren die daar leven hebben mij tot hun koning gemaakt. Als ik maar



terug kon naar dit bos, zou ik daar mijn leven heel gelukkig doorbrengen."

"Mijn derde opdracht aan de Gevleugelde Apen," zei Glinda, "zal zijn om jou naar je bos te dragen. Nadat ik de krachten van de Gouden Helm heb opgebruikt, zal ik het aan de Koning der Apen geven, zodat hij en zijn bende daarna voor altijd vrij kunnen zijn."

De Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker en de Leeuw bedankten de Goede Heks voor haar vriendelijkheid; en Dorothy riep uit:

"Jij bent zeker zo goed als je mooi bent! Maar je hebt me nog niet verteld hoe ik terug kan keren naar Kansas."

"Jouw zilveren schoenen zullen je over de woestijn dragen," antwoordde Glinda. "Als je hun macht had gekend, had je vanaf de allereerste dag dat je naar dit land kwam, terug kunnen gaan naar je tante Em."

"Maar dan had ik mijn geweldige hersenen niet gehad!" riep de Vogelverschrikker. "Ik had mijn hele leven in het maïsveld van de boer door moeten brengen."

"En ik had mijn vriendelijke hart niet kunnen hebben", zei de Blikken Houthakker. "Ik had tot het einde van de wereld in het bos moeten blijven staan en roesten."

"En ik had voor altijd als lafaard moeten leven," verklaarde de Leeuw, "en geen enkel dier in het hele bos zou een goed woord over mij hebben gezegd."

"Dat is allemaal waar," zei Dorothy, "en ik ben blij dat ik voor deze goede vrienden nuttig heb kunnen zijn. Maar nu ieder van hen heeft gekregen wat hij het meest verlangde, en ieder gelukkig is met het hebben van een

koninkrijk om over te regeren, denk ik dat ik nu echt graag terug zou willen naar Kansas."

"De Zilveren Schoenen," zei de Goede Heks, "hebben wonderbaarlijke krachten. En een van de meest merkwaardige dingen aan hen is dat ze je in drie stappen naar elke plek ter wereld kunnen brengen, en elke stap wordt in een oogwenk gezet. Het enige wat je hoeft te doen is de hakken drie keer tegen elkaar te slaan en de schoenen opdracht te geven je te brengen daar waar je maar heen wilt."

"Als dat zo is," zei het kind blij, "zal ik hen vragen mij onmiddellijk terug te brengen naar Kansas."

Ze sloeg haar armen om de nek van de Leeuw, kuste hem en klopte teder op zijn grote kop. Toen kuste ze de Blikken Houthakker, die zo hard huilde dat het gevaarlijk was voor zijn gewrichten. Vervolgens omhelsde ze het zachte, met stro gevulde lichaam van de Vogelverschrikker met haar armen in plaats van zijn geschilderde gezicht te kussen, en merkte dat ze zelf ook huilde bij dit treurige afscheid van haar liefhebbende kameraden.

Glinda de Goede Heks stapte van haar robijnrode troon af om het kleine meisje een afscheidskus te geven, en Dorothy bedankte haar voor alle vriendelijkheid die ze aan haar vrienden en haar had getoond.

Dorothy nam Toto nu plechtig in haar armen, en na nog een laatste keer afscheid te hebben genomen van iedereen, klapte ze de hakken van haar schoenen drie keer tegen elkaar en zei:

"Breng me naar huis, naar tante Em!"

Onmiddellijk zweefde ze door de lucht, zo snel dat ze alleen maar de wind kon zien of voelen die langs haar oren floot.

De Zilveren Schoenen deden slechts drie stappen en toen bleef ze zo plotseling staan dat ze een paar keer over het gras rolde voordat ze wist waar ze was.

Maar uiteindelijk ging ze rechtop zitten en keek om zich heen.

"Allemachtig!" riep ze uit.

Want ze zat op de uitgestrekte prairie van Kansas, en vlak voor haar stond de nieuwe boerderij die oom Henry had gebouwd nadat de tornado de oude had weggevaagd. Oom Henry was de koeien aan het melken op het erf, en Toto was uit haar armen gesprongen en rende naar de schuur, woest blaffend.

Dorothy stond op en merkte dat ze op kousen stond.

Want de Zilveren Schoenen waren tijdens haar vlucht door de lucht afgevallen en voor altijd verloren gegaan in de woestijn.

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Weer Thuis (24/24)

Tante Em was net het huis uitgekomen om de kool water te geven toen ze opkeek en Dorothy naar haar toe zag rennen.

"Oh, mijn lieve kind!" riep ze, terwijl ze het kleine meisje in haar armen nam en haar gezicht bedekte met kussen. "Waar ter wereld kom jij vandaan?"

"Uit het land van Oz," zei Dorothy ernstig. "En hier is Toto ook. En oh, tante Em! Ik ben zo blij dat ik weer thuis ben!"

